

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

THE NEW YORK TIMES ÇOKSATANI

JENNY HAN

BON
SUZ
LUK

şimdi
ve
sonsuz
dek

Lara
Jean

Ücretsiz PDF Kırılım ve Yorumlar: <http://rantey.org>

LARA JEAN VE PETER'İN DÜZELTİLMİŞ SÖZLEŞMESİ

PETER HAFTADA BİR KEZ LARA JEAN'E MEKTUP
YAZACAK. ELLE YAZILMIŞ MEKTUP, E-POSTA DEĞİL.

LARA JEAN, PETER'İ HER GÜN ARAYACAK. TERCİHEN
YATMADAN ÖNCE GÜNÜN SON KONUŞMASI OLACAK.

LARA JEAN, SEÇTİĞİ BİR DUVARA PETER'İN
FOTOĞRAFINI ASACAK.

PETER KUPÜR ALBÜMÜNÜ MASASININ ÜZERİNDE
TUTACAK Kİ KENDİSİYLE İLGİLENEN BİRİ OLURSA
SEVGİLİSİ OLDUĞU GÖRÜLSÜN.

PETER VE LARA JEAN BİRBİRLERİNE HER ZAMAN
DOĞRUYU SÖYLEYECEKLER, ZOR OLSA DA.

PETER, LARA JEAN'İ HER ZAMAN TÜM KALBIYLA
SEVECEK.

“Tatlı ve komik.”

Entertainment Weekly

“Han’ın hikâyesi zamanın ötesinde. Sonuyla
hayranlarını memnun edecek tatlı bir aşk hikâyesi.”

VOYA

www.pegasusyayinlari.com

ISBN: 978-605-299-489-4

LARA JEAN'ın OKULDAKİ SON YILI TEK KELİMEYLE HARİKA!

Üstelik sabırsızlıkla beklediği daha pek çok şey var: New York'a yapılacak sınıf gezisi, erkek arkadaşı Peter'la gideceği okul balosu, mezuniyetten sonraki Plaj Haftası ve babasının düğünü. Sonrasındaysa Peter'la üniversiteye gidecektir, hem de hafta sonları eve gelip çikolatalı kurabiye yapabileceği kadar yakın bir üniversiteye.

Genç kız hayatın daha iyi olamayacağını düşünür, ta ki bazı beklenmedik haberler alana dek.

Değişimden korkan Lara Jean tüm planlarını baştan yapmak zorunda kalacaktır... Ancak kalbiniz ile aklınız farklı şeyler söylüyorsa hangisini dinlemelisiniz?

© adam krause

Jenny Han Richmond, Virginia'da doğmuş ve büyümüştür. Kuzey Carolina Üniversitesi'nde okumuş ve New York'taki The New School'da çocuk kitabı yazarlığı alanında yüksek lisansını tamamlamıştır. *The Summer I Turned Pretty*, *It's Not Summer Without You* ve *We'll Always Have Summer* gibi *The New York Times* çoksatan kitaplarının yazarıdır. Ayrıca *Shug* ve *Clara Lee and the Apple Pie Dream* adlı iki çocuk kitabı kaleme almıştır. Son kitapları *Burn for Burn* ve *Fire with Fire*'ı Siobhan Vivian'la birlikte yazmıştır. Brooklyn'de yaşamaktadır. Kendisine dearjennyhan.com adresinden ulaşabilirsiniz.

JENNY HAN

şimdi
ve
sonsuz
dek,
Lara
Jean

Pegasus Yayınları: 1921
Gençlik: 375

Şimdi ve Sonsuza Dek, Lara Jean

Jenny Han

Özgün Adı: Always and Forever Lara Jean

Yayın Koordinatörü: Berna Sirman

Editör: Esengül Aydın Yalçın

Düzeltili: Çiçek Eriş

Sayfa Tasarımı: Ezgi Gültekin

Kapak Uygulama: Pınar Yıldız

Baskı-Cilt: Alioğlu Matbaacılık

Sertifika No: 11946

Orta Mah. Fatin Rüştü Sok. No: 1/3-A

Bayrampaşa/İstanbul

Tel: 0212 612 95 59

1. Baskı: İstanbul, Mayıs 2018 - Ciltli

ISBN: 978-605-299-489-4

Türkçe Yayın Hakları © PEGASUS YAYINLARI, 2018

Copyright © Jenny Han, 2017

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Aslı Karasuil Telif Hakları Ajansı aracılığıyla
Folio Literary Management, LLC'den alınmıştır.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitapta yer alan fotoğraf/resim ve metinler
Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.'den izin alınmadan fotokopi dâhil,
optik, elektronik ya da mekanik herhangi bir yolla kopyalanamaz,
çoğaltılamaz, basılamaz, yayımlanamaz.

Yayıncı Sertifika No: 12177

Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.

Gümüşsuyu Mah. Osmanlı Sk. Alara Han

No: 11/9 Taksim / İSTANBUL

Tel: 0212 244 23 50 (pbx) Faks: 0212 244 23 46

www.pegasusyayinlari.com / info@pegasusyayinlari.com

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

 [pegasusyayinlari](https://www.facebook.com/pegasusyayinlari) [pegasusyayinevi](https://www.instagram.com/pegasusyayinevi) [pegasusyayinlari](https://www.twitter.com/pegasusyayinlari)

JENNY HAN

şimdi
ve
sonsuzda
dek,
Lara
Jean

İngilizceden çeviren:
Gizem Yeşildal

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

PEGASUS YAYINLARI

Sevgili okurlarıma. Bu seferki sizin için.

*Beni neyin beklediğini bilmiyorum,
ama en iyisi olduğuna inanıyorum.*
-L. M. MONTGOMERY, *Yeşilin Kızı Anne*

1

Ona baktığımı bilmediği zamanlarda Peter'ı izlemek hoşuma gidiyordu. Çenesinin keskin hattına, elmacıkkemiklerinin kavislerine hayran hayran bakmayı seviyordum. Yüzünde bir açıklık vardı, masumluk... belirgin bir iyilik. Kalbime en çok dokunan da bu iyilikti zaten.

Cuma gecesi lakros maçından sonra Gabe Rivera'nın evindeydik. Bizim okul kazandığı için herkesin keyfi yerindeydi, özellikle de Peter'ın, çünkü galibiyet golünü o atmıştı. Odanın diğer tarafında takımdan çocuklarla poker oynuyordu; sandalyesini geriye yaslamış, sırtını duvara vermiş, oturuyordu. Maçtan sonra duş aldığı için saçları hâlâ ıslaktı. Bense koltukta Lucas Krapf ve Pammy Subkoff'la oturuyordum. *Teen Vogue*'un son sayısını inceliyor, Pammy'nin kâkül kestirip kestirmemesini tartışıyorlardı.

"Sen ne düşünüyorsun, Lara Jean?" diye sordu Pammy, parmaklarını havuç rengi saçlarında gezdirerek. Pammy yeni arkadaşımdaydı; onunla Peter'ın yakın arkadaşı Darrell'la çıktığı için tanışmıştım. Bebek gibi bir yüzü vardı; yusyuvarlaklı ve yüzü ile omuzlarına parıltı gibi çiller saçılmıştı.

şimdi ve sonsuza dek, Lara Jean

“Bence kâkül ciddi bir sorumluluk gerektirdiğinden ani bir hevesle kestirilmemeli. Saçının ne kadar hızlı uzadığına bağlı; tekrar uzatman birkaç seneni alabilir. Ama ciddiysen sonbahara kadar beklemelisin çünkü yaza az kaldı ve yazın kâkül işi yapış yapış, terli ve sinir bozucu olabilir...” Gözlerim yeniden Peter’a kaydı ve Peter başını kaldırıp ona baktığımı görünce sorarcasına kaşlarını kaldırdı. Yalnızca gülümseyip başımı iki yana salladım.

“Yani kâkül kestirmeyeyim mi?”

Çantamdaki telefonum titredi. Peter mesaj atmıştı.

Gitmek mi istiyorsun?

Hayır.

Öyleyse neden bana bakıyorsun?

Çünkü canım istiyor.

Lucas omzumun üzerinden mesajlarımı okuyordu. Onu itince başını iki yana sallayarak, “Aynı odada birbirinizle mi mesajlaşıyorsunuz?” dedi.

Pammy burnunu kırıştırdı. “Çok tatlı.”

Onlara tam cevap verecektim ki Peter’ın kalkıp kendinden emin bir şekilde bana doğru geldiğini gördüm. “Kızımı evine bırakma vakti,” dedi.

“Saat kaç?” diye sordum. “O kadar geç oldu mu?” Peter beni koltuktan kaldırıp montumu giymeme yardım etti. Arından elimden tuttu ve beni salondan çıkardı. Omzumun

üzerinden bakıp el salladım. “Görüşürüz, Lucas, Pammy! Bu arada bence kâkül sana çok yakışır!”

Peter beni arabayı park ettiği kaldırıma götürürken, “Neden bu kadar hızlı yürüyorsun?” diye sordum.

Arabanın önünde durdu, hızlı bir hareketle beni kendine çekip öptü. “Bana o şekilde bakarken kartlarıma odaklanamıyorum, Covey.”

“Üzgünüm,” diyecektim ki elleriyle sırtımdan sıkıca kavrayarak beni yeniden öpmeye başladı.

Arabasına bindiğimizde paneldeki saatin daha on iki olduğunu gördüm. “Eve dönmek için daha bir saatim var. Ne yapalım?”

Tanıdığımız kişiler arasında eve dönüş saati olan tek kişi bendim. Saat gece biri gösterdiğinde balkabağına dönüşüyordum. Artık arkadaşlarımız da bu duruma alışmıştı: Peter Kavinsky’nin iyi aile kızı sevgilisinin saat biri gösterdiğinde evde olması gerekiyordu. Bu durum canımı hiç sıkıyordu çünkü mükemmel bir şeyi kaçırıyor falan değildim. Hem ne derlerdi? Gece ikiden sonra iyi bir şey olmaz. İnsanların saatlerce içki oyunu oynamalarını izlemeye bayılıyorsanız, o ayrı tabii. Ama benim hoşuma gitmiyordu. Evde pijamamı giyip, iyi geceler çayımı yapıp kitap okumayı tercih ederdim.

“Size gidelim. İçeri gelip babana bir merhaba dedikten sonra biraz takılmak istiyorum. *Yaratığın Dönüşü*’nü devamını izleyebiliriz.” Peter’la film listesi yapmıştık: benim seçtiklerim (onun izlemediği en sevdiğim filmler), onun seçtikleri (benim izlemediğim onun en sevdiği filmler) ve ikimizin de izlemediği filmler. *Yaratığın Dönüşü*’nü Peter seçmişti ve oldukça da güzeldi. Bir keresinde Peter romantik komedileri sevmediğini iddia etmiş olsa da *Sevginin Bağladıkları*’nı çok

beğenmişti, ki bu beni çok rahatlatmıştı çünkü onu sevmeyen bir erkekle nasıl birlikte olabilirdim, bilmiyordum.

“Eve gitmeyelim,” dedim. “Bir yere gidelim.”

Peter parmaklarıyla direksiyonda ritim tutarak kısa bir süre düşündü, ardından, “Nereye gidebileceğimizi biliyorum,” dedi.

“Nereye?”

“Bekle ve gör,” dedi. Camları açınca serin gece havası içeri doldu.

Arkama yaslandım. Sokaklar boştu ve evlerin çoğunun ışıkları kapalıydı. “Dur tahmin edeyim. Canın yabanmersinli pancake istediği için restorana gidiyoruz.”

“Hayır.”

“Hımm. Starbucks için çok geç oldu. Biscuit Soul Food da kapanmıştır.”

“Düşündüğüm tek şey yemek değil,” diye itiraz etti ve “kapta hiç kurabiye kaldı mı?” diye sordu.

“Hepsi bitti ama Kitty yemediyse evde biraz daha olacaktı.” Kolumu pencereden sarkıttım. Monta ihtiyaç duyulacak kadar serin gecelerin bitmesine az kalmıştı.

Gözucuyla Peter’a baktım. Hâlâ bazen benim olduğuna inanamıyordum. Yakışıklı erkeklerin en yakışıklısı benimdi, tamamen benimdi.

“Ne?” dedi.

“Hiç,” dedim.

On dakika sonra Virginia Üniversitesi’nin kampüsündeydik. Gerçi insanlar kampüs değil Arazi diyorlardı. Peter arabayı sokağa park etti. Üniversite şehrine göre sessiz bir cuma gecesi, bahar tatili olduğu için öğrencilerin çoğu evlerine gitmişlerdi.

El ele tutuşmuş, kampüste yürürken aniden panikleterek durdum. “Kabul edilmeden buraya gelmem kötü şans getirmez, değil mi?”

Peter kahkaha attı. “Bu bir düğün değil. Virginia Üniversitesi’yle evlenmiyorsun.”

“Senin için söylemesi kolay tabii, zaten kabul edildin.”

Peter geçen sene UVA lakros takımına söz vermişti ve sonbahar döneminde de erken başvuru yapmıştı. Çoğu üniversiteli sporcu gibi o da notlarını iyi tuttuğu sürece girebilirdi. Ocak ayında resmi olarak kabul edildiğinde annesi onun için parti düzenlemişti ve ben de üzerinde sarı kremayla *Yeteneklerimi Virginia Üniversitesi’ne götürüyorum* yazan bir pasta yapmıştım.

Peter elimden tutup çekti. “Haydi, Covey. Şansımızı kendimiz yaratırız. Ayrıca daha iki ay önce Miller Center’daki etkinlik için buradaydık.”

Rahatladım. “Ah, evet.”

Avluda yürümeye devam ettik. Nereye gittiğimizi artık biliyordum. Üstü kubbeli binaya gidiyorduk. Rotunda, okulu kuran Thomas Jefferson tarafından tasarlanmıştı; beyaz sütunları ve büyük kubbesiyle Pantheon’dan ilham almıştı. Peter tuğla basamakları hızla çıkıp oturdu. Ben de onun önünde oturdum ve arkama yaslanıp kollarımı dizlerinin üzerine koydum. “Virginia Üniversitesi’ni eşsiz kılan şeylerden birinin, Rotunda’nın içinin kilise değil de kütüphane olması olduğunu biliyor muydun?” dedim. “Çünkü Jefferson okul ile kilisenin birbirinden ayrı olması gerektiğine inanıyormuş.”

“Bunu broşürde mi okudun?” diye dalga geçti Peter, boynuma bir öpücük kondurarak.

şimdi ve sonsuza dek, Lara Jean

“Geçen sene okul gezisinde öğrenmiştim,” dedim dalgınca.

“Bana geziye katıldığını söylemedin. Zaten buralısın, neden geziye katıldın ki? Buraya milyonlarca kez geldin!”

Buraya milyonlarca kez geldiğim konusunda haklıydı. Eskiden buraya ailemle gelirdim. Annem hayattayken Hurlabahoos gösterisini izlemeye gelirdik çünkü annem enstrümentsiz müziği çok severdi. Bu avluda çekilmiş bir aile fotoğrafımız vardı. Güneşli günlerde kiliseden çıktıktan sonra buraya piknik yapmaya gelirdik.

Peter’a bakmak için arkama döndüm. “UVA ile ilgili her şeyi öğrenmek istediğim için geziye katıldım! Sırf burada yaşamakla öğrenemeyeceğim şeyleri. Mesela kadınları hangi yıl kabul etmeye başladıklarını biliyor musun?”

Peter ensesini kaşıdı. “Ee... bilmiyorum. Okul ne zaman kurulmuştu? 1800’lerin başında mı? Öyleyse 1920’de mi başladı?”

“Hayır. 1970.” Önüme dönüp kampüse baktım. “Yüz elli sene sonra.”

Bu, Peter’ın ilgisini çekti. “Vay canına. Çılgınlık. Peki, bana üniversiteyle ilgili daha fazla bilgi ver.”

“UVA, Amerika’da UNESCO’nun Dünya Mirası listesine girmiş tek yer,” diye başladım.

Peter, “Boş ver, daha fazla bilgi verme,” deyince dizine vurdum. “Onun yerine başka bir şey söyle. Burada okumak konusunda seni en çok heyecanlandıran şeyi söyle.”

“Önce sen başla. Sen en çok hangi konuda heyecanlısın?”

Peter hiç düşünmeden, “Bu kolay,” dedi. “Avluda seninle birlikte çıplak bir şekilde koşmak.”

JENNY HAN

“En çok heyecanlandığın şey *bu mu*? Çıplak koşmak?”
Sonra hızlıca ekledim: “Bu arada asla öyle bir şey yapmayacağım.”

Peter güldü. “Bu, üniversitenin geleneği. Bu geleneklere bağlı olduğumu sanıyordum.”

“Peter!”

“Şaka yapıyorum.” Öne eğilip kollarını omuzlarıma doladı ve burnunu sevdiği şekilde boynuma sürttü. “Sıra sende.”

Bir süre hayal kurdum. Kabul edilirse, yapmayı en çok istediğim şey neydi? O kadar çok şey vardı ki hepsini sayamazdım bile. Her gün Peter’la yemek salonunda waffle yemek için sabırsızlanıyordum. Kar yağdığında birlikte tepeden kızakla kaymak için. Hava sıcak olduğunda piknik yapmak için. Tüm gece konuşup, sonra uyanıp tekrar konuşmak için. Geç saatte çamaşır yıkamak ve spontane yolculuklar yapmak için. Her şey için. Sonunda, “Uğursuzluk getirmek istemiyorum,” dedim.

“Haydi!”

“Tamam, tamam... Sanırım en çok sabırsızlandığım şey her istediğimde McGregor Odası’na girebilmek.” Halılar, avizeler, deri koltuklar ve duvarlardaki portreler yüzünden insanlar oraya Harry Potter odası diyordu. Yerden tavana dek uzanan kitaplıklar vardı ve kitapların hepsi metal ızgaraların arkasında, değerli birer nesne olarak korunuyorlardı. Farklı bir zamandan kalma bir odaydı. Sakin, hatta saygı uyandıran bir odaydı. Bir yaz –ben beş ya da altı yaşında olmalıydım çünkü Kitty henüz doğmamıştı– annem üniversitede bir ders alıyordu ve McGregor Odası’nda çalışırdı. Buraya büyümlü kütüphane derdi çünkü buradayken Margot’yla hiç kavga

şimdi ve sonsuza dek, Lara Jean

etmezdik. Süt dökmüş kedi gibi sessiz dururduk; kitaplara ve ders çalışan büyük çocuklara hayranlıkla bakardık.

Peter hayal kırıklığına uğramış görünüyordu. Onun da dahil olacağı bir şey söylememi beklediğinden emindim. İkimizin birden. Ama nedense o umutlarımı şimdilik kendime saklamayı tercih ettim.

“Benimle birlikte McGregor Odası’na gelebilirsin,” dedim. “Ama sessiz olacağına söz vermelisin.”

“Lara Jean, sadece sen kütüphanede takılmak için sabırsızlanırsın,” dedi Peter sevgiyle.

Ashnda sırf Pinterest’e bakınca bile birçok kişinin böylesine güzel bir kütüphanede takılmak isteyeceğinden emindim. Bunlar sadece Peter’ın tanımadığı insanlardı. Benim tuhaf olduğumu düşünüyordu. O kadar da tuhaf olmadığımı, aslında birçok kişinin evde oturup kurabiye ve kupür albümü yapmaktan hoşlandığını ona söylemeyi planlamıyordum. Çoğu muhtemelen ellili yaşlarındaydı ama yine de... Peter’ın bana bakışlarını seviyordum; sanki ben tesadüfen karşılaştığı ve evine götürmeye karar verdiği bir orman perisiydim.

Peter sweatshirt’ünün cebinden telefonunu çıkardı. “Saat on iki buçuk. Birazdan kalksak iyi olacak.”

“O kadar oldu mu?” İç çektim. Gece geç saatte burada olmayı seviyordum. Tüm alan bize aitmiş gibi hissediyordum.

Kalbimin derinlerinde hep Virginia Üniversitesi vardı. Başka bir yere gitmeyi hiç ummuyor, hatta düşünmüyordum bile. Ben de Peter’la birlikte erken başvuru yapacaktım ama danışmanım Bayan Duvall erken başvuru yapmama karşı çıkmıştı; son sınıfta dönem ortası notlarımı görmek için beklememin daha iyi olacağını söylemişti. Bayan Duvall’a göre notlarınızın en iyi olduğu zamanda başvurmak en iyisiydi.

Böylece beş okula başvuru yapmıştım. Başta sadece Virginia Üniversitesi'ne başvuracaktım; girmenin en zor olduğu okuldu ve evime on beş dakika uzaklıktaydı; ikinci en zor olan William and Mary'ydi ve aynı zamanda ikinci tercihimdi (iki saat uzaklıktaydı); sonra Richmond Üniversitesi ve James Madison Üniversitesi geliyordu, ikisi de sadece bir saat uzaklıktaydı ve üçüncü tercihimdi. Hepsi de eyalet içindeydi. Ama sonra Bayan Duvall ne olur ne olmaz diye bir de başka eyaletteki bir okula başvuru yapmamda ısrar etmişti ve ben de Chapel Hill'deki Kuzey Carolina Üniversitesi'ne başvurmuştum. Eyaletdışı okullara kabul edilmek çok zordu ama orayı Virginia Üniversitesi'ne benzetiyordum. Güçlü bir sosyal bilimler programı vardı ve çok da uzakta değildi; gerekirse hemen eve gelebilirdim.

Ama seçme şansım olsa her seferinde Virginia Üniversitesi'ni seçerdim. Evden uzaklaşmayı hiç istemiyordum. Ben ablam gibi değildim. Uzaklara gitmek onun hayaliydi. O hep dünyayı istemişti, bense evi istiyordum ve benim için Virginia Üniversitesi evdi; bu yüzden diğerleriyle kıyaslıyordum. Mükemmel, masalsı bir kampüsü vardı; her şeyi mükemmeldi. Ve tabii Peter vardı.

Biraz daha oturduk, Peter'a üniversite hakkında biraz daha bilgi verdim ve bu kadar çok şey bildiğim için Peter benimle dalga geçti. Sonra beni eve bıraktı. Eve geldiğimizde saat bire geliyordu. Alt katın ışıkları kapalıydı ama babamın odasının ışığı yanıyordu. Ben eve girmeden asla uyumuyordu. Arabadan tam inecektim ki Peter uzanıp kapıyı açmamı engelledi. "Bana iyi geceler öpücüğü ver," dedi.

Güldüm. "Peter! Gitmem gerek."

şimdi ve sonsuza dek, Lara Jean

İnatçı bir ifadeyle gözlerini kapayıp bekleyince dudaklarına hızlı bir öpücük kondurdum. “İşte. Oldu mu?”

“Hayır.” Çok vaktimiz varmışçasına beni öptü. “Herkes uyuduktan sonra gelip geceyi burada geçirsem, sonra da sabah erkenden gitsem nasıl olur? Şafak sökmeden mesela?”

Gülümsedim. “Olmaz, bu yüzden asla öğrenemeyeceğiz.”

“Ama ya olsaydı?”

“Babam beni öldürürdü.”

“Hayır, öldürmezdi.”

“Seni öldürürdü.”

“Hayır, öldürmezdi.”

“Öldürmezdi,” diye katıldım. “Ama benimle ilgili ciddi anlamda hayal kırıklığına uğradı. Ve sana çok kızardı.”

“Yakalanırsak,” dedi Peter yarım ağızla. O da bu riske girmezdi. Babamın gözüne girmek için çok çaba sarfediyordu. “En çok ne için sabırsızlandığımı biliyor musun?” Söylemeden önce örgümü hafifçe çekiştirdi. “İyi geceler demek zorunda kalmamak. İyi geceler demekten nefret ediyorum.”

“Ben de,” dedim.

“Üniversiteye gitmemiz için sabırsızlanıyorum.”

“Ben de,” dedim ve inip eve koşmadan önce onu bir kez daha öptüm. Yolda başımı kaldırıp aya ve gökyüzünü kaplayan yıldızlara bakarak dilek tuttum. *Tanrım, lütfen, lütfen Virginia Üniversitesi'ne kabul edileyim.*

2

“Marie’nin peruğuna pembe sim mi yoksa altın sim mi döksem?” Margot görebilsin diye Paskalya yumurtalarından birini bilgisayar ekranına kaldırdım. Kabuğunu açık turkuza boyamış, üstüne Marie Antoinette resmi yapıştırmıştım.

“Yaklaştır,” dedi Margot, gözlerini kısarak. Üzerinde pijamaları, yüzünde de maske vardı. Saçları omuz hizasını geçmişti, bu da muhtemelen yakında kestireceği anlamına geliyordu. Sanırım saçlarını artık hep kısa kullanacaktı, ona çok yakışıyordu.

İskoçya’da geceydi, burada ise akşamüzeri. Beş saat ve 5600km uzaklıktaydık. O yurt odasındaydı, bense mutfak masamızda oturuyordum ve etrafım Paskalya yumurtaları, boya kâseleri, parlak taşlar, çıkartmalar ve birkaç sene önce Noel süsü hazırlarken sakladığım beyaz tüylerle çevriliydi. Dizüstü bilgisayarım bir yığın tarif kitabının üzerinde duruyordu. Ben yumurtaları süslerken Margot da bana odasından eşlik ediyordu. “Galiba etrafına inciden çerçeve yapacağım. Belki bu karar vermene yardımcı olur,” dedim.

“O zaman pembe sim olsun,” dedi maskesini düzeltirken. “Pembe daha belirgin olur.”

“Ben de öyle düşünüyordum,” dedim ve eski bir far fırçasıyla sim döktüm. Önceki gece saatlerce yumurtalarının sarılarını çıkarmaya uğraşmıştım. Eskiden olduğu gibi Kitty ve benim için eğlenceli olması gerekiyordu ama Kitty, Madeline Klinger’in evine davet edilince beni ekmişti. Madeline Klinger’dan davet almak ender gerçekleşen bir olaydı bu yüzden Kitty’ye bunu tabii ki çok göremezdim.

“Öğrenmene az kaldı, değil mi?”

“Bu ay öğreneceğim.” İncileri sıralamaya başladım. Bir yanım hemen öğrenmek istiyordu, bir yanımsa hâlâ umut ederek geçirdiğim bu zamandan memnundu.

“Kabul edileceksin,” dedi Margot, sanki bildiri okur gibi. Etrafımdaki herkes bunun nihai sonuç olduğundan emin gibiydi: Peter, Kitty, Margot, babam. Danışmanım Bayan Duvall. Uğursuzluk getiririm diye hiçbir zaman sesli söylemeye cesaret edemiyordum ama sanırım ben de öyle düşünüyordum. Çok çalışmıştım: SAT puanımı iki yüz puan yükseltmiştim. Notlarım Margot’nunki kadar iyiydi ve Margot kabul edilmişti. Yapmam gereken her şeyi yapmıştım ama yeterli olacak mıydı? Artık yapabileceğim tek şey beklemek ve ummaktı. Ummak ve ummak...

Yumurtanın üstüne silikonla küçük, beyaz bir kurdele yapıştırırken ablama şüpheli bir bakış attım. “Bir dakika. Kabul edilirse sırf yeni şeyler deneyeyim diye beni başka bir yere gitmeye ikna etmeye mi çalışacaksın?”

Margot kahkaha attı ve yüzündeki maske düştü. Maskeyi düzeltti. “Hayır. Senin en iyisini bildiğine inanıyorum.” Bunu söylerken ciddi olduğunu biliyordum. Onun sözleriyle

birlikte ben de kendime inandım. Zamanı geldiğinde en iyisinin ne olduğunu bileceğime inanıyordum. Ve benim için en iyisi Virginia Üniversitesi'ydi. Biliyordum. "Tek söyleyeceğim, kendi arkadaşlarını edinmen. Peter lakros sayesinde bir sürü arkadaş edinecektir ve onun arkadaş olacağı kişiler senin arkadaş olarak seçeceğin insanlar olmayabilir. Bu yüzden arkadaş edin. Kendi grubunu bul. Virginia Üniversitesi büyük bir okul."

"Tamam," diye söz verdim.

"Bir de mutlaka Asyalılar topluluğuna katıl. Farklı bir ülkede üniversiteye gittiğim için kaçırdığımı hissettiğim tek şey Asya-Amerikalı topluluğu. Üniversiteye gidip de kendi ırk kimliğini bulmak diye bir şey var. Tim gibi."

"Tim kim?"

"Tim Monahan, sınıf arkadaşım."

"Ah, *Tim*," dedim. Tim Monahan Koreliydi ve evlat edinilmişti. Okulumuzda Asyalı fazla öğrenci yoktu, bu yüzden hepimiz birbirimizi tanıyorduk. En azından sima olarak.

"Lisede diğer Asyalılarla hiç takılmazdı, sonra Tech'e gidip bir sürü Koreliyle tanıştı ve şimdi de Asyalı kardeşliğinin başkanı."

"Vay canına!"

"Birleşik Krallık'ta bu kardeşlik olayı olmadığı için mutluyum. Sen de katılmayacaksın, değil mi?" Ardından hızlıca ekledi: "Katılacaksan yargılamıyorum!"

"Hiç düşünmemiştim."

"Peter muhtemelen katılır."

"O da bir şey söylemedi..." Bir şey söylememiş olmasına rağmen onu bir kardeşlik evinde kolayca canlandırabiliyordum.

“Erkek arkadaşın girer de sen girmezsen işin zor oluyormuş diye duydum. Karışımla falan ilgili bir şey. Eğer kardeşlikteki kızlarla arkadaşsan daha kolay oluyormuş. Bilmiyorum. Bana çok saçma geliyor ama buna değebilir. O kızların el sanatlarından hoşlandıklarını duydum.” Kaşlarını kaldırıp indirdi.

“Bu arada,” dedim ve yumurtamı kaldırdım. “Ta-da!”

Margot yakından bakmak için kameraya yaklaştı. “Yumurta süsleme işine girmelisin! Diğerlerini de görmek istiyorum.”

Yumurta kartonunu kaldırdım. Bir düzine süslü yumurtam vardı: fosforlu pembe şeritli soluk pembe, parlak mavi, limon sarısı, kurumuş lavanta çiçekli lavanta rengi. Kurutulmuş lavantaları kullanma fırsatı çıktığına sevinmiştim. Aylar önce lavantalı crème brûlée yapmak için almıştım ve kilerde boşuna yer kaplıyordu.

“Onlarla ne yapacaksın?” diye sordu Margot.

“Bellevue’e götüreceğim, oradaki resepsiyonda sergileyecekler. İçerisi hep çok kasvetli ve hastane havasında oluyor.”

Margot yastıklarına yaslandı. “Bellevue’dekiler nasıl?”

“İyiler. Üniversite başvuruları ve son sene işleriyle o kadar meşguldüm ki eskisi kadar sık gidemedim. Artık resmi olarak orada çalışmadığım için zaman bulmak daha da zorlaştı.” Yumurtayı elimde çevirdim. “Sanırım bunu Stormy’ye vereceğim. Tam onluk.” Marie Antoinette yumurtasını kuruması için tezgâhın üzerine bırakıp lila yumurtayı aldım ve üzerine şeker rengi taşlar yapıştırmaya başladım. “Bundan sonra daha sık ziyaret edeceğim.”

“Zor,” diye bana katıldı Margot. “Bahar tatili için geldiğimde birlikte gidelim. Ravi’yi Stormy’yle tanıştırmak istiyorum.”

Ravi, Margot'nun altı aylık erkek arkadaşıydı. Ailesi Hintliydi ama Londra'da yaşıyorlardı, yani tahmin edeceğiniz üzere havalı bir aksanı vardı. Onunla Skype üzerinden tanıştığımda, "Tıpkı Prens William gibi konuşuyorsun," demiştim ve gülüp, "Teşekkür ederim," demişti. Margot'dan iki yaş büyüktü ve belki büyük diye, belki de İngiliz diyeydi ama çok sofistike görünüyordu; Josh'la alakası yoktu. Züppe değildi, daha farklıydı. Muhtemelen o kadar büyük bir şehirde yaşadığı için daha kültürlüydü, her istediğinde tiyatroya gidiyordu ve annesi diplomat olduğu için yüksek rütbeli kişilerle tanışıyordu. Margot'ya bunu söylediğimde gülmüştü ve onu iyi tanımadığım için böyle düşündüğümü, aslında Ravi'nin tam bir inek olduğunu, Prens William'la alakası olmadığını söylemişti. "Aksanının seni kandırmasına izin verme," dedi. Bahar tatilinde Ravi'yi eve getireceği için bizzat görecektim. Ravi iki gece bizde kalacak, sonra da akrabalarını görmeye Teksas'a gidecekti. Margot da tatilin kalanını bizimle evde geçirecekti.

"Onunla tanışmak için sabırsızlanıyorum," dediğimde Margot'nun gözleri parladı.

"Onu seveceksin."

Seveceğime emindim. Margot'nun sevdiği her şeyi se-verdim ama şanslı olduğum asıl konu onun Peter'ı daha iyi tanımaya başlayıp ne kadar özel olduğunu anlamasıydı. Ravi buradayken dördümüz birlikte takılabilecektik.

Ablam ve ben aynı anda âşıktık ve bunu birbirimizle paylaşabiliyorduk. Bu muhteşemdi!

3

Ertesi sabah Stormy'nin bana yakıştırdığı gelincik rengi rujumu sürdüm, Paskalya yumurtalarımı beyaz hasır sepete doldurup Belleview'e gittim. Yumurtaları bırakmak ve Shanice'le biraz sohbet etmek için resepsiyonda durdum. Ona yeni gelişmeler olup olmadığını sordum, o da Virginia Üniversitesi'nden iki yeni gönüllünün geldiğini söyledi. Bu eskisi kadar sık gelemediğim için hissettiğim suçluluk duygusunu biraz olsun azalttı.

Shanice'e veda edip Paskalya yumurtamla Stormy'nin yanına çıktım. Hurma rengi kimono ve ona uyumlu rujuyla kapıyı açıp, "Lara Jean!" diye bağırdı. Beni kucakladıktan sonra, "Saç diplerime bakıyorsun, değil mi? Saçımı boyamam gerektiğini biliyorum," dedi.

"Belli olmuyor bile," dedim.

Marie Antoinette yumurtası onu çok heyecanlandırdı; arkadaşları ve rakibi Alicia Ito'ya gösterip hava atmak için sarımsızlandığını söyledi. "Alicia'ya da getirdin mi?" diye sordu.

"Sadece sana getirdim," deyince soluk gözleri parladı.

Koltuğuna oturduk. Parmağını sallayarak, “Beni ziyaret edecek vakit bulamadığına göre genç adamına kendini fazlasıyla kaptırmış olmalısın,” dedi.

“Üzgünüm. Üniversite başvurularını yaptığım için artık daha sık geleceğim,” dedim pişmanlıkla.

“Hımm.”

Stormy böyleyken onunla uğraşmanın en iyi yolu onu mutlu edip tatlı tatlı konuşmaktı. “Ben sadece bana söylediğini yapıyorum, Stormy.”

Başını yana eğdi. “Sana ne söyledim?”

“Bir sürü randevuya çıkıp maceralara atılmamı söyledin, tıpkı senin yaptığın gibi.”

Turuncu-kırmızı dudaklarını birbirine bastırıp gülümsememeye çalıştı. “Eh, iyi bir tavsiye vermişim. Stormy’yi dinlemeye devam edersen bomba gibi olursun. Şimdi bana ilgi çekici bir şeyler anlat.”

Güldüm. “Hayatım o kadar ilgi çekici değil.”

“Hiç dans falan yok mu? Balo ne zaman?”

“Mayısta.”

“Elbisen hazır mı?”

“Henüz değil.”

“Bakmaya başlamalısın. Başka bir kızın senin elbiseni giymesini istemezsin.” Yüzümü inceledi. “Ten rengini göz önüne alırsak bence pembe giymelisin.” O anda gözleri parladı ve parmağını şıklattı. “Aklıma ne geldi! Sana vermek istediğim bir şey var.” Stormy yerinden fırlayıp odasına gitti ve elinde bir kadife yüzük kutusuyla döndü.

Kutuyu açınca nefesim kesildi. Pembe pırlanta yüzüğüydü! Savaşta bacağına kaybeden gazinin hediyesiydi. “Stormy, bunu kabul edemem.”

şimdi ve sonsuza dek, Lara Jean

“Ah, edeceksin. Bu tam da sana yakışacak türden bir yüzük.”

Yüzüğü yavaşça kutudan çıkarıp sol elime taktım. O kadar güzel parlıyordu ki. “Çok güzel! Ama bunu gerçekten...”

“Senin, canım.” Stormy bana göz kırptı. “Tavsiyemi dinle, Lara Jean. Evet demek istediğin zamanlarda asla hayır deme.”

“Öyleyse evet! Teşekkür ederim, Stormy! Ona iyi bakacağıma söz veriyorum.”

Yanağıma bir öpücük kondurdu. “Biliyorum, canım.”

Eve gider gitmez yüzüğü güvende tutmak için mücevher kutuma koydum.

O gün ilerleyen saatlerde mutfakta Kitty ve Peter’la birlikte, çikolata parçacıklı kurabiyelerimin soğumasını bekliyorduk. Son birkaç haftadır çikolata parçacıklı kurabiye tarifimi mükemmel hale getirmeye çalışıyordum ve Peter ile Kitty bu macerada sadık yoldaşlar olmuşlardı. Kitty düz, ince severken Peter çıtır çıtır seviyordu. Mükemmel tarifim ikisinin birleşimiydi. Çıtır çıtır ama yumuşak. Açık kahve ama renk ya da tat bakımından soluk değil. Biraz dolgun ama kabarık değil.

Bütün blog yazılarını okumuş, fotoğraflara bakmıştım: beyaz şeker mi yoksa esmer ve beyaz şeker karışımı mı; karbonat mı yoksa kabartma tozu mu; vanilya çubuğu mu yoksa vanilya özü mü; damla çikolata mı, iri parçalı mı yoksa doğranmış çikolata mı... Düzgün şekilde yayılmaları için hamuru top şeklinde dondurmayı, bir bardağın altıyla düzeltirmeyi denemiştım. Hamuru bir kabın içinde dondurup dilimlemiştım; önce kepçeyle bölüp sonra dondurmuştım.

Önce dondurup sonra bölmüştüm. Yine de kurabiyelerim fazla kabarıyordu.

Bu kez kısmen daha az karbonat kullanmıştım ama kurabiyeler yine de fazla kabarıktı, sırf mükemmel olmadılar diye bir tepsi kurabiyeyi çöpe atabilirdim. Tabii ki atmadım; yoksa iyi malzemeler boşa giderdi. Onun yerine Kitty'ye döndüm: "Geçen hafta sessiz okuma dersinde konuştuğun için sıkıntı yaşadığını söylememiş miydin?" Başını onaylarcasına salladı. "Bunları öğretmenine götür, kendin yaptığını söyle ve özür dile." Kurabiyelerimi vereceğim insan sayısı giderek azalıyordu. Şimdiden postacıya, Kitty'nin servis şoförüne ve babamın hastanesindeki hemşirelere vermiştim.

Ağzı kurabiyeyle dolu Kitty, "Mükemmel tarifi bulduğunda ne yapacaksın?" diye sordu.

"Evet, bunun amacı ne?" dedi Peter. "Yani bir kurabiyenin yüzde sekiz oranında daha güzel olmasını kim takar ki?"

"Çikolata parçacıklı mükemmel kurabiye tarifine sahip olmanın tadını çıkaracağım ve bir sonraki Song kızları nesline aktaracağım."

"Ya da erkekleri," dedi Kitty.

"Ya da erkekleri," diye onu onayladım. "Şimdi yukarı çıkıp bunları koymak için büyük bir kavanoz getir. Bir de kurdele."

"Yarın okula da getirecek misin?" diye sordu Peter.

"Bakarız," dedim çünkü o çok sevdiğim üzgün surat ifadesini görmek istiyordum. Yüzü asıldı. Uzanıp yanaklarına hafifçe vurdum. "Tam bir bebeksin."

"Bunu seviyorsun," dedi bir kurabiye daha aşırırken. "Haydi filmi başlatalım. Anneme bazı mobilyaların yerini değiştirmesine yardım etmek için mağazaya uğrayacağıma

söz verdim.” Peter’ın annesinin Linden&White adında bir antika dükkânı vardı ve Peter ona elinden geldiğince yardım ediyordu.

Bugün listemizdeki film Leonardo DiCaprio ve Claire Danes’in oynadığı 1996 yapımı *Romeo ve Juliet*’ti. Kitty neredeyse on kez izlemişti, ben parça parça izlemiştim, Peter ise hiç izlememişti.

Kitty armut minderini aşağıya indirip yanında bir paket patlamış mısırla yere yerleşti. Wheaten teriyer cinsi köpeğimiz Jamie Fox-Pickle derhal onun yanına geçti; yere dökülen patlamış mısır kırıntılarını kapmayı umduğuna hiç şüphe yoktu. Peter ve ben de koltukta, Margot’nun İskoçya’dan gönderdiği kuzu yünü battaniyenin altında birbirimize sokulduk.

Leo lacivert takım elbisesiyle ekranda belirdiği anda kalbim çarpmaya başladı. Adeta bir melekti; güzel, zedelenmiş bir melek.

“Niye bu kadar gergin?” diye sordu Peter, uzanıp Kitty’nin mısırından bir avuç çalarken. “Prens falan değil mi?”

“Prens değil,” dedim. “Sadece zengin. Ayrıca ailesi şehrin en güçlülerinden.”

“Hayalimdeki erkek,” dedi Kitty kendine özgü tonuyla.

“Artık yaşlandı,” dedim gözlerimi ekrandan ayırmadan.

“Neredeyse babam yaşımda.” Yine de...

“Bir dakika, hayalindeki erkeğin *ben olduğumu* sanıyordum,” dedi Peter. Bana değil, Kitty’ye. Benim hayalimdeki erkeğin o olmadığını biliyordu. Benimki *Anne of Green Gables*’daki Gilber Blythe’ti. Yakışıklı, sadık, okulda başarılı.

“İyy,” dedi Kitty. “Sen benim ağabeyim sayılırsın.”

Peter gerçekten de kırılmış görününce sırtını sıvazladım.

“Sence de biraz sıska değil mi?” diye üsteledi Peter.

Onu susturdum.

Kollarını önünde birleştirdi. “Film izlerken neden siz konuşabiliyorsunuz da ben susturuluyorum, hiç anlamıyorum. Çok saçma.”

“Burası bizim evimiz,” dedi Kitty.

“Ablan benim evimde de susturuyor!”

İkimiz de onu duymazdan geldik.

Oyunda Romeo ve Juliet sadece on üç yaşındaydı. Filmde ise on yedi ya da on sekizlerdi. Kesinlikle hâlâ ergenlerdi. Birbirlerinin kaderlerinde olduklarını nasıl biliyorlardı? Banyodaki akvaryumun ötesinden bir bakış yeterli miydi? Uğrunda ölünecek bir aşk olduğunu biliyorlar mıydı? Biliyorlardı. İnaniyorlardı. Sanırım fark, o zamanlar insanların şimdiye göre çok daha erken yaşta evlenmesiydi. Ölüm bizi ayırana kadar cümlesi muhtemelen on beş ya da yirmi yıl için falan geçerliydi çünkü o dönemde insanlar bu kadar uzun süre yaşamıyorlardı.

Ama akvaryumda bakıştıklarında... Romeo onun balkonuna gidip de aşkını itiraf ettiğinde... elimde değildi. Ben de inanıyordum. Birbirlerini doğru düzgün tanımadıklarını, hikâyelerinin daha doğru düzgün başlamadan bittiğini ve asıl olayın günlük hayat ve tüm zorluklara rağmen birlikte olmayı seçmek olduğunu bilmeme rağmen... Eğer yaşasalardı yürütebilirlerdi diye düşünüyordum.

İsimler ekranda akarken yanaklarımdan da yaşlar süzülüyordu. Peter bile üzgün görünüyordu. Fakat gerçekçi, duygusuz Kitty yerinden kalkıp Jamie Fox-Pickle'ı çiçe çıkaracağını söyledi. Onlar gittikten sonra ben hâlâ koltukta

duygularıma boğulmuş bir halde gözlerimdeki yaşları siliyordum. “İlk bakış çok iyiydi,” dedim boğuk bir sesle.

“İlk bakış nedir?” Peter yan dönmüş, dirseğinin üzerinde doğrulmuştu. O kadar tatlı görünüyordu ki yanaklarını sıkabilirdim ama bunu ona söylemedim. Zaten yeterince ukalaydı.

“Filmin kahramanlarının tanışma anına deniyor ama bu her zaman etkileyici bir şekilde gerçekleşir. Bu şekilde onların birlikte olacağını anlıyorsun. İlk bakış ne kadar tatlı olursa o kadar iyi olur.”

“*Terminatör*’de Reese’in Sarah Connor’ı Terminatör’den kurtarıp ‘Yaşamak istiyorsan benimle gel,’ demesi gibi. Müt-hiş bir replikti.”

“Yani teknik olarak o da ilk bakış sayılabilir... Ben daha çok *İki Gönül Bir Olunca* filmini düşünüyordum. Onu da listeye eklemeliyiz.”

“Renkli mi, siyah beyaz mı?”

“Siyah beyaz.”

Peter homurdanarak kendini yastıkların üzerine bıraktı.

“Bizim ilk bakışımızın olmaması ne kötü,” dedim düşünceli bir şekilde.

“Okulda koridorda üzerime atladın. Bence o bayağı tatlıydı.”

“Ama birbirimizi zaten tanıyorduk, bu yüzden sayılmaz.” Kaşlarımı çattım. “Nasıl tanıştığımızı hatırlamıyorum bile. Ne üzücü.”

“Ben seninle tanışmamızı hatırlıyorum.”

“Hayır. Yalancı!”

“Senin bir şeyi hatırlamaman benim de hatırlamadığımı anlamına gelmez. Ben bir sürü şey hatırlıyorum.”

“Peki öyleyse, nasıl tanıştık?” diye meydan okudum. Ağzından çıkacak şeyin yalan olacağından emindim.

Peter ağzını açtı, sonra aniden kapadı. “Söylemeyeceğim.”

“Gördün mü bak! Bir şey bulamadın.”

“Hayır, bana inanmadığın için bilmeyi hak etmiyorsun.”

Gözlerimi devirdim. “Öyle yalancısın ki.”

Filmi kapadıktan sonra Peter’la ön verandada oturup önceki gece yaptığım buzlu çaydan içtik. Dışarısı serindi; hava, baharın henüz gelmediğini ama yaklaştığını hatırlatacak kadar teni ısıırıyordu. Ön bahçemizdeki kızılıcak ağacı çiçek açmaya başlamıştı. Hoş bir meltem esiyordu. Sanırım tüm akşam burada oturup dalların sallanıp eğilmesini ve yaprakların dans etmesini izleyebilirdim.

Peter annesine yardım etmeye gitmeden önce hâlâ biraz vaktimiz vardı. Ben de onunla gidip o mobilyaları taşıırken kasada durabilirdim ama Peter beni son götürdüğünde annesi yüzünü ekşitip mağazasının “gençlerin takılma mekânı” değil, bir işletme olduğunu söylemişti. Peter’ın annesi beni sevmediğini açıkça göstermiyordu, hatta içten içe beni sevmediğini de düşünmüyordum ama geçen sene Peter’dan ayrıldığım için beni hâlâ affetmemişti. Bana karşı nazikti ama tam güvenmiyor, ihtiyatlı yaklaşıyordu. “Bekleyip göreceğiz” türünden bir durumdu: “Bekleyeceğiz ve oğlumu bir kez daha üzdüğünde göreceğiz”. Erkek arkadaşımın annesiyle hep harika, Ina Garten¹ tarzı bir ilişkim olacağını hayal ederdim. İkimiz birlikte yemek yapacak, çay içecek, duygularımızı paylaşacak ve yağmurlu bir akşamüzeri Scrabble oynayacaktık.

1 Çoksatan yemek kitapları yazarı ve yemek programı sunucusu. (ç.n.)

“Ne düşünüyorsun?” diye sordu Peter. “Yüzünde o ifade var.”

Altdudağımı ısırđım. “Keşke annen beni daha çok sevsydi.”

“Seni seviyor.”

“Peter.” Ona sert bir bakış attım.

“Seviyor! Sevmeseydi seni yemeğe davet etmezdi.”

“Beni seni görmek için yemeğe davet etti, beni görmek için değil.”

“Doğru değil.” Daha önce bunu hiç düşünmediğini fark ettim ama gerçeklik payı olduğunu o da biliyordu.

“Üniversiteye gitmeden önce ayrılmamızı umuyor,” deyiverdim.

“Ablan da.”

“Ah, yani annenin ayrılmamızı istediğini kabul ediyorsun!” diye bağırdım. Neden bu kadar zafer kazanmış havasına girdiğimi bilmiyordum. Daha önce şüpheleniyor olsam da bu düşünce iç karartıcıydı.

“Gençken ciddi bir ilişki yaşamamanın kötü bir fikir olduğunu düşünüyor. Seninle ilgisi yok. Babamla işlerin yolunda gitmemesi bizim için de öyle olacağı anlamına gelmiyor, ona bunu söyledim. Ben babam gibi değilim. Sen de annem gibi değilsin.”

Peter altıncı sınıftayken anne babası boşanmıştı. Babası yeni eşi ve iki oğluyla yaklaşık yarım saat uzaklıkta yaşıyordu. Konu babası olunca Peter fazla konuşmazdı. Nadiren ondan bahsederdi ama bu sene nedense babası onunla yeniden iletişime geçmeye çalışıyordu; onu basketbol maçına, evlerine yemeğe davet ediyordu. Peter henüz tepkisizdi.

“Baban sana benziyor mu?” diye sordum. “Yani sen babana benziyor musun?”

“Evet,” diye cevapladı yüzünü asarak. “İnsanlar öyle diyor.”

Elimi omzuna koydum. “Öyleyse çok yakışıklı olmalı.”

“Zamanında öyleydi herhalde,” diye kabul etti. “Ben artık ondan uzunum.”

Bu, Peter’la ortak özelliğimizdi: Onun yalnızca annesi, benimse yalnızca babam vardı. Benim durumumun daha iyi olduğunu söylüyordu: kızını seven bir anneyi kaybetmek hayattaki babanın pislik olmasından iyiydi. Onun lafıydı, benim değil. Bir açıdan ona katılıyordum çünkü benim annemle bir sürü güzel anım olmasına rağmen onun babasıyla güzel anıları neredeyse hiç yoktu.

Banyodan sonra annemin önüne bağdaş kurup oturmayı ve o düğüm olmuş saçlarımı tararken televizyon izlemeyi çok severdim. Margot eskiden hiç kıpırdamadan oturmaktan nefret ederdi ama ben sorun etmezdim. Bu en sevdiğim türden anıydı; gerçek bir anıdan ziyade bir duyguydu. Kenarları bulanık, yumuşak, çok da önemli olmayan bir anının uğultusuydu. Hepsi bir ana karışıyordu sanki. Böyle bir başka anım da Margot’yu piyano dersine bıraktıktan sonra annemle McDonald’s otoparkında gizlice dondurma yememizdi. Karamelli ve çilek soslu; bana kendi fıstıklarını da verirdi böylece daha fazla fıstığım olurdu. Bir keresinde dondurmasında fıstığı neden sevmediğini sorduğumda sevdiğini ama benim *bayıldığımı* söylemişti. Annem de bana bayılıyordu.

Ama tüm bu güzel anılara, hiçbir şeye değişmeyeceğim anılara rağmen, annem bir pislik bile olsa onun yanımda

olmasını tercih ederdim. Peter'ın da bir gün babası için aynı şeyi hissetmesini umuyordum.

“Şimdi ne düşünüyorsun?” diye sordu Peter.

“Annemi,” dedim.

Peter bardağını bıraktı, gerinip başını kucağıma koydu. “Keşke onunla tanışabilseydim,” dedi bana bakarak.

“Seni çok severdi,” dedim saçını okşarken. “Sence bir gün babanla tanışacak mıyım?” diye sordum tereddütle.

Peter'ın suratından soğuk bir ifade geçince konuyu açmamış olmayı diledim. “Onunla tanışmak istemezsin,” dedi. “Buna değmez.” Sonra bana iyice sokuldu. “Belki bu sene Cadılar Bayramı'nda Romeo ve Juliet oluruz. Virginia Üniversitesi'ndekiler Cadılar Bayramı'na çok iyi hazırlanıyorlar.”

Sütuna yaslandım. Konuyu değiştirdiğini biliyordum ama ona uydum. “Romeo ve Juliet'in Leo ve Claire versiyonu oluruz.”

“Evet.” Örgümü çekiştirdi. “Senin parlak zırlı şövalyen olurum.”

Saçına dokundum. “Saçını biraz uzatınayla düşünür müsün? Bir de belki... sarıya boyatmayı? Aksi takdirde insanlar senin yalnızca bir şövalye olduğunu zannederler.”

Peter o kadar çok güldü ki cümlemin sonunu duyup duymadığından emin değildim. “Aman Tanrım, Covey. Neden bu kadar komiksin?”

“Şaka yapıyordum!” Kısmen. “Ama kostüm olayını ciddiye aldığımı biliyorsun. Yarım yamalak yapacaksan niye yapalım ki?”

“Tamam, belki peruk takarım ama söz veremem. İlk UVA Cadılar Bayramımız olacak.”

“Ben daha önce UVA Cadılar Bayramı partisine gittim.” Margot’nun ehliyet aldığı ilk sonbahar Kitty’yi kampüste şeker toplamaya götürmüştük. O sene Batman olmuştu. Bunu yeniden yapmak isteyip istemeyeceğini merak ettim.

“Yani sonunda UVA partilerine gidebileceğimizi kastediyorum. Gizlice girmek yerine yasal olarak katılabileceğiz. İkinci sınıfta Gabe ve ben yurt partisinden atılmıştık. Hayatımın en utanç verici anıydı.”

Şaşkınlıkla ona baktım. “Sen? Sen hiç utanmazsın ki.”

“O gün utandım. Kleopatra kostümü giymiş bir kızla konuşmaya çalışıyordum ve büyük çocuklar ‘Defol buradan, seni bacaksız’ falan deyince kız ile arkadaşları güldü. Pislikler.”

Eğilip onu yanaklarından öptüm. “Ben asla gülmezdim.”

“Sen bana sürekli gülüyorsun,” dedi. Başını kaldırıp yüzümü kendisinininkine yaklaştırdı ve Örümcek Adam tarzında, tersten öpüştük.

“Sana gülmem hoşuna gidiyor,” dedim. Gülümseyerek omuz silkti.

4

Son Sınıf Haftası'nın ilk günüydü ve hafta boyunca her günün ayrı bir teması oluyordu. Bugünkü okul ruhuydu ve ben Peter'ın lakros formasını giymiş, ikiye ayırıp ördüğüm saçlarıma okul renklerimiz olan açık mavi ve beyaz kurdele takmıştım. Peter ise yüzünün yarısını maviye yarısını beyaza boyamıştı. Sabah beni almaya geldiğinde onu görünce çılgık attım.

Haftanın kalanı şu şekilde gidiyordu: Salı yetmişler günüydü, çarşamba pijama günü, perşembe karakter günü (iple çektiğim tek gündü), cuma da okul gezisi vardı. New York ile Disney World arasında oylama yapıldı ve New York kazandı. Üç günlük gezi için otobüs kiralayacaktık. Gezinin zamanlaması mükemmeldi çünkü tüm son sınıflar üniversitelerden haber beklerken delirmek üzereydi ve hepimizin dikkat dağıtacak böyle bir geziye ihtiyacı vardı. Tabii erken başvuru yapıp nereye gideceklerini bilenler hariç: Peter ile Sarah Lawrence'a gidecek olan Lucas Krapf gibi. Sınıftaki çoğu kişi eyalette kalacaktı. Danışmanımız Bayan Duvall hep şöyle derdi: O kadar mükemmel okuldan

faydalanmayacaksanız Virginia’da kalmanın ne anlamı var ki? Bence dünyanın dört bir yanına dağılmaktansa çoğumuzun Virginia’da kalacak olması iyiydi.

Öğlen kafeteryaya girdiğimizde enstrümansız koro grubu üçüncü sınıflardan bir kıza “Yarın Beni Hâlâ Sevecek misin?” şarkısıyla serenat yapıyordu ama sözlerini “Baloya Benimle Gelir misin, Gina?” diye değiştirmişlerdi. Yemek sırasına girmeden önce durup onları dinledik. Baloya daha iki ay vardı ama teklifler çoktan başlamıştı. Şimdiye dek en etkiyecisi geçen hafta yaşanmıştı: Steve Bledell okulun duyuru sistemine girmiş ve günün olaylarını *Liz, benimle baloya gelir misin?* diye değiştirmişti. Bilgi işlem bölümündekilerin bunu nasıl düzelteceklerini çözmeleri iki günlerini almıştı. Bu sabah ise Darrell, Pammy’nin dolabını kırmızı güllerle doldurmuştu ve kapağına da taçyapraklarından *BALO?* yazmıştı. Hademe bu yaptığı için ona bağırıyordu ama Pammy’nin Instagram’ındaki fotoğraflar harika görünüyordu. Peter’in ne planladığını bilmiyordum. Romantik jestler konusunda pek başarılı sayılmazdı.

Yemek sırasında Peter keke uzanırken, “Alma, ben kurabiye getirdim,” deyince heyecanlandı.

“Şimdi bir tane alabilir miyim?” diye sordu. Saklama kabımı çantamdan çıkardım, Peter içinden bir kurabiye aldı. “Başka kimseyle paylaşmayalım,” dedi.

“Çok geç,” dedim çünkü arkadaşlarımız bizi görmüşlerdi.

Biz masaya doğru yürürken Darrell şarkı söylüyordu. “Kurabiyeleri bütün erkekleri çekiyor.” Kabı masaya bırakınca erkekler anında saldırıp kurabiyeleri kaptılar ve trollermiş-çesine mideye indirdiler.

Pammy güçlükle bir tane almayı başarak, “Canavar-sınız siz,” dedi.

Darrell başını geriye atıp canavar gibi ses çıkarınca Pammy güldü.

“Bunlar harika,” dedi Gabe, parmaklarındaki çikola-taları yalarken.

“Fena değil,” dedim alçakgönüllülükle. “İyi ama ha-rika değil. Mükemmel değil.” Peter’ın kurabiyesinden bir parça kopardım. “Fırından ilk çıktıklarında tatları daha güzel oluyor.”

“Evime gelip bana kurabiye yapar mısın, böylece fırından yeni çıktıklarındaki tatlarını öğrenebilirim?” Gabe bir ısırik daha alıp mest olmuşçasına gözlerini kapadı.

Peter bir kurabiye aldı. “Kız arkadaşımın kurabiyelerini yemeyin artık!” Bir sene geçmesine rağmen “kız arkadaşım” demesi ve onun olduğumu bilmek beni hâlâ heyecanlan-dırıyordu.

“Bırakmazsan yakında göbeğin çıkacak,” dedi Darrell.

Peter kurabiyesini ısırip tişörtünü yukarı çekti ve kar-nına vurdu. “Bunlar baklava, bebeğim.”

“Şanslı kızsın, Large,” dedi Gabe.

Darrell başını iki yana salladı. “Hayır, şanslı olan Ka-vinsky.”

Peter bana bakıp göz kırpınca kalbim daha hızlı atmaya başladı.

Stormy’nin yaşına geldiğimde bu günlük anıları hatırla-yacağıma dair içimde bir his vardı: Peter’ın çikolatalı kura-biyeden ısırik alırken başını eğmesi; kafeterya penceresinden giren güneşin kahverengi saçlarına çarpması; bana bakması.

Okuldan sonra Peter'ın lakros antrenmanı vardı. Ben de tribünlerde oturup ödevlerimi yaptım. Takımdakilerden sadece Peter başka takıma geçecekti ve Koç White şimdiden Peter gittiğinde takımın ne hale geleceği konusunda sızlanıyordu. Oyunu tam anlamıyordum ama ne zaman tezahürat edip ne zaman yuhalayacağımı biliyordum. Peter'ın oynamasını izlemek hoşuma gidiyordu. Her atışında sayı yapacağını sanıyordu ve çoğunlukla yapıyordu da.

Babam ve Bayan Rothschild eylül ayından beri gerçekten birliktelerdi. Kitty havalardaydı; her fırsatta kendine pay çıkarıyordu. "Hepsi benim büyük planımın bir parçasıydı," diye böbürlenirdi. Hakkını veriyordum. Gerçekten öngörü-lüydü. Sonuçta Peter ve beni de her şeye rağmen bir araya getirmişti ve şimdi birbirimize âşıktık.

Fazla ortak yönleri olmamasına rağmen babam ve Bayan Rothschild şaşırtıcı derecede iyi bir çiftti. (Yine Peter ve benim gibi.) Yakın olmaları gerçekten de her şeyi değişt-riyordu. İki yalnız komşu, Netflix, birkaç köpek, bir şişe beyaz şarap. Bana sorarsanız çok tatlıydı. Bayan Rothschild dahil olduğundan beri babam hayatını daha çok yaşıyordu. Sürekli bir yerlere gidiyorlar, birlikte aktiviteler yapıyorlardı. Mesela cumartesi sabahı hepimiz uyurken yürüyüşe çıkıp gündoğumunu izlemek gibi. Babamın yürüyüş yaptığını hiç görmemiştim ama hemen sevip alışmıştı. Yemeğe çıkıyorlar; şarap evlerine gidiyorlar; Bayan Rothschild'ın arkadaşlarıyla buluşuyorlardı. Elbette babam hâlâ evde kalıp belgesel iz-lemeyi seviyordu ama artık dünyası çok daha doluydu ve çok daha az yalnızdı. Annem öldükten sonra geçen sekiz uzun sene boyunca yalnız hissettiğini hiç bilmiyordum. Ama

şimdi onu Bayan Rothschild’la birlikte bu kadar enerjik ve sosyal görünce önceden yalnız olduğunu fark ettim. Bayan Rothschild haftada en az beş gün bizimle yemek yiyordu ve öyle bir noktaya gelmişti ki onu mutfak masasında içten kahkahası ve babamın birasının yanında duran beyaz şarap kadehiyle görmeyince tuhaf hissediyorduk.

O akşam yemekten sonra ben tatlı olarak kurabiye ve dondurma çıkarırken babam, “Yine mi kurabiye?” dedi ve Bayan Rothschild’la bakiştılar. Bir kurabiyenin üzerine vanilyalı dondurma sürerken babam, “Son zamanlarda çok fazla kurabiye yapıyorsun. Kabul mektuplarını beklemekten strese girmiş olmalısın,” dedi.

“Onunla alakası yok,” dedim. “Sadece çikolatalı kurabiye tarifimi mükemmel hale getirmeye çalışıyorum. Minnettar olmalısınız.”

“Yemek yapmanın iyileştirici olduğunu kanıtlayan bir yazı okudum. Tekrar tekrar malzemeleri ölçme ve yaratıcılıkla alakalı. Psikologlar buna davranış etkinleştirme diyor,” diye açıkladı babam.

“Ne işe yarıyorsa,” dedi Bayan Rothschild, bir parça kurabiyeyi ağzına atarken. “Ben SoulCycle’a gidiyorum; kendi benliğimi orada buluyorum.” Margot burada olsaydı gözlerini devirirdi. Bayan Rothschild bir keresinde beni de götürmüştü; sürekli ritmi kaçırıp yeniden yakalamaya çalışmışım ama nafileydi. “Lara Jean, tekrar gelmelisin. Motown müzikleri çalan yeni bir eğitmen var. Sen bayılırsın.”

“Ben ne zaman gelebilirim, Tree?” diye sordu Kitty. Kitty ona böyle demeye başlamıştı. Ben onu hâlâ Bayan Rothschild olarak düşünüyordum ve zaman zaman ağzımdan

kaçırıyordum ama hatırlayabildiğim zamanlarda ona Trina demeye çalışıyordum.

“On iki yaşma girdiğinde gelebilirsin,” dedi. “SoulCycle kuralları.”

Kitty’nin on bir yaşında olduğuna inanmak zordu. Kitty on birdi ve ben mayısta on sekiz olacaktım. Zaman çok hızlı geçiyordu. Hafif üzüntülü bir gülümsemeyle Kitty’yi, sonra da bana bakan babamı izledim. O da aynı şeyi düşünüyor olmalıydı.

Bakışlarımı yakalayınca en iyi Steve Wonder sesiyle, “Lara Jean, sen hiç endişelenme,” diye şarkı söylemeye başladı ve hepimiz homurdandık. Kendi yaptığı dondurmalı sandviçini ısıran babam, “Çok çalıştın; her şey olması gerektiği şekilde olacak,” dedi.

“UVA’nın sana hayır demesinin imkânı yok,” dedi Bayan Rothschild.

“Tahtaya vurun,” dedi Kitty, parmağıyla masaya vurarak. Bana dönüp, “Sen de vur,” dedi.

Derhal masaya vurdum. “Tahtaya vurmanın anlamı ne ki?”

Babam canlandı. “Aslında bu inanış Yunan mitolojisinden geliyor. Yunan efsanelerine göre ağaçlarda orman perileri yaşıyordu ve insanlar korunmak için onlardan yardım alıyorlardı. Yani tahtaya vurunca kaderi öfkelendirmeden biraz koruma eklemiş oluyorsun.”

Bu kez Bayan Rothschild, Kitty ve ben bakiştık. Babam çok eski kafalıydı ve o kadar da yaşlı olmamasına rağmen Bayan Rothschild ona kıyasla çok genç görünüyordu. Yine de ilişkileri iyi gidiyordu.

şimdi ve sonsuza dek, Lara Jean

O gece bir türlü uykuya dalamadığım için yatağımda uzanıp müfredat dışı programlarımı yeniden düşündüm. Öne çıkanlar Belleview ve geçen yaz kütüphanede yaptığım stajdı. SAT puanım UVA ortalamasından yüksekti. Margot benden kırk puan daha fazla alarak kabul edilmişti. İleri seviye Amerikan tarihi sınavından beş almıştım. Daha az puanla kabul edilenleri biliyordum.

Önyazımın biraz öne çıkmama yardımcı olmasını umdum. Annem, kız kardeşlerimden ve annemin bizi yetiştirmesinden bahsetmiştim; hayattayken ve sonrasında. Bayan Duvall yıllardır okuduğu en iyi yazı olduğunu söylemişti ama Bayan Duvall'in Song kızlarına karşı hep bir hassasiyeti olmuştu, bu yüzden kim bilebilirdi ki...

Birkaç dakika daha dönüp durdum, sonunda örtüyü üzerimden atıp yataktan çıktım. Aşağıya inip çikolatalı kurabiye tarifim için malzemeleri ölçmeye başladım.

5

Günlerden perşembeydi, tüm hafta sabırsızlıkla beklediğim karakter günüydü. Peter’la saatlerce bunu konuşmuştuk. Ben Alexander Hamilton ve Eliza Schuyler için sağlam bir savunma yapmıştım ama bu kadar kısa sürede sömürge kostümü kiralamanın ne kadar pahalı olduğunu öğrenince geri adım atmak zorunda kaldım. Çift olmanın en sevdiğim yanı çift kostümleri olabilirdi. Öpüşmek, bedava servis ve Peter’ın kendisi dışında.

Peter Örümcek Adam olmak istiyor, benim de kırmızı peruk takıp Mary Jane Watson olmamı bekliyordu çünkü zaten kostümü vardı ve lakros sebebiyle oldukça fitti ve insanlara istediklerini neden vermeyecekti ki? Bunlar onun sözleriydi, benim değil.

Sonunda *Dövüş Kulübü*’nden Tyler Durden ve Marla Singer olmaya karar verdik. Bu aslında en yakın arkadaşım Chris’in fikriydi. O, Kitty ve ben evde *Dövüş Kulübü*’nü izlerken Chris, “Kavinsky’yle bu iki psikopat olmalısınız,” demişti. Şoke edici olacağını söyledi; en azından benim açımdan. Başta istemedim çünkü Marla Asyalı değildi ve

benim “sadece Asyalı kostüm” ilkem vardı ama sonra Peter’ın annesi bir açık artırmada ona kırmızı deri ceket bulmuştu. Benim kostümüme gelince, Bayan Rothschild kendi dolabından kıyafetler ödünç vermişti çünkü doksanlarda kendisi genç kızdı.

Bayan Rothschild sabah işe gitmeden önce gelip hazırlanmama yardım etti. Mutfak masasında oturdum. Üzerimde onun siyah saten elbisesi, sahte yün ceketı vardı ve Kitty’nin yataktan yeni çıkmış görüntüsü vermektan oldukça hoşlandığı peruğu takmıştım. Köpüklü ellerini itip duruyordum, o da, “Ama böyle görünmeli,” deyıp duruyordu.

“Eski eşyaları atmadığım için şanslısın,” dedi Rothschild, kahve termosundan bir yudum alırken. Çantasından siyah, yüksek topuklu bir ayakkabı çıkardı. “Yirmili yaşlardayken Cadılar Bayramı benim olayımdı. Kostümlerin kraliçesiydim. Tacı alma sırası sende, Lara Jean.”

“Hâlâ kraliçe olabilirsin,” dedim.

“Hayır, kostüm gençlerin işi. Bu yaşta seksi Sherlock Holmes kostümü giyersem acınası görünürüm.” Peruğumu kabarttı. “Sorun değil. Benim zamanım geçti artık.” Kitty’ye baktı. “Ne düşünüyorsun? Biraz daha metalik far lazım, değil mi?”

“Fazla abartmayalım,” dedim. “Sonuçta okula gidiyorum.”

“Kostümün amacı abartmak,” dedi Bayan Rothschild heyecanla. “Okula gidince bir sürü fotoğraf çekip bana gönder. Ben de iş arkadaşlarıma gösteririm. Bayılacaklar... Tanrım, iş demişken, saat kaç?”

Bayan Rothschild hep geç kalıyordu ve bu babamı delirtiyordu çünkü o her yere on dakika erken giderdi. Yine deli..

Peter beni almaya geldiğinde dışarı koşup kapıyı açtım ve onu gördüğümde çığlık attım. Saçları sarıydı!

“Aman Tanrım!” diye bağırdım, saçına dokunarak. “Açtırdın mı?”

Kendinden memnun bir şekilde sırıttı. “Sprey boya. Annem bulmuş. Cadılar Bayramı’nda Romeo ve Juliet olduğumuzda yine kullanabilirim.” Kıyafetimi inceledi. “Ayakkabıları beğendim. Seksi görünüyorsun.”

Yanaklarımın ısındığını hissedebiliyordum. “Sessiz ol.”

Garaj yolundan çıkarken yeniden bana baktı. “Ama gerçek bu.”

Ona vurdum. “İnsanlar kim olduğumu anlasalar iyi olur.”

“Ben yardımcı olurum.”

Oldu da. Koridorda yürürken telefonundan *Pixies*’in *Where Is My Mind* şarkısını son ses açtı ve insanlar bizi alkışladı. Bir kişi bile manga karakteri olup olmadığını sormadı.

Okuldan sonra Peter’la koltukta uzanmıştık; ayakları kenardan aşağıya sarkıyordu. Kostümü hâlâ üzerindeydi ama ben normal kıyafetlerimi giymiştim. “Çok sevimli çorapların var,” dedi sağ ayağımı kaldırarak. Üzerinde sarı ayı suratları ve beyaz puantiyeler olan gri bir çorap giymiştim.

“Büyük teyzem Kore’den gönderdi,” dedim gururla. “En sevimli şeyler Kore’den çıkar, bilirsin.”

“Bana da göndermesini isteyebilir misin? Ayılı değil ama belki kaplanlı. Kaplanlar havalı hayvanlar.”

“Senin ayakların böyle sevimli çoraplar için fazla büyük. Parmakların çorabı deler. Ama sana olacak çoraplar bulabilirim sanırım... Hayvanat bahçesinde.” Peter doğrulup beni gıdıklamaya başladı. “Eminim pandalar ya da goriller kışın

şimdi ve sonsuza dek, Lara Jean

bir şekilde ayaklarını sıcak tutmak zorundalardır. Belki koku giderici teknolojiye sahip çorapları da vardır.” Kahkahalara boğuldum. “Dur... Gıdıklama!”

“O zaman ayaklarım hakkında kötü konuşmayı kes!” Elim kolunun altındaydı ve onu acımasızca gıdıklıyordum. Ama bu şekilde kendimi saldırıya iyice açık bıraktım.

“Tamam, tamam, ateşkes!” diye bağırdım. Durdu. Ben de durmuş gibi yaptım ama sonra kolunun altından gıdıklayınca tiz sesle, kendine özgü çığlığını attı.

“Ateşkes demiştin!” diye suçladı. İkimiz de başımızı onaylarcasına salladık ve soluk soluğa arkamıza yaslandık. “Ayaklarımın koktuğunu mu düşünüyorsun gerçekten?”

Düşünmüyordum. Lakros maçından sonraki kokusunu seviyordum: ter, çimen ve kendisi kokuyordu. Ama onunla dalga geçmek, yüzünde bir an beliren kendinden emin olmayan ifadeyi görmek hoşuma gidiyordu. “Yani maç günleri...” dedim. Peter bana yeniden saldırdı ve Kitty üzerinde peynirli sandviç ve bir bardak portakal suyu olan tepsiyi dengede tutmaya çalışarak içeri girdiğinde güreşiyor, kahkahalar atıyorduk.

“Yukarı çıkın,” dedi Kitty yere otururken. “Burası halka açık alan.”

Peter’dan kurtulup ona sert bir bakış attım. “Özel bir şey yapmıyoruz, Katherine.”

“Ablan ayaklarımın koktuğunu söylüyor,” dedi Peter, ayağını ona doğru uzatarak. “Yalan söylüyor, değil mi?”

Kitty dirseğiyle ayağını itti. “Ayağını koklamayacağım.” Ürperdi. “Tuhafsınız.”

Ciyaklayarak ona yastık fırlattım.

Kitty'nin nefesi kesildi. "Meyve suyumı dökmediğin için şanslısın! Halıyı bir kez daha kirletirsen babam seni öldürür. Oje olayını unuttun mu?" dedi imalı bir şekilde.

Peter saçlarını karıştırdı. "Sakar Lara Jean."

Onu ittim. "Sakar değilim. Daha geçen akşam Gabe'lerde pizza almaya çalışırken kendi ayağına takılan sensin."

Kitty kahkaha patlatınca Peter ona yastık attı. "Bana karşı çete kurmaya bir son vermelisiniz!" diye bağırdı.

Kitty'nin kahkahaları yatışınca, "Akşam yemeğine kalacak mısın?" diye sordu.

"Kalamam. Annem kızarmış tavuk yapacak."

Kitty'nin gözleri fal taşı gibi açıldı. "Şanslısın. Lara Jean, biz ne yiyeceğiz?"

"Buzluktaki tavuk göğüslerini çözdüreceğim," dedim. Yüzünü ekşitti. "Beğenmiyorsan belki de yemek yapmayı öğrenmelisin. Üniversiteye gittiğimde artık yemeklerini ben yapmayacağım."

"Ya tabii. Muhtemelen her akşam evde olursun." Peter'a döndü. "Size yemeğe gelebilir miyim?"

"Tabii ki," dedi Peter. "İkiniz de gelebilirsiniz."

Kitty tezahüratlara başlayacaktı ki onu susturdum. "Gelemeyiz, yoksa babam tek başına yemek zorunda kalır. Bu akşam Bayan Rothschild'ın SoulCycle'ı var."

Kitty peynirli sandviçinden bir ısırık aldı. "O zaman kendime bir sandviç daha yapacağım. Donmuş bayat tavuk yemek istemiyorum."

Aniden doğruldum. "Kitty, yarın sabah saçımı örersen sana başka bir şey pişiririm. New York için özel bir şey yapmak istiyorum." Daha önce New York'a hiç gitmemiştim. Son aile gezimizde oy kullanmıştık; ben New York'u

şimdi ve sonsuza dek, Lara Jean

seçmiştim ama Meksika oyları fazlaydı. Kitty balıklı taco yiyip okyanusta yüzmek, Margot da Maya kalıntılarını görmek ve İspanyolca pratik yapmak istiyordu. Sonunda onlar kazandığı için mutluydum. Meksika'dan önce Kitty'yle yurtdışına çıkmamıştık bile. Hayatımda hiç o kadar mavi su görmemişim.

“Kendi saçımı yaptıktan sonra zamanım kalırsa örerim,” dedi Kitty, ki sanırım bu alabileceğim en iyi cevaptı. Saç konusunda çok iyiydi.

“Üniversiteye gittiğimde saçımı kim örecektir?” dedim dalgınca.

“Ben örerim,” dedi Peter kendinden emin bir şekilde.

“Sen bilmiyorsun ki,” diye karşılık verdim burun kıvrarak.

“Çocuk bana öğretir. Öğretmez misin?”

“Bir bedeli var,” dedi Kitty.

Uzun bir pazarlık sürecinin sonunda Peter'ın cumartesi akşamüzeri Kitty ile arkadaşlarını sinemaya götürmesinde anlaştılar. Böylece ben yere çöktüm, Peter ve Kitty de koltuğa oturdular ve Kitty Fransız örgünün nasıl yapıldığını gösterirken Peter da onu videoya çekti.

“Şimdi sen dene,” dedi.

Peter sürekli saç tutamlarını düşürüyordu ve giderek sinirleniyordu. “Çok fazla saçın var, Lara Jean.”

“Fransız stili öremiyorsan sana daha basit bir şey öğreteyim,” dedi Kitty. Sesindeki aşağılama yadsınamazdı.

Peter da bunu fark etti. “Hayır. Yapacağım. Bana bir saniye ver. Diğer Fransızlarda uzmanlaştığım gibi bunda da uzmanlaşacağım.” Bana göz kırptı.

Kitty'yle aynı anda bağırdık. "Kardeşimin önünde böyle konuşma!" diye bağırdım onu göğsünden iterek.

"Şaka yapıyordum!"

"Ayrıca Fransız öpücüğünde o kadar da iyi değilsin." Aslında iyiydi.

Peter bana, *Dalga mı geçiyorsun?* dercesine bakınca omuz silktim çünkü *kimi* kandırıyordum ki?

İlerleyen saatlerde Peter'la arabasına yürürken yolcu kapısının önünde durdu. "Kaç erkekle öpüştün?" diye sordu.

"Sadece üç. Sen, John Ambrose McClaren..." Onun adını hızlıca, yara bandını çeker gibi söyledim ama Peter yine de yüzünü ekşitti. "Bir de Allie Feldman'ın kuzeni."

"Göz tembelliği olan çocuk mu?"

"Evet. Adı Ross'tu. Onu şirin buluyordum. Allie'nin pijama partisinde oldu; şişe çevirmece oynarken onu öptüm. Ama zaten istiyordum."

Bana şüpheli bir bakış attı. "Demek ben, John ve Allie'nin kuzeni."

"Hı hı."

"Birini unutuyorsun, Covey."

"Kimi?"

"Sanderson!"

Elimi salladım. "Ah, o sayılmaz."

"Allie Feldman'ın cesaret oyununda öptüğün kuzeni sayılıyor ama beni resmen aldattığın *Josh* sayılmıyor, öyle mi?" Peter parmağını salladı. "İ-h. Hiç sanmıyorum."

Onu ittim. "O zaman gerçekten birlikte değildik, bunu biliyorsunuz!"

şimdi ve sonsuza dek, Lara Jean

“Teknik bir detay ama tamam.” Yandan bana baktı. “Bu arada senin sayın benimkinden fazla. Ben sadece Gen, Jamila ve seninle öpüştüm.”

“Kuzenlerinle gittiğin Myrtle Beach’te tanıştığın kız? Angelina?”

Yüzünde şaşkın bir ifade belirdi. “Ah, evet. Onu nereden biliyorsun?”

“Herkes anlatıp böbürleniyordun!” Yedinci sınıfa geçeceğimiz yazdı. Genevieve, Peter’ı kendisinden önce başka bir kız öptü diye çıldırmıştı. Angelina’yı internette bulmaya çalışmıştık ama elimizde pek bilgi yoktu. Yalnızca adını biliyorduk. “Yani dört kızla öpüştün ve onlarla öpüşmekten çok daha fazlasını yaptın, Peter.”

“İyi!”

Hızımı aldım. “Benim gerçekten öpüştüğüm tek erkek sensin. İlk öpüşme, ilk erkek arkadaş, ilk her şey! Senin bir sürü ilkin var ve hiçbirini benimle değil.”

“Aslında bu tam olarak doğru değil,” dedi süklüm püklüm. Gözlerimi kıstım. “Ne demek istiyorsun?”

“Plajda öyle bir kız yoktu. Ben uydurdum.”

“Büyük göğüslü Angelina yok muydu?”

“Büyük göğüslü olduğunu hiç söylemedim!”

“Söyledin. Trevor’a.”

“İyi, tamam! Tanrım. Asıl konuyu kaçırıyorsun bu arada.”

“Asıl konu nedir, Peter?”

Boğazını temizledi. “O gün, McClaren’ın bodrumunda... Seninle öpüşmem de benim için bir ilkti.”

Aniden gülmeyi kestim. “Öyle mi?”

“Evet.”

Ona baktım. “Neden hiç söylemedin?”

“Bilmem. Unuttum herhalde. Ayrıca öyle bir kız hikâyesi uydurmuş olmam utanç verici. Kimseye söyleme!”

Çok sevindim. Demek Peter Kavinsky ilk kez benimle öpüşmüştü. Bu ne kadar da şahaneydi!

Kollarımı ona dolayıp başımı kaldırarak iyi geceler öpücüğümü bekledim. Peter yüzünü benimkine sürttüğünde yumuşak yanaklara sahip olduğu ve tıraşa neredeyse ihtiyaç bile duymadığı için memnun oldum. Gözlerimi kapayıp kokusunu içime çekerek öpücüğümü bekledim. O ise alnıma minik bir öpücük kondurdu. “İyi geceler, Covey.”

Gözlerim derhal açıldı. “Bu kadar mı?”

“Çok da iyi öpüşmediğimi söylemiştin, unuttun mu?” dedi küstahça.

“Şaka yapıyordum!”

Arabasına binerken bana göz kırptı. Uzaklaşmasını izledim. Bir senelik birliktelikten sonra bile hâlâ çok yeni bir ilişkiymiş gibi hissediyordum. Bir erkeği sevmek ve onun da sizi sevmesi... Mucizevi geliyordu.

Hemen içeriye girmedim. Belki geri döner diye. Ellerim belimde tam yirmi saniye bekledikten sonra kapıya döndüm. O sırada arabası geri geri gelip evin önünde durdu. Peter camdan başını çıkardı. “Peki öyleyse,” diye seslendi. “Aalıştırma yapalım.”

Arabasına koştum, onu tişörtünden çektim, yüzümü yüzüne yaklaştırdım; ardından onu itip kakhaha atarak geri geri koşmaya başladım. Saçlarım yüzüme çarpıyordu.

“Covey!” diye bağırdı.

“Bunu hak ettin!” diye seslendim neşeyle. “Yarın otobüste görüşürüz!”

O gece banyoda Kitty'yle dişlerimizi fırçalarken, "Birden ona kadar değerlendirecek olursan, üniversiteye gittiğinde beni ne kadar özleyeceksin?" diye sordum. "Dürüst ol."

"Bu tür şeyleri konuşmak için çok erken," dedi diş fırçasını yıkarken.

"Sen cevap ver."

"Dört."

"Dört mü! Margot'yu altı buçuk özlediğini söylemiştin!"

Kitty başını iki yana salladı. "Lara Jean, neden en ufak şeyleri bile hatırlamak zorundasın? Bu hiç sağlıklı değil."

"En azından beni özleyecekmişsin gibi yapabiliirdin!" diye bağırdım. "Kibar olmak bunu gerektirir."

"Margot dünyanın bir ucuna gitti. Sen sadece on beş dakika uzaklığa gideceksin, seni özlemeye fırsatım olmayacak bile."

"Yine de."

Ellerini kalbinin üzerinde birleştirdi. "Tamam, şuna ne dersin? Seni o kadar özleyeceğim ki her akşam ağlayacağım!"

Gülümsedim. "Bu daha iyi."

"Seni o kadar özleyeceğim ki bileklerimi kesmek isteyeceğim!" Kıkırdadı.

"Katherine. Böyle konuşma!"

"O zaman zorla iltifat almaya çalışma," dedi ve yatmaya gitti. Bense yarınki New York gezisi için kozmetik malzemelerimi hazırladım. UVA'ya girersem her defasında onları yanımda taşımak zorunda kalmamak için muhtemelen makyaj malzemelerim, kremlerim ve taraklarımdan bir seti evde bıraktırdım. Margot, Saint Andrews'a götürecekleri

JENNY HAN

konusunda çok dikkatli davranmak zorunda kalmıştı çünkü İskoçya çok uzaktı ve eve sık gelemiyordu. Ben büyük ihtimalle yalnızca sonbahar ve kış için valiz hazırlar, yazlık kıyafetlerimi evde bırakırdım, sonra mevsimler değiştiğindeyse gelip kıyafetleri değiştirirdim.

6

Sabah beni gezi otobüsüne babam bıraktı. “Odana yerleşir yerleşmez beni ara,” dedi okulun oradaki ışıklarda durduğumuzda.

“Ararım.”

“Acil durum yirmiliğini aldın mı?”

“Evet.” Bir önceki akşam babam montumun gizli cebine koymam için yirmi dolar vermişti. Ne olur ne olmaz diye. Kredi kartını da bana vermişti. Bayan Rothschild da küçük şemsiyesini ve taşınabilir şarj aletini ödünç vermişti.

Babam yan gözle bana bakıp iç geçirdi. “Her şey ne kadar hızlı oluyor. Şimdi son sınıf gezisi, sonra balo, sonra mezuniyet. Evden ayrılman an meselesi.”

“Kitty hâlâ seninle,” dedim. “Gerçi benim gibi neşe kaynağı olmadığı doğru.” Babam güldü. “UVA’ya girersem sürekli burada olacağım, bu yüzden endişelenme.” Onun yaptığı gibi, Steve Wonder taklidiyle söyledim.

Otobüste Peter’in yanında oturuyordum; Chris de Lucas’la oturuyordu. Chris’i geziye gelmeye ikna etmenin zor olacağını

düşünmüştüm, ki Disney World kazansaydı zor olurdu. Ama o da daha önce New York'a gitmediği için kolay olmuştu.

Daha bir saat geçmişti ki Peter herkesi "Daha Önce Hiç..." oyunu oynamaya ikna etti. Ben uyuyormuşum gibi yaptım çünkü uyuşturucu ya da seks bakımından pek bir şey yapmamıştım ve insanlar yalnızca bununla ilgileniyorlardı. Neyse ki oyun fazla uzun sürmedi. Sanırım kırmızı plastik bardaklar olmayınca çok eğlenceli olmuyordu. Gözlerimi açıp kollarımı gererek "uyandığım" sırada Gabe "Doğruluk mu Cesaret mi" oynamamızı önerdi ve midem altüst oldu.

Geçen yıl Peter'la jakuzi skandalımızdan sonra insanların yaptığımız ya da yapmadığımız şeyler hakkındaki düşüncelerini fazla umursar olmuştum. Yani seks konusunda. Doğruluk mu Cesaret mi, "Daha Önce Hiç..." oyunundan katbekat kötüydü. *Kaç kişiyle seks yaptın? Günde kaç kere mastürbasyon yapıyorsun?* İnsanlar birbirlerine bu tür sorular soruyorlardı ve bana sorarlarsa bakire olduğumu söylemek zorunda kalırdım ve bu bir açıdan diğer cevaplara göre çok daha sarsıcıydı. Partilerde bu oyun oynandığı zaman genelde mutfağa ya da başka bir odaya kaçardım. Ama bugün kaçabileceğim bir yer yoktu çünkü otobüsteydik ve gerçek anlamda kapana kısılmıştım.

Peter bana eğlenerek bakıyordu. Ne düşündüğümü biliyordu. İnsanların ne düşündüğünün umurunda olmadığını söylüyordu ama bunun doğru olmadığını biliyordum. Peter, insanların kendisi hakkındaki düşüncelerini fazlasıyla umursuyordu.

"Doğruluk mu cesaret mi?" dedi Gabe, Lucas'a.

Lucas vitaminli suyundan bir yudum aldı. "Doğruluk."

"Bir erkekle seks yaptın mı?"

şimdi ve sonsuza dek, Lara Jean

Tüm vücudum kaskatı kesildi. Lucas eşcinseldi ve bu biliniyordu ama kendisi özellikle duyurmamıştı. Sürekli insanlara açıklama yapmakla uğraşmak istemiyordu ve ayrıca neden açıklama yapacaktı ki? Bu kimseyi ilgilendirmezdi.

Kısa bir saniyenin sonunda Lucas cevap verdi. “Hayır. Bu bir teklif mi?”

Herkes güldü. Lucas vitaminli suyundan bir yudum daha alırken yüzünde hafif bir gülümseme vardı ama boynu ve omuzlarındaki gerginliği görebiliyordum. Bu tür sorular için tetikte olmak, onları başka yöne çekmeye hazır olmak, gülümsemek, gülerек geçiştirmek oldukça kötü hissettiriyor olmalıydı. Bununla kıyasladığımda benim bakirelik sorum çok önemsiz kalıyordu. Ama yine de cevap vermek istemiyordum.

Lucas’ın beni seçmesi için içimden dua ettim çünkü beni zorlamayacağını biliyordum. Ama Lucas kendisine attığım yalvaran bakışları fark etmemiş olmalıydı çünkü benim yerime birkaç koltuk arkada oturan ve telefonuyla ilgilenen Genevieve’i seçti. Gittiği kiliseden bir çocukla çıkıyordu ve çocuk başka bir okulda okuduğu için kimse Gen’i çok sık görmüyordu. Chris’ten duyduğum kadarıyla anne babası boşanmıştı ve babası kız arkadaşıyla birlikte yeni bir daireye taşınmıştı. Chris, Genevieve’in annesinin sinir krizi geçirip birkaç gün hastanede tutulduğunu ama artık her şeyin daha iyi olduğunu söylemişti ki buna sevinmiştim. Annesi eve döndüğünde Peter ona nergis göndermişti ve kartta ne yazması gerektiği konusunda oldukça vakit harcamıştık. Sonunda *Geçmiş olsun, Wendy. Sevgiler, Peter*’da karar kılmıştık. Çiçekler benim fikrimdi ve ücretin bir kısmını ben vermiştim ama karta ismimi yazmamıştım tabii ki. Wendy’yi severdim;

küçüklüğümden beri bana iyi davranırdı. Genevieve'i her gördüğümde midemde hâlâ gergin bir hareketlilik oluyordu ama eskisi kadar kötü değildi. Bir daha asla arkadaş olmayacağımızı biliyordum ve bunu kabullenmiştim.

"Doğruluk mu cesaret mi, Gen?" diye seslendi Lucas.

Gen başını kaldırdı. Otomatik olarak, "Cesaret," dedi. Genevieve tabii ki cesareti seçecekti; birçok şey olabilirdi ama korkak değildi. Ben de seks sorusu cevaplamaktansa başka her şeyi yapmayı tercih ederdim, bu yüzden cesareti seçmem muhtemeldi.

Lucas, Genevieve'den Bay Jain'in yanına oturup başını omzuna koymasını istedi. "İnandırıcı ol," dedi Lucas. Herkes kahkahalara boğuldu. Genevieve'in bunu yapmak istemediğini biliyordum ama sonuçta korkak değildi.

Bay Jain'in yanına gidip durdu. Bay Jain bu yıl okula yeni gelen biyoloji hocasıydı. Genç, yakışıklıydı; dar kot ve yakası açık gömlekler giyiyordu. Genevieve onun yanına oturup konuşmaya başladığında tek görebildiğim başının arkasıydı. Bay Jain gülümsüyordu. Ardından Genevieve ona yaklaşip başını omzuna koyunca adam korkmuş bir kedi gibi yerinden sıçradı. Herkes güldü. Bay Jain arkasına dönüp başını iki yana salladı, şaka olduğu için rahatlamış görünüyordu.

Genevieve zafer kazanmış edasıyla bize döndü. Yerine oturup gruba göz gezdirdi; bir an bakiştık ve midem altüst oldu. Fakat sonra başka yöne baktı. "Doğruluk mu cesaret mi, Chrissy?"

"Bu oyun çok saçma," dedi Chris. Gen bir şey söylemeden, meydan okurcasına kaşlarını kaldırarak ona baktı ve Chris sonunda gözlerini devirerek, "Neyse ne. Doğruluk,"

dedi. Bu şekilde inatlaştıklarında akraba olduklarını fark etmemek imkânsızdı: Anne tarafından kuzenlerdi.

Genevieve soru sormadan önce biraz düşündü. Sonra sordu: “Üçüncü sınıfta kuzenimiz Alex’le doktorculuk oynadınız mı oynamadınız mı? Yalan söylemek yok.”

Herkes haykırıp tezahürat etti ve Chris kıpkırmızı oldu. Ona acıyarak baktım, cevabı biliyordum. “Doğru,” diye mırıldandı ve herkes bağıştı.

Şansıma, o sırada Bay Jain kalkıp DVD takınca oyun bozuldu ve bana sıra gelmedi. Chris bana dönüp kısık sesle, “Çok kolay kurtuldun,” dedi.

“Bilmez miyim,” diye fısıldadım ve Peter güldü. İstedığı kadar gülebilirdi ama onun da biraz rahatladığından emindim. Böyle bir şey hiç söylememiş olsa da tüm son sınıfların bir yıllık –hatta sahte ilişkiyi sayarsak daha da uzun süreli– kız arkadaşının hiç seks yapmadığını öğrenmelerini istemezdi.

Sınıfımızdaki neredeyse hiç kimse daha önce New York’a gitmemişti, bu yüzden hepimiz heyecanlıydık. Daha önce bu kadar canlı bir yerde bulunduğumu sanmıyordum. Kendi kalp atışı olan bir şehirdi burası. Burada bu kadar çok kişi olduğuna, ne kadar kalabalık olduğuna, herkesin ne kadar sofistike görüldüğüne inanamıyordum. Hepsi de... şehir insanları gibi görünüyorlardı. Bizim gibi turistler dışında tabii. Chris sıkılmış ve etkilenmemiş gibi davranıyordu ama Empire State Binası’na gitmek için metroya bindiğimizde tutunmuyordu ve aniden durunca az kalsın düşecekti. “Washington’dan farklı,” diye mırıldandı. Buna şüphe yoktu. Washington, Charlottesville’e en yakın büyük şehirdi ama New York’un yanında küçük, sakın bir kasaba kalırdı. Görü-

lecek bir sürü şey, bakmak istediğim bir sürü mağaza vardı. Herkes telaş içindeydi; herkesin planı ve olmaları gereken yerler vardı. Peter cep telefonuna bakarak yürüdüğü için yaşlı bir kadın ona bağırınca herkes güldü ve Peter bir kez daha utandı.

Empire State Binası'na geldiğimizde asansörde Peter'a ikimizin selfie'sini çektim. En üst kata çıktığımızda başım döndü; o kadar yüksekteydik ki. Bayan Davenport bir süre oturup başımı dizlerimin arasına almamı söyledi ve işe yaradı. Bulantım geçtiğinde ayağa kalkıp Peter'a bakındım ama ona ihtiyacım olduğu anda ortadan kaybolmuştu.

Köşeyi döndüğümde Peter'ın birine seslendiğini duydum. "Bir dakika! Bir dakika! Bayım!" Yerde duran kırmızı sırt çantasına yaklaşan bir güvenlik görevlisinin peşinden gidiyordu.

Güvenlik görevlisi çantayı yerden aldı. "Bu senin mi?" diye sordu.

"Şey, evet..."

"Neden yere bıraktın?" Çantanın fermuarını açıp içinden bir oyuncak ayı çıkardı.

Peter hızlı hızlı etrafa bakıyordu. "Onu tekrar içine koyabilir misiniz? Kız arkadaşıma balo teklifi yapacağım da. Sürpriz olması gerekiyor."

Güvenlik görevlisi başını iki yana salladı. Kendi kendine homurdanıp ayıyı çantaya koydu.

"Bayım, lütfen ayıyı sıkar mısınız?"

"Ayıyı sıkmayacağım," dedi adam. Peter uzanıp oyuncak ayıyı sıktı ve ayı, "Baloya benimle gider misin, Lara Jean?" diye ciyakladı.

Heyecanla ellerimi ağzıma götürdüm.

şimdi ve sonsuza dek, Lara Jean

Güvenlik görevlisi sertçe, “New York’tasın, çocuk. Tekliflerin için sırt çantasını öylece ortalığa bırakamazsın,” dedi.

“Aslında buna balo teklifi deniyor,” diye düzeltti Peter ve adam ona yine sertçe baktı. “Üzgünüm. Ayıyı geri alabilir miyim?” O sırada beni gördü. “*Sevginin Bağladıkları*’nın en sevdiğin film olduğunu söyle ona, Lara Jean!”

Yanlarına koştum. “Bayım, o benim en sevdiğim film. Lütfen atmayın.”

Güvenlik görevlisi gülümsememeye çalışıyordu. “Atmayacaktım zaten,” dedi. “Sadece bir dahaki sefere daha dikkatli ol. Biz New York’ta her daim tetikteyizdir. Bir şey görürsek, bir şey söyleriz, anlıyor musunuz? Burası sizin küçük kasabanız değil. Burası New York şehri. Burada sorumsuzca davranmayız.”

Peter’la başlarımızı onaylarcasına salladık ve adam uzaklaştı. O gider gitmez Peter’la birbirimize baktık ve kahkaha attık. “Biri çantamı ihbar etmiş. Balo teklifimin içine sızıldı,” dedi.

Oyuncak ayıyı elinden alıp göğsüme bastırdım. O kadar mutluydum ki ona küfür etmemesini bile söylemedim. “Bayıldım.”

“Köşeyi dönünce teleskopların orada çantayı görecektin. Sonra ayıcığı alıp sıkacaktın ve...”

“Sıkmam gerektiğini nereden bilecektim?” diye sordum.

Peter çantadan buruşmuş bir kâğıt çıkardı. Üzerinde *Sık beni* yazıyordu. “Güvenlik görevlisi hırpalayınca düştü. Gördün mü? Her şeyi düşündüm.”

New York’ta halka açık bir yerde sahipsiz çanta bırakmanın sonuçları dışında her şeyi düşünmüştü. Ama yine de! Önemli olan düşünmesiydi ve bu düşünce çok tatlıydı. Ayıyı

sıktım ve tekrar, “Baloya benimle gider misin, Lara Jean?” dedi. “Evet, giderim Howard.” Howard tabii ki *Sevginin Bağladıkları*’ndaki ayının ismiydi.

“Neden ona evet diyorsun da bana demiyorsun?” diye sordu Peter.

“Çünkü o sordu.” Kaşlarımı kaldırıp bekledim.

Peter gözlerini devirip mırıldandı. “Lara Jean, baloya benimle gider misin? Tanrım, ciddi çok şey istiyorsun.”

Oyuncak ayıyı onun önünde kaldırdım. “Evet ama önce Howard’ı öp.”

“Covey. Hayır. Asla olmaz.”

“Lütfen!” Ona yalvarırcasına baktım. “Filmde öyle ama Peter.”

Peter homurdanarak herkesin önünde ayıcığı öptü ve bu şekilde onun tamamen bana ait olduğunu anladım.

Otobüsle New Jersey’deki otelimize giderken Peter, “Yatma saatinden sonra gizlice çıkıp şehre gelsek mi, ne dersin?” diye fısıldadı. Aslında şaka yapıyordu. Benim okul gezisinde gizlice kaçacak bir tip olmadığımı biliyordu.

“Şehre nasıl geleceğiz ki? Taksiler New Jersey’den New York’a gidiyor mu?” dediğimde gözleri kocaman açıldı. Bunu düşündüğüme bile inanamıyordum. Hiç benlik değildi. Aceleyle, “Hayır, hayır, boşver,” dedim. “Yapamayız. Kaybolabiliriz ya da soyulabiliriz ve eve gönderiliriz ve o zaman da Central Park’ı ve diğer her şeyi kaçırdığım için deliye dönerim.”

Peter bana şüpheyile baktı. “Jain ve Davenport’un bizi eve göndereceklerini gerçekten düşünüyor musun?”

şimdi ve sonsuza dek, Lara Jean

“Belki göndermezler ama ceza olsun diye tüm gün otelde tutabilirler, ki bu daha da kötü olur. Riske atmayalım.” Ardından ekledim: “Çıksak ne yaparız?” Plan yaptığım söylenemezdi, bir nevi oyun oynuyordum ve Peter da bana katıldı.

“Bir yerde canlı müzik dinlemeye ya da komedi şovu izlemeye gidebilirdik. Bazen ünlü komedyenler sürpriz setler yapıyorlar.”

“Keşke Hamilton’ı izleyebilsek.” Times Meydanı’ndan geçerken Lucas’la Hamilton afişini görebilecek miyiz diye başımızı eğmiştik ama şansımız yaver gitmedi.

“Yarın New York simidi almak istiyorum. Bakalım Bodo’nunkilere kıyasla nasıllar.” Bodo’nun Simitleri Charlottesville’de bir efsaneydi; onlarla çok gurur duyardık.

Başımı omzuna koyup esnedim. “Keşke Levain Fırını’na gidebilsek de kurabiyelerinin tadına bakabilsem. Daha önce yediğin hiçbir çikolatalı kurabiye benzemiyormuş. Jacques Torres’in çikolata dükkânına da gitmek istiyorum. Onun çikolatalı kurabiyeleri çikolatalı kurabiyenin tanımı, biliyorsun. Gerçekten efsanevi...” Gözlerim kapandı ve Peter saçımı okşadı. Tam uykuya dalacaktım ki Kitty’nin yaptığı taç örgümü açtığını fark ettim. Gözlerim anında açıldı. “Peter!”

“Şişşt, sen uyu. Bir şey denemek istiyorum.”

“Onun yaptığı gibi yapamayacaksın.”

“Bırak da deneyeyim,” dedi tel tokaları avucunda toplarken.

New Jersey’deki otele geldiğimizde tüm çabalarına rağmen örgülerim gevşemişti ve toka tutmuyordu. “Kitty’ye

bunun fotoğrafını göndereceğim ki senin ne kadar kötü bir öğrenci olduğunu görsün,” dedim eşyalarımı toplarken.

Peter telaşla, “Hayır, yapma,” deyince gülümsedim.

Ertesi gün, mart ayına göre şaşırtıcı bir şekilde bahar havası vardı. Güneş parlıyordu ve çiçekler tomurcuklanmaya başlamıştı. Sanki *Mesajınız Var* filminde Kathleen Kelly’nin Riverside Park’ta Joe Fox’la buluşmaya gittiği zamandaydım. Filmin sonunda öpüştikleri bahçeyi görmeyi çok isterdim ama tur rehberimiz bizi Central Park’a götürdü. Chris’le Strawberry Fields’taki *Imagine* mozaiginde fotoğraf çekerken Peter’in ortadan kaybolduğunu fark ettim. Gabe ve Darrell’a sordum ama kimse onu görmemişti. Mesaj attım fakat cevap vermedi. Piknik yapmak için Sheep Meadow’a gitmek üzereydik ve paniklemeye başladım çünkü Bay Jain ya da Bayan Davenport onun grupta olmadığını fark ederlerse ne olacaktı? Tam gitmek üzereyken koşarak yanımıza geldi. Ne nefes nefeseydi ne de bize yetişemeyeceği için endişeli görünüyordu.

“Neredeydin?” diye sordum. “Tam gidiyorduk!”

Zafer kazanmışçasına bir ifadeyle elindeki kahverengi kesekâğıdını kaldırdı. “Aç ve gör.”

Paketi ondan alıp içine baktım. Levain’den çikolatalı kurabiyeydi ve hâlâ ılıktı. “Aman Tanrım, Peter! Çok düşüncelisin.” Parmakucumda yükselip ona sarıldım, sonra Chris’e döndüm. “Çok düşünceli değil mi, Chris?” Peter tatlı biriydi ama hiç bu kadar tatlı olmamıştı. Üst üste iki romantik jest yapmıştı, bu yüzden ben de buna uygun şekilde övgüde bulunmalıydım çünkü olumlu teşviklere iyi tepki veriyordu.

Chris çoktan elini pakete sokmuştu bile ve ağzına bir parça kurabiye tıktı. “Çok düşünceli.” Bir tane daha almak için uzandı ama Peter paketi ondan uzaklaştırdı.

“Lanet olsun, Chris! Hepsini bitirmeden önce bırak da Covey de tadına baksın.”

“Neden sadece bir tane aldın?”

“Çünkü kocaman! Ayrıca tanesi beş dolar.”

“Benim için koşup bunu aldığına inanamıyorum,” dedim. “Kaybolmaktan korkmadın mı?”

“Hayır,” dedi gururla. “Google haritalardan bakıp hemen gittim. Parka döndüğümde biraz kafam karıştı ama biri yolu tarif etti. New Yorklular çok canayakın. Kaba olduklarına dair söylenenler saçmalık olmalı.”

“Bu doğru. Tanıştığımız herkes çok kibardı. Telefonuna bakarak yürüdüğün için sana bağırان kadın dışında,” dedi Chris sırtarak. Peter kaşlarını çatarak ona baktı. Kurabiyeden bir ısırık aldım. Levain kurabiyesi daha çok çöreği andırıyordu, oldukça yoğun ve hamurluydu. Ağırdı da. Gerçekten de daha önce yediğim hiçbir kurabiyeye benzemiyordu.

“Ee?” dedi Peter. “Yorumun ne?”

“Eşsiz. Bambaşka bir tür.” Ben bir ısırık daha alırken Bayan Davenport bizi almaya geldi ve bu sırada elimdeki kurabiyeye baktı.

Tur rehberimizin elinde Özgürlük Heykeli’nin meşalesine benzeyen bir gösterge vardı ve parkta bizi yönlendirirken onu havada tutuyordu. Oldukça utanç vericiydi. Şehri kendi başımıza gezerek keşfetmeyi isterdim ama hayır. Rehberin atkuyruğu vardı ve haki yelek giymişti. Ben klişe bir tip olduğunu düşünüyordum ama Bayan Davenport onunla ilgileniyor görünüyordu. Central Park’tan sonra metroyla şehir

merkezine gittik ve Brooklyn Köprüsü'nde yürüdük. Herkes Brooklyn Dondurma Fabrikası'nda sıraya girmişken biz Peter'la Jacques Torres'in çikolata dükkânına gittik. Peter'ın fikriydi. Elbette öncelikle Bayan Davenport'tan izin aldım. Tur rehberiyle konuşmakla meşgul olduğu için elini sallayarak bizi geçtirdi. New York sokaklarında, başımızda yetişkinler olmadan yürürken kendimi büyümüş hissediyordum.

Dükkâna gittiğimizde o kadar heyecanlıydım ki titriyordum. Sonunda Jacques'ın meşhur çikolatalı kurabiyesinin tadına bakabilecektim. Bir ısırık aldım. Kurabiye yassı, sakız gibi ve yoğun. Üzerinde biriken çikolata sertleşmişti! Tereyağı ve şekerin neredeyse karamelize bir tadı vardı. Cennet gibiydi.

"Seninkiler daha güzel," dedi Peter, ağzı dolu bir şekilde. Kasadaki kızın onu duymadığına emin olmak için etrafıma bakarak onu susturdum.

"Yalan söylemeyi kes," dedim.

"Yalan söylemiyorum!"

Yalan söylüyordu. "Benimkiler neden böyle olmuyor, bilmiyorum. Sanayi tipi fırınlardan kaynaklanıyor olmalı." Görünüşe bakılırsa mükemmel olmayan kurabiyelerimden memnun olup yeterince iyi olmamakla yetinmek zorundaydım.

Kapıdan çıkarken sokağın karşısında Almondine adında bir başka fırın gördüm. Karşı köşede de One Girl Cookies diye bir dükkân vardı. New York gerçekten de unlu mamul şehriydi.

Peter'la el ele tutuşup dondurmacıya yürüdük. Herkes rıhtımda oturmuş dondurmalarını yiyor, arkalarındaki Manhattant silüetiyle fotoğraf çekiyordu. New York güzelliğiyle beni şaşırtmaya devam ediyordu.

şimdi ve sonsuza dek, Lara Jean

Peter da aynı şeyi düşünüyor olmalıydı çünkü elimi sıkıp, “Bu şehir müthiş,” dedi.

“Gerçekten öyle.”

Kapı çaldığında uyuyordum. İrkilerek uyandım. Dışarısı hâlâ karanlıktı. Odanın diğer tarafındaki yatakta uyuyan Chris kıpırdamadı bile.

Sonra kapının ardından Peter’ın sesini duydum. “Covey, benim. Çatıda gündoğumunu izlemek ister misin?”

Yataktan çıkıp kapıyı açtım. Peter, üzerinde UVA kazağıyla, plastik bir bardak dolusu kahve ve bir de yanından ipi sarkan poşet çayla duruyordu. “Saat kaç?”

“Beş buçuk. Acele et, git montunu al.”

“Tamam, bana iki dakika ver,” diye fısıldadım. Banyoya koşup dişlerimi fırçaladım ve karanlıkta el yordamıyla montumu bulmaya çalıştım. “Montumu bulamıyorum!”

“Benim kazağımı giyebilirsin,” dedi Peter kapının eşinden.

Chris battaniyesinin altından homurdandı. “Eğer susmazsanız yemin ederim...”

“Affedersin,” diye fısıldadım. “Bizimle gündoğumunu izlemek ister misin?”

Peter dudaklarını büzdü ama Chris’in kafası hâlâ battaniyenin altında olduğu için görmedi. “Hayır. Gidin!”

“Üzgünüm, üzgünüm,” dedim ve hemen çıktım.

Asansörle en üst kata çıktığımızda dışarısı hâlâ karanlıktı ama yavaş yavaş aydınlanmaya başlıyordu. Şehir yeni uyanıyordu. Peter hemen kazağını çıkardı, ben de başımdan geçirmesi için kollarımı kaldırdım. Sıcaktı ve annesinin kullandığı deterjan kokuyordu.

JENNY HAN

Peter kenardan eğilip suyun ötesindeki şehre baktı. “Üniversiteden sonra burada yaşadığımızı hayal edebiliyor musun? Bir gökdelende yaşayabiliriz. Kapıcısı olan. Ve de spor salonu.”

“Gökdelerde yaşamak istemiyorum. West Village’daki evlerde yaşamak istiyorum. Kitapçıya yakın bir yerde.”

“Bir çözüm yolu buluruz,” dedi.

Ben de kenardan eğildim. New York’ta yaşadığımı hiç hayal etmezdim. Buraya gelmeden önce New York çok korkutucu gelirdi. Burası sanki metroda biriyle kavga etmekten korkmayan sert insanlar ya da Wall Street’teki takım elbiseli erkekler veya SoHo dairelerinde yaşayan sanatçılar içindi. Ama artık buradaydım ve Peter yanımdayken o kadar da korkutucu gelmiyordu. Çaktırmadan ona baktım. Böyle mi oluyordu? Âşık oluyordunuz ve artık hiçbir şey korkutucu gelmiyor, hayat gözünüze koca bir olasılık gibi mi görünüyordu?

7

Virginia'ya altı saatlik dönüş yolculuğunun çoğunu uyuyarak geçirdim. Okulun otoparkına girdiğimizde hava karanlıktı ve babamın arabasını gördüm. Uzun zamandır hepimizin arabası vardı ve bir yerlere kendi başımıza gidiyorduk ama otoparkta bizi bekleyen aileleri görmek, ortaokulda sınıf gezisinden dönmüşüz gibi hissettirdi. Hoş bir histi. Eve dönerken pizza aldık, Bayan Rothschild da gelip bize katıldı ve o, babam, Kitty ve ben televizyonun karşısında yedik.

Valizimi boşalttıktan sonra kalan ödevlerimi bitirdim, Peter'la telefonda konuştum, ardından yatmak için hazırlandım. Ama sonsuzluk gibi gelen bir süre boyunca yatakta dönüp durdum. Belki ihtiyacım olan uykuyu otobüste almıştım, belki de artık her an Virginia Üniversitesi'nden haber alabileceğim için uyuyamıyordum. Sonuç olarak uyuyamıyordum, o yüzden aşağıya inip çekmeceleri açmaya başladım.

Gecenin bu saatinde tereyağının yumuşamasını beklemeyi gerektirmeyen ne pişirebilirdim? Hayatımın hiç değişmeyen sorusuydu bu. Bayan Rothschild tereyağını dışarıda bırakmamı söylüyordu ama biz yağı buzdolabında tutan bir

aileydik. Ayrıca çok yumuşak olursa kimyasını mahvederdi ve Virginia'da bahar ve yaz aylarında tereyağı çabucak erirdi.

Sanırım kafamda kurduğum tarçınlı keki yapmayı sonunda deneyebilirdim. Katherine Hepburn'un tarifine ek olarak tarçın ve üstüne tarçınlı krem peynir.

Çikolatayı benmari usulü eritirken bu işe bu kadar geç saatte girdiğim için şimdiden pişman olmuştum. O sırada babam geçen sene Margot'nun Noel'de hediye ettiği ekoseli sabahlığıyla mutfığa girdi. "Sen de mi uyuyamadın?" dedi.

"Yeni bir tarif deniyorum. Tarçınlı kek. Ya da belki tar-kek derim."

"Sabah uyanma konusunda iyi şanslar," dedi babam ensesini ovarak.

Esnedim. "Düşünüyordum da belki okulu arayıp gitmeyeceğimi söylersin ve ben de biraz uyurum, sonra da sabah baba kız güzel bir kahvaltı yaparız. Mantarlı omlet yaparım."

Babam güldü. "İyi denemeydi." Beni merdivenlere doğru itti. "Tar-kekleri ya da adı her ne ise onları ben yaparım. Sen uyu."

Tekrar esnedim. "Krem peynir kreması yapma konusunda sana güvenebilir miyim?" Babamın yüzünde panik ifadesi belirince, "Unut gitsin. Hamuru yapmayı bitireyim, yarın pişiririm," dedim.

"Yardım edeyim," dedi.

"İşim bitti sayılır."

"Benim için sorun değil."

"Peki öyleyse. Çeyrek kap un koyar mısın?"

Babam başını onaylarcasına sallayarak ölçme kabını aldı.

"O sıvı ölçme kabı. Kuru ölçme kabını almalısın ki unu düzleştirebilesin." Dolabın yanına gidip kabı değiştirdi.

şimdi ve sonsuza dek, Lara Jean

Kaşıkla unu koyup üzerine dikkatlice tereyağı bıçağı koymasını izledim. “Çok iyi.”

“İşi uzmanından öğreniyorum,” dedi.

Başımı eğip ona baktım. “Neden hâlâ ayaktasın, baba?”

“Ah. Galiba kafamda çok şey var.” Un kabının kapağını kapayıp duraksadı. “Trina hakkında ne düşünüyorsun? Ondan hoşlanıyorsun, değil mi?”

Çikolata tenceresini ocaktan aldım. “Ondan çok hoşlanıyorum. Hatta onu seviyor bile olabilirim. *Sen* onu seviyor musun?”

Bu kez babam hiç tereddüt etmedi. “Seviyorum.”

“Güzel,” dedim. “Sevindim.”

Rahatlamış görünüyordu. “Güzel,” diye tekrar etti. Sonra yeniden tekrarladı. “Güzel.”

Bana böyle bir şey sorduğuna göre işler oldukça ciddi olmalıydı. Ona birlikte yaşamayı teklif etmeyi düşünüp düşünmediğini merak ettim. Ben bunu soramadan, “Kimse annenin yerini alamaz, bunu biliyorsun, değil mi?” dedi.

“Tabii ki biliyorum.” Dilimin ucuyla çikolatalı kaşığı yaladım. Sıcaktı, çok sıcaktı. Babamın yeniden sevmesi, hayatında birisinin olması, gerçek bir partner olması iyi bir şeydi. O kadar uzun zamandır yalnızdı ki bu normal bir durum gibi gelmeye başlamıştı ama böylesi daha iyiydi. Mutluydu, bunu herkes görebiliyordu. Artık Bayan Rothschild hayatımızdaydı ve onun olmadığını düşünemiyordum. “Senin adına mutluyum, baba.”

8

Tıpkı neredeyse tüm son sınıf öğrencilerinin bir haftadır yaptığı gibi ben de sabahtan beri telefonuma bakıp duruyordum. Pazartesi üniversiteden hiç haber gelmedi, salı ve çarşamba da. Bugün günlerden perşembeydi ve hâlâ bir şey yoktu. UVA kabul ofisi, kabul duyurularını 1 Nisan'dan önce gönderirdi ve geçen sene martın üçüncü haftası açıklanmıştı, bu yüzden artık her an haber alabilirdik. Öncelikle sosyal medyada Öğrenci Bilgi Sistemi'nin kontrol edilmesini duyuruyorlardı, sonra sisteme giriş yapıyor, kaderinizi öğreniyordunuz.

Üniversiteler eskiden kabul mektuplarını posta yoluyla gönderiyorlardı. Bayan Duvall'in dediğine göre postacı geldiğinde bazen veliler okulu arıyor ve öğrenci, arabasına atlayıp olabildiğince hızlı bir şekilde eve gidiyordu. Kaderinizi, mektubunuzu posta yoluyla beklemenin de romantik bir yanı vardı.

Biri, "UVA tweet attı! Açıklanmış!" diye bağırdığında en son ders olan Fransızca'daydım.

şimdi ve sonsuza dek, Lara Jean

Madame Hunt, “*Calmez-vous, calmez-vous,*”² dedi ama herkes ayağa kalkıp telefonlarını almıştı ve kimse onu dinlemiyordu.

Buraya kadardı. Sisteme giriş yaparken ellerim titriyordu; sitenin yüklenmesini beklerken kalbim dakikada milyonlarca kez atıyordu.

Virginia Üniversitesi bu yıl otuz bini aşkın başvuru aldı. Kabul Komitesi başvurunuzu inceledi ve akademik, kişisel ve program dışı yeterliliklerinizi dikkatlice değerlendirdi. Başvurunuz oldukça güçlü olmasına rağmen üzülererek bildiriyoruz ki...

Bu gerçek olamazdı. Bu bir kâbustu ve uyanacaktım. Uyan uyan uyan.

Etrafımdaki insanların konuşmalarını belli belirsiz duyuyordum; koridordan bir sevinç çığlığı geldi. Ardından zil çaldı ve insanlar yerlerinden fırlayıp kapıya koştu. Madam Hunt, “Genelde okul saatleri içinde göndermezlerdi,” diye mırıldanıyordu. Başımı kaldırdığımda üzgün, anlayışlı gözlerle bana bakıyordu. Anne gözleriyle. Beni mahveden gözleriydi.

Her şey mahvolmuştu. Göğsüm acıyordu; nefes almakta güçlük çekiyordum. Planlarım, bel bağladığım hiçbir şey gerçekleşmeyecekti. Pazar akşamları eve yemeğe gelmeyecektim, hafta içi Kitty’yle çamaşır yıkamayacaktım, Peter beni derse bırakmayacaktı, Clemons Kütüphanesi’nde tüm gece ders çalışmayacaktım. Hepsi uçup gitmişti.

2 (Fr.) Sakin olun, sakin olun. (ç.n.)

Şimdi hiçbir şey planladığım gibi olmayacaktı.

Telefonuma bakıp kelimeleri yeniden okudum. *Üzülerek bildiriyoruz ki...* Gözlerim bulanık görmeye başladı. Sonra en baştan tekrar okudum. Bekleme listesinde bile değildim. O bile yoktu.

Ayağa kalkıp sınıftan çıktım. İçimdeki durgunluğu hissediyordum ama aynı zamanda kalp atışlarımın, kulaklarımın uğuldamasının fazlasıyla farkındaydım. Sanki her yanımda hareket ediyor, işlevlerini devam ettiriyordu ama ben tamamen uyuşmuştum. Kabul edilmemiştim. UVA'ya gitmeyecektim; beni istemiyorlardı.

Sersemlemiş bir halde dolabıma giderken köşeyi dönen Peter'a az kalsın çarpacaktım. Beni yakaladı. "Ee?" Parlayan gözleri beklenti doluydu.

Sesimi çok uzaktan duydum. "Kabul edilmedim."

Ağzı açık kaldı. "Bekle... ne?"

Boğazımda oluşan yumruyu hissedebiliyordum. "Evet."

"Bekleme listesinde de mi yoksun?"

Başımı iki yana salladım.

"Kahretsin," dedi uzun bir iç çekiş şeklinde. Afallamış görünüyordu. Kolumu bıraktı. Ne söyleyeceğini bilemediğini biliyordum.

"Gitmem gerek," dedim ona arkamı dönerek.

"Dur... Ben de seninle geleyim!"

"Hayır, gelme. Bugün deplasman maçın var. Onu kaçıramazsın."

"Covey, maç umurumda değil."

"Hayır, umurunda olmasını tercih ederim. Ben... seni sonra ararım." Bana uzandı fakat kenara çekilip hızlıca koridorda ilerledim. Arkamdan seslendi ama durmadım. Ağlayabilmek

şimdi ve sonsuza dek, Lara Jean

için arabama gitmem gerekiyordu. Şu an ağlayamazdım. Yüz adım daha, sonra bir yüz adım daha.

Gözyaşlarım akmadan otoparka ulaştım. Eve dönüş yolu boyunca ağladım. O kadar çok ağlıyordum ki güçlükle görebiliyordum, McDonald's'ın otoparkına girmek zorunda kaldım ve orada biraz daha ağladım. Gerçeği algılamaya başlıyordum; bu bir kâbus değildi, gerçektir ve sonbaharda Peter'la birlikte Virginia Üniversitesi'ne gitmeyecektim. Herkes hayal kırıklığına uğrayacaktı. Herkes kabul edilmemi bekliyordu. Hepimiz bunun gerçekleşeceğini düşünüyorduk. Oraya gitmeyi hiç bu kadar büyütmemeliydim. Kendime saklamalıydim, ne kadar istediğimi kimsenin görmesine izin vermemeliydim. Şimdi herkes benim için endişelenecekti ve bu Madam Hunt'ın üzgün anne bakışlarından da kötü olacaktı.

Eve vardığımda telefonumu aldım, odama çıktım. Okul kıyafetlerimi çıkarıp pijamamı giydim ve yatağa girip telefona baktım. Babamdan, Margot'dan ve Peter'dan cevapsız çağrılar vardı. Instagram'a girdim. Tüm sayfam UVA'ya kabul edilme tepkileriyle doluydu. Kuzenim Haven da girmişti; kabul mektubunun ekran görüntüsünü paylaşmıştı. Ama oraya gitmeyecekti. İlk tercihi olan Wellesley'ye gidecekti. UVA umurunda bile değildi; ne olur ne olmaz diye başvurmuştu. Benim kabul edilmediğimi duyduğunda eminim üzülecekti ama içten içe kendini üstün hissedecekti. Emily Nussbaum da kabul edilmişti. Üzerinde UVA kazağı ve şapkasıyla fotoğraf paylaşmıştı. Tanrım, herkes kabul edilmiş miydi? Notlarımın onunkinden daha iyi olduğunu sanıyordum. Belli ki değildi.

Bir süre sonra kapının açıldığını duydum. Kitty koşarak yukarı çıktı. Hızla kapımı açtı ama yan dönüp gözlerimi kapamış, uyuma numarası yapıyordum. “Lara Jean?” diye fısıldadı.

Cevap vermedim. Onunla ve babamla yüzleşmek, kabul edilmediğimi söylemek için biraz daha zamana ihtiyacım vardı. Derin ve doğal bir şekilde nefes alıp verdim, Kitty’nin kapıyı yavaşça kapadığını duydum. Çok geçmeden gerçekten uyuyakaldım.

Uyandığımda hava karanlıktı. Hava aydınlıkken uyuyakalmak ve karanlığa uyanmak her zaman depresif hissettiriyordu. Gözlerim şişmişti ve acıyordu. Aşağıda mutfak lavabosunda akan suyun ve birbirine çarpan bulaşıkların sesini duydum. Merdivenden inmeye başladım ve aşağıya gelmeden duyurdum. “UVA’ya kabul edilmedim,” dedim.

Babam bana döndü; kıvrıldığı kolları sabunluydu ve Madam Hunt’tan bile daha üzgün bakıyordu. Baba gözleri. Musluğu kapayıp merdivenin önüne geldi, beni kaldırıp sarılmak için kollarına çekti. Kolları hâlâ ıslaktı. “Çok üzgünüm tatlım,” dedi. Hâlâ merdivende durduğum için neredeyse aynı boydaydık. Ağlamamaya çabalıyordum ama beni bırakıp da çenemi kaldırıp endişeyle yüzümü incelediğinde kendimi tutamadım. “Ne kadar çok istediğini biliyorum.”

Gözlerimin önündeki saçımı kenara itti. “Her şey yoluna girecek. Söz veriyorum.”

“Ben sadece... Sizi bırakmayı hiç istemiyordum,” diye ağladım. Elimde değildi, yaşlar yanaklarımdan akıyordu. Babam yaşlar düşer düşmez onları siliyordu. O da ağlayacakmış gibi görünüyordu, ki bu kendimi daha da kötü

şimdi ve sonsuza dek, Lara Jean

hissetmeme sebep oldu çünkü aslında cesur bir ifade takınmayı planlamıştım.

Kolunu bana doladı. “Bencilce olacak ama ben de senin eve yakın olmanı istiyordum. Ama Lara Jean, yine de iyi bir okula kabul edileceksin.”

“Ama UVA olmayacak,” diye fısıldadım.

Kitty, Jamie Fox-Pickle’la yürüyüşten döndüğünde babam kolu hâlâ omzumda, merdivende yanımda oturuyordu. Bana ve babama baktı, sonra Jamie’nin tasmaını bıraktı. “Kabul edilmedin mi?”

Yüzümü silip omuz silktim. “Hayır. Sorun değil. Demek olmaması gerekiyormuş.”

“Giremediğin için üzgünüm,” dedi incecik bir sesle ve kederle bana baktı.

“En azından gel de sarıl,” dedim. Uzun bir süre boyunca babamın kolu omzumda, Kitty’nin de eli dizimde, merdivende oturduk.

Babamın bana hazırladığı hindili sandvici yedim. Sonra yukarı çıkıp yeniden yatağa girdim ve telefonuma bakarken penceremde bir tıkırtı duydum. Peter’dı. Üzerinde hâlâ lakros forması vardı. Yataktan fırlayıp içeri girmesi için pencereyi açtım. İçeri tırmanıp yüzüme bakarak, “Selam, tavşan gözlü,” dedi, ne zaman ağlasam söylediği gibi. Bu beni güldürdü ve gülmek iyi geldi. Ona sarılmak için uzandım. “Şu an sarılmak istemezsin. Maçtan sonra duş almadım. Doğruca buraya geldim.”

Yine de sarıldım ve hiç de kötü koku almadım. “Neden kapıyı çalmadın?” diye sordum kollarımı boynuna dolayıp ona bakarken.

“Babanın bu kadar geç saatte gelmemden hoşlanmayabileceğini düşündüm. İyi misin?”

“Kısmen.” Onu bırakıp yatağıma oturdum, o da masamda oturdu. “Pek sayılmaz.”

“Evet, ben de.” Uzun bir duraksamanın ardından konuştu. “İlk başta doğru şeyleri söylemediğimi düşünüyorum. Şoke oldum. Bunun olacağını hiç düşünmemiştim.”

Yatak örtüme baktım. “Biliyorum. Ben de.”

“Çok kötü. Notların benimkilerden çok daha iyi. Cary de kabul edildi ve sen ondan da iyisin!”

“Ama ben lakros ya da golf oyuncusu değilim.” Sesimin kırılgan çıkmaması için uğraştım ama işe yaramadı. Oldukça hain, çok küçük bir düşünce zihnime sızdı: Ben daha çok hak ediyorken Peter’ın kabul edilip de benim kabul edilmemem adil değildi. Ben daha çok çalışmıştım. Daha iyi notlar almıştım, SAT puanım daha yüksekti.

“Siktir et onları.”

“Peter.”

“Affedersin. Boş ver onları.” İç geçirdi. “Bu çılgınlık.”

Otomatik olarak, “Çılgınlık değil. UVA rekabetçi bir okul. Onlara kızgın değilim. Ama keşke oraya gitseydim,” dedim.

Başını onaylarcasına salladı. “Evet, keşke.”

Aniden sifon sesi duyduk ve ikimiz de donakaldık. “Gitsen iyi olur,” diye fısıldadım.

Peter penceremden aşağı inmeden önce bana bir kez daha sarıldı. Camın önünde durup arabasını park ettiği yere koşuşunu izledim. O gittikten sonra telefonuma baktım. Margot’dan iki cevapsız arama vardı, bir de *Çok üzgünüm* diye mesaj atmıştı.

Tekrar ağlamaya başladım çünkü sonunda bunun gerçek olduğunu hissetmeye başlıyordum.

9

Sabah uyandığında düşündüğüm ilk şey buydu. UVA'ya gitmeyecektim; nereye gideceğimi bile bilmiyordum. Hayatım boyunca hiç endişelenmek zorunda kalmamıştım. Yerimin neresi olduğunu, nereye ait olduğumu hep biliyordum. Eve.

Yatakta yatarken evime yakın bir üniversiteye gitmeye-
rek kaçıracağım şeylerin zihnimde listesini yaptım. Anların.

Kitty'nin ilk regl dönemi. Babam jinekolog olduğu için sorun değildi ama Kitty'ye kadınlıkla ilgili nefret edeceği konuşmayı yapacağım anı sabırsızlıkla bekliyordum. Muh-
temelen daha birkaç senesi vardı ama ben on iki, Margot da on bir yaşındayken olmuştu, bu yüzden belli olmazdı. Ben ilk regl olduğumda Margot pedleri ve hangi durumlar için hangi tip pedi kullanacağımı açıklamış ve kramp-
ların çok şiddetli olduğu zamanlarda karnımın üzerine yatmamı söylemişti. Sanki gizli bir kadınlar kulübüne üye olmuşum gibi hissettirmişti. Ablam sayesinde hissettiğim sıkıntı hafiflemişti. Bu gidişle Kitty'nin ablaları yanında olmayacaktı ama Bayan Rothschild buradaydı ve sokağın

hemen karşısındaydı. Bayan Rothschild'a iyice alışmıştı ve açıkçası bu konuşma için büyük olasılıkla onu tercih edecekti. İleride babam ve Bayan Rothschild ayrılışları bile onun Kitty'ye sırtını dönmeyeceğini biliyordum. İlişkileri sağlam temelliydi.

Kitty'nin doğum gününü de kaçıracaktım. Onun doğum gününü asla kaçırmazdım. Babama doğum günü pankartı geleneğimizi devam ettirmesini hatırlatmam gerekecekti.

Song kızları ilk defa birbirlerinden tam anlamıyla ayrı yaşayacaklardı. Bir daha muhtemelen aynı evde yaşamayacaklardık. Tatillerde ve okul aralarında gelecektik ama aynı olmayacaktı. Eskisi gibi olmayacaktı. Ama sanırım Margot üniversiteye gittiğinden beri eskisi gibi değildi. Alışıyordunuz. Farkına bile varmadan farklılığa alıştıyordunuz, Kitty için de böyle olacaktı.

Kahvaltıda gizlice ona bakıp durdum, her türlü ufak şeyi zihnime yazdım. Uzun ve ince bacaklarını, yumru dizlerini, yüzünde hafif gülümsemeyle televizyon izleyişini. Üniversiteye gitmeden önce onunla daha özel şeyler yapmalıydım. Sadece ikimiz.

Reklam arasında gözücüyle bana baktı. "Niye beni izliyorsun?"

"Hiç. Sadece seni özleyeceğim."

Kitty mısır gevreğinden kalan sütü höpürdeterek içti. "Odanı alabilir miyim?"

"Ne? Hayır!"

"Evet ama burada yaşamayacaksın. Odan neden boş boş dursun ki?"

"Neden Margot'nunkini değil de benimkini istiyorsun? Onunki daha büyük."

şimdi ve sonsuza dek, Lara Jean

“Seninki banyoya daha yakın ve daha iyi ışık alıyor,” diye mantıklı bir cevap verdi.

Ben değişiklikten korkardım; Kitty’yse hemen atlardı. Hatta abartırdı. Bu da onun başa çıkma yöntemiymiş. “Gittiğimde beni özleyeceksin, biliyorum, bu yüzden özlemeyecekmışsin gibi davranmayı kes,” dedim.

“Tek çocuk olmanın nasıl bir şey olduğunu hep merak etmişimdir,” dedi neşeyle. Kaşlarını çatınca hemen, “Şaka yapıyorum!” dedi.

Kitty’nin kendisi gibi davrandığını biliyordum ama az da olsa üzülmemek elimde değildi. İnsan neden tek çocuk olmak isterdi? Soğuk kış gecesi ayaklarını ısıtacak kimsenin olmamasının nesi iyiydi ki?

“Beni özleyeceksin,” dedim ondan çok kendi kendime ama zaten beni duymadı; programı başlamıştı.

Okula gittiğimde haberi vermek için doğruca Bayan Duvall’ın ofisine gittim. Bayan Duvall yüzümdeki ifadeyi görür görmez, “Gel otur,” dedi ve masasından kalkıp kapıyı kapadı. Yanımdaki sandalyeye oturdu. “Anlat bakalım.”

Derin nefes aldım. “UVA’ya kabul edilmedim.” Birkaç kez söyledikten sonra artık kelimeler ağzımdan daha kolay çıkıyor zannederdiniz ama öyle olmuyordu; daha kötüydü.

Bayan Duvall iç geçirdi. “Şaşırdım. Çok, çok şaşırdım. Başvurun güçlüydü, Lara Jean. Sen harika bir öğrencisin. Bu yıl geçtiğimiz yıllara göre birkaç bin fazla başvuru aldıklarını duydum. Yine de en azından bekleme listesinde olacağını düşünüyordum.” Tek yapabildiğim karşılık olarak omuz silkmek oldu çünkü sesime güvenmiyordum. Bana

sarıldı. “Kabul bölümünden duyduğum kadarıyla William and Mary kabul listesini bugün yayınlayacakmış, biraz keyiflen. Ayrıca Kuzey Carolina ve Richmond da var. Başka nereye başvurmuştun? Tech’e mi?”

Başımı iki yana salladım. “James Madison.”

“Hepsi de harika okullar. Gayet iyi olacaksın, Lara Jean. Senin için hiç endişelenmiyorum.”

Ne düşündüğümü söylemedim: ikimiz de UVA’ya gireceğimi sanıyorduk. Onun yerine cılız bir gülümsemeyle karşılık verdim.

Ofisinden çıktığımda dolapların önünde Chris’le karşılaştım. Ona UVA haberini verdim. “Benimle birlikte Kosta Rika’ya gelip bir çiftlikte çalışmalısın,” dedi.

Şaşkınlıkla duvara yaslandım. “Bekle... Ne?”

“Sana bahsetmiştim.”

“Hayır, sanmıyorum.” Chris’in üniversiteye gitmeyeceğini, önce bölge üniversitesine gidip duruma göre karar vereceğini biliyordum. Notları iyi değildi ve herhangi bir konuya yatkınlığı yoktu. Ama Kosta Rika’yla ilgili bir şey söylememişti.

“Bir sene boyunca gidip oradaki çiftliklerde çalışacağım. Günde beş saat falan çalışıyorsun ve sana kalacak bir oda ve yemek veriyorlar. Müthiş.”

“İyi de sen tarımla ilgili ne biliyorsun ki?”

“Hiçbir şey! Önemi yok. Sadece çalışmaya hevesli olman yeterli. Yeni Zelanda’da bir sörf okulunda da çalışabilirdim ya da İtalya’da şarap yapmayı öğrenebilirdim. Yani aslında her yere gidebilirim. Harika, değil mi?”

şimdi ve sonsuza dek, Lara Jean

“Evet...” Gülümsemeye çalıştım ama yüzüm gergindi. “Annen sorun etmiyor mu?”

Chris tırnağını ısırdı. “Boş versene, on sekiz yaşındayım. Seçeneği yok.”

Ona şüpheyle baktım. Chris’in annesi sertti. Onun bu planı onayladığına inanmakta güçlük çekiyordum.

“Bir seneyi böyle geçirdikten sonra dönüp Piedmont Virginia Bölge Üniversitesi’ne gideceğimi, oradan da dört yıllık bir üniversiteye geçiş yapacağımı söyledim,” diye itiraf etti. “Ama ne olacağını kim bilebilir ki? Bir yıl uzun bir süre. Belki bir DJ’le evlenirim ya da bir gruba katılırım ya da kendi bikini markamı kurarım.”

“Bunların hepsi büyüleyici.”

Onun adına heyecanlanmak istiyordum ama başaramadım. Chris’in sabırsızlandığı bir şeye sahip olması, başka kimsenin yapmadığı bir şey yapacak olması güzeldi. Ama benim tek istediğim yerimde sabit durmakken sanki her şey hiç beklemediğim şekillerde değişiyordu.

“Bana yazacak mısın?”

“Her şeyi Snapchat’ten yayınlayacağım.”

“Ben Snapchat kullanmıyorum, ayrıca aynı şey değil.” Onu ayağımla dürttüm. “Gittiğin her yerden bana kartpostal gönder.”

“Postaneye gidebileceğimi nereden biliyoruz? Kosta Rika’daki postanelerde işlerin nasıl yürüdüğünü bile bilmiyorum.”

“Deneyebilirsin.”

“Deneyeceğim,” diye kabul etti.

Chris’i bu sene fazla görmemiştim. Applebee’s’te hosteslik işi bulmuştu ve iş arkadaşlarıyla çok yakınlaşmıştı. Hepsi de

yaşça büyüktü, bazılarının çocukları vardı ve faturalarını kendileri ödüyorlardı. Chris'in onlara hâlâ ailesiyle yaşadığını ve tek bir fatura bile ödemediğini söylemediğinden emindim. Geçen ay onu ziyaret ettiğimde çalışanlardan biri o gece kirasını çıkaracak kadar iş yapabilmeyi umduğunu söylemiş, ardından Chris'e dönüp, "Nasıl olduğunu bilirsin," demişti. Chris de biliyormuş gibi başını onaylarcasına sallamıştı. Ona soru sorarcasına baktığımda beni görmezden gelmişti.

Ders zili çaldı ve ilk dersimize doğru yürümeye başladık. "Kavinsky kabul edilmediğin için deliye dönmüş olmalı," dedi Chris, önünden geçtiğimiz camlı kapıdan yansımasına bakarak. "Ee, sanırım uzak mesafe ilişkisi olacak?"

"Evet." Göğsüm sıkıştı. "Sanırım."

"Ona göz kulak olması için kesinlikle birilerini tutmalısın," dedi. "Casus gibi. Galiba Gillian McDougal da kabul edilmiş. Senin için casusluk yapar."

Ona sert bir bakış attım. "Chris, Peter'a güveniyorum."

"Biliyorum, ondan bahsetmiyorum! Koridorundaki diğer kızlardan bahsediyorum. Odasına uğrayacaklar. Yanında götürmesi için bir fotoğrafını vermelisin." Kaşlarını çattı. "Ne demek istediğimi anlıyor musun?"

"Seksi fotoğraf mı? Hayatta olmaz!" Ondan uzaklaşmaya başladım. "Derse gitmem gerek." Peter'ı başka kızlarla düşünmek, yapmak istediğim son şeydi. Hâlâ sonbaharda birlikte UVA'ya gitmeme fikrine alışmaya çalışıyordum.

Chris gözlerini devirdi. "Sakin ol. Çıplak fotoğraf demiyorum. Böyle bir şeyi sana asla önermem. Benim dediğim daha *pin-up* kıızı tarzı ama basit olmayan bir fotoğraf. Seksi.

şimdi ve sonsuza dek, Lara Jean

Kavinsky'nin yurt odasının kapısına asabileceği türden bir şey.”

“Neden yurt kapısına benim seksi fotoğrafımı asıp bütün dünyaya göstermesini isteyeyim ki?”

Chris yaklaşıp alnına vurdu.

“Ah!” Onu itip vurduğu yeri ovdum. “Canım acıdı!”

“Böyle aptal bir soru sorarak bunu hak ettin.” İç çekti. “Önlem almaktan bahsediyorum. Duvarında bir fotoğrafınla yerini belirlemiş olacaksın. Kavinsky yakışıklı. Ve sporcu. Sence kızlar onun uzak mesafe ilişkisi yaşamasına saygı duyacaklar mıdır?” Sesini alçaltarak ekledi: “Bakire Meryem kız arkadaşıyla.”

Nefesim kesildi ve hemen biri duydu mu diye etrafıma baktım. “Chris!” dedim sertçe. “Lütfen!”

“Ben sadece yardım etmeye çalışıyorum! Sana ait olanı korumak zorundasın, Lara Jean. Ben Kosta Rika’da uzak mesafe ilişkisi yaşayan, üstelik onunla hiç yatmayan bir kız arkadaşına sahip yakışıklı biriyle tanışsam, bunu pek ciddiye alacağımı sanmıyorum.” Omuz silkerek “üzgünüm ama böyle” dercesine baktı. “Fotoğrafi kesinlikle çerçeveletmelisin ki insanlar sana bulaşmamaları gerektiğini bilsinler. Çerçeve, kalıcı olduğun anlamına gelir. Duvara yapıştırılmış fotoğrafta bugün olur, yarın olmaz.”

Düşünceli bir şekilde altdudağımı ısırdım. “Yani belki üzerimde önlükle, kurabiye yaparken çekilmiş...”

“İçinde başka bir şey olmadan mı?” Chris kıkırdayınca bu kez ben hızlıca alnına vurdum.

“Ah!”

“Ciddi ol o zaman!”

JENNY HAN

Zil tekrar çaldı ve ayrı sınıflara doğru yola koyulduk. Peter'a seksi fotoğrafımı verdiğimi düşünemiyordum ama ona kupür albümü yapabilirdim. En mükemmel anlarımızdan oluşurdu. Böylece UVA'da beni her özlediğinde ona bakabilirdi. Ve odasına uğrayacak "herhangi bir kıza" karşı onu masasında tutabilirdi. Bu fikrimden tabii ki Chris'e bahsetmedim; bana gülerdi ve Büyükanne Lara Jean derdi. Ama Peter'ın bayılacağını biliyordum.

10

Tüm gün diken üstünde, William and Mary'den haber bekliyordum. Tüm dikkatim telefonumdaydı; titremesini, o e-postayı bekliyordum. Edebiyat dersinde Bay O'Bryan *Sevilen*'deki köle anlatısı geleneği hakkında üç kez soru sormak zorunda kaldı.

Telefonum titrediğindeyse Margot'dan mesaj geldi, haber alıp almadığımı soruyordu. Yeniden titrediğinde bu kez Peter haber alıp almadığımı soruyordu. William and Mary'den bir şey yoktu.

Ders arasında tuvaletteyken sonunda titrediğinde hızlıca yerimden fırlayıp kotumun fermuarını çektim ve telefonuma baktım. Kuzey Carolina Üniversitesi'nden başvurumun güncellendiğine dair bir mail gelmişti. Tuvalette linke tıklayıp beklerken, girmeyi pek beklemememe rağmen kalbim deli gibi atıyordu.

Bekleme listesi.

Mutlu olmalıydım çünkü UNC oldukça rekabetçiydi ve bekleme listesi de hiç yoktan iyiydi ve aslında mutlu olabilirdim... tabii UVA'ya kabul edilmiş olsaydım. Fakat

bu da mideme yediğim bir başka yumruk gibiydi. Ya hiçbir yere kabul edilmezsem ne olacaktı? O zaman ne yapacaktım? Carrie teyzemi ve Victor amcamı görebiliyordum: *Zavallı Lara Jean, UVA'ya da UNC'ye de giremedi. Ablasından çok farklı; Margot tuttuğunu koparan bir kız.*

Öğle yemeğine gittiğimde Peter yüzünde beklenti dolu bir ifadeyle beni bekliyordu. “Haber aldın mı?”

Yanına oturdum. “UNC’nin bekleme listesindeyim.”

“Ah, kahretsin. Basketbolcu değilsen, eyalet dışından oraya girmek imkânsız. Açıkçası bekleme listesine girmiş olman bile etkileyici.”

“Sanırım,” dedim.

“Boş ver onları,” dedi. “Hem kim oraya gitmek ister ki?”

“Bir sürü kişi.” Sandvicimin paketini açtım ama yiyemiyordum çünkü midem düğüm düğüm olmuştu.

Peter istemeyerek omuz silkti. Kendimi daha iyi hissetmem için uğraştığını biliyordum ama orası da çok iyi bir okuldu ve bunu o da ben de biliyorduk, iyi değilmiş gibi davranmanın lüzumu yoktu.

Yemek boyunca ilgisizce vişneli kolamı içip çocukların birkaç gün sonraki maç hakkında konuşmalarını dinledim. Peter bir ara bana bakıp bacağıma güven verircesine sıktı ama karşılık olarak gülümseyemedim bile.

Diğerleri ağırlık odasına gitmek üzere kalktıklarında masada yalnızca Peter ve ben kaldık. “Bir şey yemeyecek misin?” diye sordu endişeyle.

“Aç değilim,” dedim.

İç geçirdi. “UVA’ya giden ben değil sen olmalıydın,” dedi ve bir anda dün gece aklıma gelen, benim orayı daha çok hak ettiğime dair sinsi düşünce, havaya karışan parfüm

şimdi ve sonsuza dek, Lara Jean

gibi aklımdan uçtu gitti. Peter'ın lakrosa ne kadar emek verdiğini biliyordum. Bunu haketmişti. Böyle şeyler düşünmemeliydi. Bu doğru değildi.

“Böyle söyleme. Sen bunu kazandın. UVA'ya gitmeyi hak ediyorsun.”

Başını eğerek, “Sen de hak ediyorsun ama,” dedi. Ardından başını kaldırdığında gözleri parlıyordu. “Toney Lewis'i hatırlıyor musun?” Başımı iki yana salladım. “Biz birinci sınıftayken o son sınıftaydı. İki sene boyunca Piedmont Virginia Bölge Üniversitesi'ne gitti ve üçüncü sınıfta UVA'ya geçiş yaptı. Eminim sen de yapabilirsin. Hatta daha erken de yapabilirsin çünkü dört senelik bir okula gideceksin. Geçiş yaparak girmek milyon kat daha kolay!”

“Sanırım bu doğru...” Geçiş yapmak aklıma gelmemiştir. Hâlâ UVA'ya gidemeyecek olma fikrine alışmaya çalışıyordum.

“Değil mi? Bu sonbahar William and Mary'ye ya da Richmond'a ya da nereye kabul edilsen oraya gidersin, birbirimizi sürekli ziyaret ederiz ve gelecek sene geçiş yapmak için başvurursun ve sonra UVA'da benimle birlikte olursun! Ait olduğun yerde!”

İçimde bir umut doğdu. “Sence o kadar kolay girebilir miyim?”

“Evet! Zaten en başından girmeliydin! Güven bana, Covey.”

Başımı yavaşça salladım. “Evet! Tamam. Tamam.”

Peter rahatlayarak iç çekti. “Güzel. Yani bir planımız var.”

Tabağından bir tane patates kızartması çaldım. İştahımın geri geldiğini hissedebiliyordum. Bir tane daha çalarken telefonum titredi: William and Mary'nin kabul bölümünden

JENNY HAN

e-posta gelmişti. Peter omzumun üzerinden bakıp fal taşı gibi açılmış gözlerle yeniden bana döndü. Sayfanın yüklenmesini beklerken yukarı aşağı salladığı bacağı benimkine çarpıyordu.

William and Mary Üniversitesi'ne kabul edildiğinizi bildirmekten kıvanç duyuyorum...

Rahatladım. Tanrı'ya şükürler olsun.

Peter yerinden fırladı, beni kucağına alıp döndürdü. "Lara Jean, William and Mary'ye kabul edildi!" diye bağırdı masaya ve bizi dinleyen herkese. Masamızdaki herkes tezahürat etti.

"Gördün mü?" diye bağırdı Peter bana sarılarak. "Her şeyin yoluna gireceğini söylemiştim."

Ona sıkıca sarıldım. Her şeyden çok, rahatladığımı hissediyordum. Kabul edildiğim, bir planım olduğu için rahatlamıştım.

"Sen buraya gelene kadar idare ederiz," dedi yüzünü boynuma gömerek. "İki saat uzaklıkta, bir şey değil. Eminim baban arabayı almana izin verir. Sonuçta Kitty'nin henüz ihtiyacı yok. Ben de sen uzun yola alışana kadar birkaç defa seninle birlikte gidip gelirim. Her şey güzel olacak, Covey."

Başımı onaylarcasına sallıyordum.

Tekrar oturduğumda Margot, Kitty, Bayan Rothschild ve babama grup mesajı attım.

W&M'ye kabul edildim!!!

şimdi ve sonsuza dek, Lara Jean

Ne kadar heyecanlı olduğumu göstermek, artık benim için üzülmelerine gerek olmadığını ve her şeyin yolunda olduğunu anlamaları için ünlem işaretleri koydum.

Babam bir dizi emoji gönderdi. Bayan Rothschild, Aferin kızım!!!!!!, Margot da OLEEEY! Haftaya birlikte kutlarız! yazdı.

Yemekten sonra iyi haberi vermek üzere Bayan Duvall'in ofisine gittim ve çok heyecanlandım. "İkinci tercihin olduğunu biliyorum ama belli açılardan UVA'dan daha bile iyi olabilir. Senin gibi bir kızın orada gerçekten öne çıkabileceğini düşünüyorum, Lara Jean."

Ona gülümseyip sarıldım ama içten içe, *Sanırım benim gibi bir kızın UVA'da öne çıkabileceğini düşünmüyordu*, diye düşünüyordum.

Haftanın sonunda James Madison ve Richmond üniversitelerinden de kabul almıştım ve çok mutluydum ama William and Mary'de karar kılmıştım. Ailemle pek çok kez Williamsburg'e gitmiştim ve kendimi orada hayal edebiliyordum. Küçük, sevimli bir kampüsü vardı ve eve çok da uzak sayılmazdı. İki saat bile sürmüyordu. Oraya gidecek, çok çalışacak, bir sene sonra UVA'ya geçiş yapacaktım ve her şey planladığımız gibi gidecekti.

11

Babam yemeğin son hazırlıklarıyla ilgilendiği, Kitty de ödev yaptığı için Margot ile Ravi'yi almaya havaalanına ben gittim. Ne olur ne olmaz diye adresi GPS'e girdim ve Tanrı'ya şükür bir olay yaşamadan oraya vardım. Havaalanı küçük olduğu için onlar çıkana kadar etrafında tur attım.

Kaldırımın kenarında durduğumda Margot ve Ravi valizlerinin üzerine oturmuş, bekliyorlardı. Arabayı park edip Margot'ya koştum, kollarımı boynuna doladım. Saçlarını çene hizasında toplamıştı, üzerinde sweatshirt ve tayt vardı. Ona sıkıca sarılırken, *Ah, ablanı ne kadar da özledim!* diye düşünüyordum.

Onu bıraktım ve Ravi'ye dikkatlice baktım. Sandığımdan daha uzundu. Uzun boylu, ince, koyu tenliydi, koyu renk gözleri ve uzun kirpikleri vardı. Josh'a hiç benzemiyordu ama Margot'nun çıkabileceği bir tipi vardı. Sağ yanağında bir tane gamzesi vardı. "Seninle yüz yüze tanıştığıma sevindim, Lara Jean," dedi ve aksanına anında bayıldım. İngiliz aksanıyla süslenince ismim kulağa çok daha havalı geliyordu.

şimdi ve sonsuza dek, Lara Jean

Gergindim fakat sonra Ravi'nin tişörtünü gördüm. Üzerinde DUMBLEDORE'UN ORDUSU yazıyordu. Rahatladım. Tıpkı bizim gibi Pottercıydı. "Ben de tanıştığımıza sevindim. Hangi binadansın?"

Margot'nun ve kendisinin valizini alıp bagaja koydu. "Bakalım tahmin edebilecek misin? Ablan yanlış bildi."

"Çünkü tanıştığımız ilk ay beni etkilemeye çalışıyordun," diye itiraz etti Margot. Ravi gülerken arka koltuğa oturdu. Doğruca ön koltuğa geçmemesi, karakteriyle ilgili olumlu bir izlenimdi. Margot bana baktı. "Benim kullanmamı ister misin?"

Evet demek istiyordum çünkü arabayı Margot'nun kullanması her zaman daha çok hoşuma gidiyordu ama başımı iki yana sallayarak anahtarları kaldırıp salladım. "Ben hallederim."

Etkilenmişçesine kaşlarını kaldırdı. "Güzel."

Yan koltuğa geçti, ben de direksiyonun başına oturdum. Dikiz aynasından Ravi'ye baktım. "Ravi, sen evimizden ayrılana dek binanı bulmuş olacağım."

Eve gittiğimizde babam, Kitty ve Bayan Rothschild salonda bizi bekliyordu. Margot, Bayan Rothschild'ı çıplak ayaklarını babamın kucağına uzatmış halde görünce şaşırdı. Ben onun bizimle birlikte olmasına çok alışmıştım, artık onu aileden biri olarak görüyordum. Bunun Margot için ne kadar sarsıcı olabileceği hiç aklıma gelmemişti. Ama gerçek şu ki Margot uzakta olduğu için birlikte fazla vakit geçirmemişlerdi; Bayan Rothschild ve babam birlikte olduklarında Margot burada değildi, yalnızca Noel için bir kez gelmişti.

Bayan Rothschild, Margot'yu görür görmez ona sarılmak için ayağa fırladı ve saçına iltifat etti. Ravi'ye de sarıldı. "Tanrım bir içim su!" diye espri yapıp güldü ama Margot'nun yüzünde yalnızca gergin bir gülümseme vardı.

Kitty'yi görene dek. Ona sıkıca sarıldı ve saniyeler sonra, "Aman Tanrım, Kitty! Sutyen takmaya mı başladın?" diye ciyakladı. Kitty kıpkırmızı ve öfkeli suratıyla ona sertçe baktı.

Margot utanarak sessizce, *Üzgünüm*, dedi.

Ravi aceleyle öne çıkıp babamın elini sıktı. "Merhaba Dr. Covey. Ben Ravi. Davetiniz için teşekkür ederim."

"Ah, geldiğine çok sevindik," dedi babam.

Sonra Ravi, Kitty'ye gülümseyerek tokalaşmak için elini uzattı ve biraz tuhaf bir şekilde, "Selam, Kitty," dedi.

Kitty onunla göz teması kurmadan başıyla selam verdi. "Merhaba."

Margot, Kitty'ye hâlâ inanamayarak bakıyordu. Ben hep burada olduğum için son bir yılda Kitty'nin gelişimini fark etmem zor oluyordu ama büyüdüğü doğrudu. Göğüs konusunda pek değil –sutyeni sırf takmış olmak için takıyordu– ama diğer konularda büyümüştü.

"Ravi, içecek bir şey ister misin?" diye neşeyle sordu Bayan Rothschild. "Meyve suyu, Fresca, diyet kola, su?"

"Fresca nedir?" diye sordu Ravi kaşlarını çatarak.

Bayan Rothschild'ın gözleri parladı. "Greyfurtlu, lezzetli bir içecek. Sıfır kalori! Denemelisin!" Margot onun mutfağa gidip bardakları koyduğumuz dolabı açmasını izledi. Bir bardağı buzla doldururken, "Margot, ya sen? Bir şey ister misin?" diye seslendi.

şimdi ve sonsuza dek, Lara Jean

“Ben böyle iyiyim,” dedi Margot yeterince kibar bir şekilde ama kendi evinde, burada yaşamayan birinin ona içecek teklif etmesinden hoşlanmadığı belliydi.

Bayan Rothschild, Ravi’nin Fresca’sıyla döndü ve ona hevesle servis etti. Ravi ona teşekkür edip bir yudum aldı. Ravi, “Canlandırıcı,” deyince gözleri parladı.

Babam ellerini çırpı. “Çantalarınızı yukarı çıkaralım mı? Yemekten önce biraz dinlenirsiniz. Misafir odasını hazırladık.” Bana sevecen bir bakış attı. “Lara Jean senin için yeni bir çift terlik ve bornoz koydu, Ravi,” dedi.

Ravi cevap veremeden Margot atıldı. “Ah, çok kibarsın. Ama sanırım Ravi benim odamda kalacak.”

Margot adeta salonun ortasına bir koku bombası atmıştı. Kitty’yle gözlerimizi fal taşı gibi açarak AMAN TANRIM dercesine birbirimize baktık. Babam afallamış ve ne diyeceğini bilemez görünüyordu. Ravi için misafir odasını hazırlayıp, ona yeni bir havlu seti açıp yatağın kenarına bornoz ve terlik koyarken Margot’nun odasında kalacağı hiç aklıma gelmemişti. Belli ki babamın da aklına gelmemişti.

Babamın yüzü her geçen saniye daha da kızarıyordu. “Ah, şey... bilmem ki...”

Margot, babamın cümlesini bitirmesini beklerken dudaklarını gergince birbirine bastırdı. Hepimiz bekliyorduk ama babam ne söyleyeceğini bilmiyor gibiydi. Yardım için Bayan Rothschild’a baktı ve Bayan Rothschild onu desteklercesine elini babamın beline koydu.

Zavallı Ravi aşırı huzursuz görünüyordu. İlk düşüncem onun Margot gibi bir Ravenclaw olduğuydu; ama benim gibi Hufflepuff olduğunu düşünmeye başlıyordum. Yumuşak

bir tonda, "Misafir odasında kalabilirim, hiç sorun değil. Durumu garipleştirmek istemem," dedi.

Babam ona cevap verecekti ki, Margot konuştu. "Hayır, hiç sorun değil," diye Ravi'yi temin etti. "Haydi gidip arabadan diğer eşyalarımızı alalım."

Onlar çıkar çıkmaz Kitty'yle birbirimize baktık ve aynı anda, "Aman Tanrım," dedik.

"Neden aynı odada kalmak istiyorlar ki? O kadar mı seks yapmak zorundalar?" diye konuştu Kitty.

"Yeter, Kitty," dedi babam, ona karşı daha önce hiç kullanmadığı kadar sert bir tonda. Arkasını dönüp gitti ve çalışma odasının kapısının kapandığını duydum. Gerçekten sinirli olduğu zamanlarda çalışma odasına giderdi. Bayan Rothschild, Kitty'ye sert bir bakış atıp babamın peşinden gitti.

Kitty'yle tekrar birbirimize baktık. "Eyvah," dedim.

"Beni terslemesi gerekmiyordu," dedi Kitty suratını asarak. "Erkek arkadaşıyla birlikte yatacak olan ben değilim."

"Öyle demek istemedi." Onu kendime çekip kollarımı kemikli omuzlarına doladım. "Gogo oldukça cüretkâr davrandı, öyle değil mi?" Ablam çok tepkiliydi. Babam için üzülüyordum. Alışık olduğu türden bir kavga değildi bu... ya da herhangi türden bir kavga.

Hemen Peter'a mesaj atıp olanları anlattım. Gözleri kocaman açılmış emojiilerden bir sürü gönderdi. Ardından, *Sence baban bizim de aynı odada kalmamıza izin verir mi?* yazdı. Cevap vermedim.

Ravi duş alıp üzerini değiştirmek için yukarı çıktığında Bayan Rothschild da kızlarla yemek planı olduğunu ve gitmesi gerektiğini söyledi. Margot'nun rahatladığını hissed-

biliyordum. Bayan Rothschild gittikten sonra Kitty, Jamie Fox-Pickle'ı yürüyüşe çıkardı, biz de Margot'yla babamın kızarmış tavuğunun yanına salata hazırlamak üzere mutfğa girdik. Onunla yatma yeri durumunu konuşmak için yalnız kalmaya can atıyordum ama sorma fırsatım olmadı çünkü mutfğa girer girmez sertçe fısıldayarak, "Babamla Bayan Rothschild'ın bu kadar ciddi olduklarını neden söylemedin bana?" dedi.

"Neredeyse her akşam bizde yemek yediğini söyledim sana!" diye fısıldadım. Bir kap dolusu küçük domates yıkamaya koyuldum, böylece akan su, sesimizi bastırabilecekti.

"Sanki burada yaşıyormuş gibi yürüyordu! Ayrıca ne zamandan beri Fresca'mız var? Biz hiçbir zaman Fresca içen bir aile olmadık."

Domatesleri kesmeye başladım. "O çok seviyor, ben de markete gittiğimde mutlaka alıyorum. Gerçekten de canlandırıcı. Ravi de sevdi galiba."

"Demek istediğim bu değil!"

"Bir anda Bayan Rothschild'ı niye sorun etmeye başladın? Noel'de geldiğinde iyi anlaşıyordunuz..." Babam mutfğa girdiğinde sustum.

"Margot, biraz konuşabilir miyiz?"

Margot tabakları saymakla meşgulmüş gibi yaptı. "Tabii, ne var ne yok baba?"

Babam bana bakınca bakışlarımı domateslere çevirdim. Manevi destek için orada kalacaktım. "Ravi'nin misafir odasında kalmasını tercih ederim."

Margot dudağını ısırdı. "Neden?"

Babam konuşmadan önce tuhaf bir sessizlik oldu. "Ben bu konuda rahat değilim..."

“İyi de baba, üniversitedeyiz. Daha önce aynı yatakta yattığımızın farkındasın, değil mi?”

“Şüphelerim vardı ama doğruladığın için teşekkür ederim,” dedi babam alaycı bir ifadeyle.

“Neredeyse yirmi yaşındayım. Neredeyse iki senedir evden binlerce kilometre uzakta yaşıyorum.” Margot bana bakınca olduğum yerde büzüştüm. Fırsatım olduğunda mutfaktan çıkmam gerekirdi. “Lara Jean’le küçük çocuklar değiliz artık.”

“Hey, beni karıştıрма...” dedim olabildiğince şaka yaparcasına.

Babam iç geçirdi. “Margot, kararlıysan seni durdurmayacağım. Ama buranın hâlâ benim evim olduğunu hatırlatmak isterim.”

“Bizim evimiz olduğunu sanıyordum.” Margot tartışmayı kazandığını biliyordu, bu yüzden sesini olabildiğince sakın tuttu.

“Beleşçiler ipoteki ödemiyorlar ama, değil mi? Yani benim daha fazla evim sayılır.” Bu son baba şakasıyla birlikte fırın eldivenlerini taktı ve tavuğu fırından çıkardı.

Yemeğe oturduğumuzda babam masanın başında durup Bayan Rothschild’ın doğum gününde hediye ettiği elektrikli et bıçağıyla tavuğu dilimledi. “Ravi, siyah kısmından mı istersin beyaz kısmından mı?”

Ravi boğazını temizledi. “Ee, şey, çok üzgünüm ama ben et yemiyorum.”

Babam dehşet dolu bir yüzle Margot’ya döndü. “Margot, Ravi’nin vejetaryen olduğunu söylemedin!”

“Üzgünüm,” dedi Margot, yüzünü buruşturarak. “Tamamen aklımdan çıkmış. Ama Ravi salatayı çok sever!”

şimdi ve sonsuza dek, Lara Jean

“Evet, çok severim,” dedi Ravi, babama.

“Ben Ravi’nin hakkını alırım,” dedim. “İki tane but alırım.”

Babam bana iki but kesti. “Ravi, yarın sabah sana Meksika kahvaltısı hazırlayacağım. Etsiz!”

Margot gülümseyerek, “Yarın sabah erkenden Washington’a gideceğiz. Belki gideceği gün hazırlarsın?” dedi.

“Tamamdır,” dedi babam.

Kitty kendisinden beklenmeyecek şekilde sakindi. Tanımadığı bir erkek yemek masasında oturduğu için mi yoksa büyüdüğü ve yeni insanlarla artık çocuksu bir şekilde iletişim kurmadığı için miydi bilmiyordum. Gerçi sanırım yirmi bir yaşındaki bir erkek genç sayılırdı.

Ravi çok görgülüydü; muhtemelen İngiliz olmasından kaynaklanıyordu ve İngilizlerin Amerikalılara göre daha görgülü oldukları bir gerçektir, değil mi? Çok sık affedersiniz diyordu. “Affedersiniz, acaba...” “Affedersiniz?” Aksanı büyüleyiciydi, yeniden konuşsun diye sürekli, “Efendim?” diyordum.

İngiltere’yle ilgili sorular sorarak havayı yumuşatmaya çalıştım. İngilizlerin neden özel okula devlet okulu dediklerini, onun gittiği okulun Hogwarts gibi olup olmadığını, kraliyet ailesiyle hiç karşılaşp karşılaşmadığını sordum. Cevapları şöyleydi: Çünkü okullar ödeme yapan halka açıktı; erkek yurdu, kız yurdu ve başkanları vardı ama Quidditch yoktu; bir keresinde Wimbledon’da Prens William’ı arkadan görmüştü.

Yemekten sonra Ravi, Margot, Peter ve ben sinemaya gidecektik. Margot, Kitty’yi de davet etti ama Kitty ödev-

lerini bahane ederek gelmedi. Sanırım Ravi'nin yanında geriliyordu.

Odamda hazırlanıp biraz parfüm sıktım, biraz dudak parlaticısı sürdüm ve bluzum ile kotumun üzerine sweatshirt giydim çünkü sinema salonu soğuk oluyordu. Hızlıca hazırlandım ama Margot'nun kapısı kapalıydı ve içeride sessizce ama hararetle konuştuklarını duyabiliyordum. Margot'nun kapısını kapalı görmek değişik geliyordu. Kapının önünde dururken kendimi küçük bir casus gibi hissediyordum ama tuhaftı çünkü Ravi'nin üzerinde tişört var mı yok mu kim bilebilirdi ki? Kapalı kapı, fısıltıları o kadar yetişkinceydi ki.

Kapının önünde boğazımı temizleyip, "Hazır mısınız? Peter'a sekizde buluşacağımızı söyledim."

Margot kapıyı açtı. "Hazırız," dedi ama mutlu görünmüyordu.

Ravi, elinde valiziyle onun arkasından çıktı. "Bunu misafir odasına bırakayım, sonra hazırım," dedi.

O gider gitmez, "Bir şey mi oldu?" diye fısıldadım Margot'ya.

"Ravi benim odamda kalarak babamın gözünde olumsuz itibar oluşturmak istemiyor. Sorun olmadığını söyledim ama rahat hissetmedi."

"Çok düşünceli," dedim. Margot'ya söylemedim ama doğrusu zaten buydu. Ravi beklentilerimi yükseltiyordu.

Margot, "Çok düşünceli bir erkek," dedi gönülsüzce.

"Ve de çok yakışıklı."

Gülümsedi. "Evet, bir de o var."

Gittiğimizde Peter çoktan oradaydı ve bunun sebebinin Margot olduğundan emindim. Benimle buluşacağı zaman geç

şimdi ve sonsuza dek, Lara Jean

kalmayı sorun etmiyordu ama ablamla buluşmada gecikmeye cesaret edemezdi. Ravi dördümüzün de biletlerini alarak Peter'ı oldukça etkiledi. Oturduğumuz sırada, "Ne kadar da zarif," diye fısıldadı bana. Peter bizi ustaca manipüle etti ve sırasıyla ben, kendisi, Ravi ve Margot şeklinde oturduk, böylece Ravi'yle futbol hakkında konuşabilecekti. Margot onların başlarının üzerinden bana neşeli bir bakış attığında evdeki tatsızlığın unutulduğunu fark ettim.

Filmden sonra Peter donmuş krema yemeye gitmemizi önerdi. "Daha önce hiç donmuş krema yedin mi?" diye sordu Ravi'ye.

"Hiç yemedim," dedi Ravi.

"Mükemmel bir şey, Rav. Ev yapımı," dedi Peter.

"Harika," diye karşılık verdi Ravi.

Onlar sıradayken Margot bana, "Galiba Peter erkek arkadaşşıma âşık oldu," dedi ve ikimiz de güldük.

Masaya geldiklerinde hâlâ gülüyorduk. Peter şekerlemelerimi ve kremayı uzatırken, "Neye güldünüz o kadar?" diye sordu.

Başımı iki yana sallayıp kaşığımı tatlıma batırdım.

"Durun, kız kardeşimin William and Mary'ye gitmesine kadeh kaldırmalısınız!"

Herkes donmuş krema kâselerini benimkine tokuştururken gülümsememin donduğunu hissettim. "Tebrikler, Lara Jean. Jon Stewart da oraya gitmemiş miydi?" dedi Ravi.

Şaşkınlıkla, "Evet, öyle. Ne kadar alakasız bir bilgi bu böyle," dedim.

"Ravi alakasız bilgi uzmanıdır," dedi Margot kaşığını yalarken. "Cüce şempanzelerin çiftleşme alışkanlıkları konusunu açma sakın."

“İki kelime,” dedi Ravi. Sonra Peter ile bana bakıp, “Penis eskrimi,” diye fısıldadı.

Margot, Ravi’nin yanında çok mutluydu. Bir zamanlar Josh’la birbirleri için yaratıldıklarını düşünürdüm ama artık o kadar emin değildim. Siyasetten konuştuklarında ikisi de son derece tutkulu oluyor, birbirlerine meydan okuyor ama aynı zamanda haklarını veriyorlardı. Kıvılcım saçan iki çakmaktaşı gibiydiler. Bir televizyon programında başta birbirlerine istemeyerek de olsa saygı duyan ama sonra delicesine âşık olan iki rakip olabilirlerdi. Ya da Beyaz Saray’da çalışan iki siyasi yardımcı veya iki gazeteci. Ravi biyomühendislik okuyordu ve bunun Margot’nun okuduğu antropoloji bölümüyle hiç ilgisi yoktu ama iyi bir takım oldukları kesindi.

Ertesi gün Margot, Ravi’yi Washington’a götürdü ve orada bazı müzeleri, Lincoln Anıtı’nı ve Beyaz Saray’ı gezdiler. Kitty ile beni de davet ettiler ama ben ikimizin adına da hayır dedim çünkü yalnız kalmak istediklerinden emindim ve ben de evde oturup Peter’a yapacağım kupür albümüm üzerinde çalışmak istiyordum. O gece döndüklerinde Ravi’ye en çok hoşlandığı şeyin ne olduğunu sorduğumda Afro-Amerikan Tarihi ve Kültürü Ulusal Müzesi cevabını verince gitmediğime pişman oldum çünkü oraya hiç gitmemiştim.

Netflix’te Margot’nun öve öve bitiremediği bir BBC dizisi açtık. Ravi’nin büyüdüğü yerin çok yakınında geçiyordu ve Ravi ilk çalıştığı yer ya da ilk buluşmasının olduğu yerler olduğunda hemen söylüyordu. Kutudan dondurma yedik ve babamın Ravi’ye daha fazla yemesini söyleyip durmasından, ondan hoşlandığını anladım. Ravi’nin misafir odasında

şimdi ve sonsuza dek, Lara Jean

kaldığını fark ettiğinden ve bu jestin hoşuna gittiğinden emindim. Margot ile Ravi'nin ilişkilerinin devam etmesini diledim çünkü onu sonsuza dek ailemizde görebiliyordum. Ya da en azından Margot ile benim Londra'daki evinde kalabileceğimiz kadar uzun süre çıkmalarını diledim.

Ravi ertesi akşamüzeri Teksas'a gitmek üzere yola çıkmak zorundaydı. Onun gitmesine üzüliyordum ama aynı zamanda biraz mutluydum çünkü Margot gidene kadar sadece bizimle vakit geçirecekti.

Vedalaşırken parmağımı ona doğrultup, "Hufflepuff," dedim.

Ravi güldü. "Tek seferde bildin." Sonra o da parmağını bana doğrulttu. "Hufflepuff?"

Güldüm. "Tek seferde bildin."

O akşam odamda dizüstü bilgisayarımdan dizi izlerken Margot üniversite konusunu açtı. Bunu konuşmak için Ravi'nin gitmesini beklediğini biliyordum, böylece benimle daha gerçekçi konuşabilecekti. Bir sonraki bölümü yüklemeyi önce bana bakıp, "UVA hakkında konuşabilir miyiz? Nasıl hissediyorsun?" diye sordu.

"Üzül müştüm ama şimdi iyiyim. Yine UVA'ya gideceğim." Margot anlamsız bakınca açıkladım. "Birinci sınıfın sonunda geçiş yapacağım. Bayan Duvall'le konuştum; William and Mary'de notlarımı iyi tutarsam kesinlikle geçiş yapabilirmişim."

Margot alnını kırıştırdı. "Neden daha gitmeden William and Mary'den ayrılmayı düşünüyorsun?" Hemen cevap vermeyince, "Peter yüzünden mi?" diye ekledi.

“Hayır! Yani kısmen onun için ama tamamen değil.” Yüksek sesle söylemediğim şeyi dile getirmeden önce tereddüt ettim. “Bir yerde olman gerektiğini hissedersin ya hani? William and Mary’ye gittiğimde bunu hissetmedim. UVA gibi olmadı.”

“Hiçbir okul sana UVA için hissettiklerini hissettiremeyebilir,” dedi Margot.

“Olabilir. Bu yüzden birinci sınıftan sonra geçiş yapacağım.”

Margot iç çekti. “Sırf UVA’da Peter’la birlikte olmayı dilediğin için William and Mary’de yarım yamalak bir hayat yaşamayı istemiyorum. İlk yıl deneyimi çok önemli. Oraya en azından bir şans vermelisin, Lara Jean. Çok sevebilirsin.” Bana anlamlı bakışlarla bakıyordu. “Annemin üniversite ve erkek arkadaş konusunda söylediklerini hatırlıyor musun?”

Nasıl unutabilirdim?

Üniversiteye erkek arkadaşla giden kızlardan olma.

“Hatırlıyorum,” dedim.

Margot bilgisayarımı alıp William and Mary’nin sitesine girdi. “Kampüs çok güzel. Şu rüzgârgülüne bak! İngiliz köyleri gibi.”

Canlandım. “Evet, öyle sayılır.” UVA’nın kampüsü kadar güzel miydi? Hayır, değildi ama bence hiçbir yer Charlottesville kadar güzel değildi.

“Ayrıca bak, William and Mary’nin guacomole³ kulübü varmış. Meteoroloji kulübü de varmış. Aman Tanrım! Büyücüler ve muggle’lar kulübü diye bir şey var! Amerikan üniversiteleri arasında en büyük Harry Potter kulübü!”

3 Avokadolu Meksika salatası. (ç.n.)

şimdi ve sonsuza dek, Lara Jean

“Vay canına! Bu gerçekten iyiymiş. Pastacılık kulübü de var mı?”

Margot siteye göz attı. “Hayır. Ama sen kurabilirsin!”

“Belki... Eğlenceli olurdu...” Belki gerçekten de birkaç kulübe girmeliydim.

Bana sevinçle baktı. “Gördün mü? Heyecanlanacak bir sürü şey var. Ayrıca The Cheese Shop’ı da unutma.”

The Cheese Shop kampüsün hemen yanındaki özel yiyecek dükkânıydı. Adından da anlaşılacağı üzere peynir satılıyordu ama aynı zamanda değişik reçeller, ekmecekler, şaraplar ve gurme makarnalar vardı. Özel soslarıyla mükemmel biftekli sandviçler yapıyorlardı. Mayonezli hardal sos yapıyorlardı, evde yapmayı denemiştım ama tadı onların taze ekmeceklerinin üzerindeki sos kadar güzel olmamıştı. Babam yeni hardallar almak ve sandviç yemek için Cheese Shop’a uğramayı severdi. Oraya gitmeye bahanesi olacağı için mutlu olacaktı. Kitty de Williamsburg’daki alışveriş merkezine bayılıyordu. Yarı tatlı, yarı tuzlu mısır satılıyordu ve gerçekten bağımlılık yapıyordu. Mısırları önünüzde patlatıyorlardı ve mısırlar o kadar sıcak oluyordu ki paketi biraz eritiyordu.

“Belki Colonial Williamsburg’de iş bulabilirim,” dedim havaya girmeye çalışarak. “Tereyağı yapabilirim. Dönemsel kıyafetler giyerim. Önlüklü basma elbise ya da sömürge döneminde ne giyiyorlarsa artık. Duyduğum kadarıyla birbirleriyle günümüz dilinde konuşmaları yasakmış ve çocuklar onları sürekli şaşırtmaya çalışıyorlarmış. Eğlenceli olabilir. Tek sorun şu ki tarihle uyumluluk açısından Asyalıları işe alıp almadıklarını bilmiyorum.”

“Lara Jean, *Hamilton* döneminde yaşıyoruz! Philippa Soo yarı Çinli, unuttun mu? O Eliza Hamilton’ı oynayabiliyorsa,

JENNY HAN

sen de tereyağı yapabilirsin. Seni işe almazlarsa onları sosyal medya üzerinden alt ederiz.” Margot başını eğip bana baktı. “Gördün mü! Kendine izin verdiğin takdirde heyecanlanacak bir sürü şey var.” Ellerini omuzlarıma koydu.

“Deniyorum,” dedim. “Gerçekten deniyorum.”

“William and Mary’ye bir şans ver. Daha oraya gitmeden kafanda silme. Tamam mı?”

Başımı onaylarcasına salladım. “Tamam.”

12

Ertesi sabah hava kapalı ve yağmurluydu ve evde sadece üç kızdık. Babamın buzdolabına bıraktığı notta kendisini hastaneden çağırdıkları ve akşam yemeğe geleceği yazıyordu. Margot hâlâ jet-lag olduğu için erkenden kalkmış, pastırma omlet yapmıştı. Tereyağlı kızarmış ekmeğimin üzerine yumurtayı yayıp çatıya vuran yağmurun sesini dinlerken, “Bugün okula gitmesem de eğlenceli bir şeyler yapsak?” dedim.

Kitty heyecanlandı. “Ne gibi?”

“Sen değil. Senin okula gitmen gerek. Benim artık bitti sayılır. Gitmemem kimsenin umurunda olmaz.”

“Bence babamın umurunda olur,” dedi Margot.

“Ama bir şeyler yapacak olsaydık... ne yapardık?”

“Herhangi bir şey mi?” Margot pastırmasından bir lokma aldı. “Trenle New York’a gider, Hamilton lotosu oynar ve kazanırdık.”

“Bensiz gidemezsiniz,” dedi Kitty.

“Sessiz ol, And Peggy,” dedim gülerek.

Bana sertçe baktı. “Bana And Peggy deme.”

“Neden bahsettiğimizi bilmiyorsun bile, o yüzden sakin ol.”

“Cadı gibi güldüğünü biliyorum. Ayrıca Hamilton’ı da biliyorum çünkü tüm gün film müziğini dinliyorsun.” Şarkıyı söylemeye başladı: “Daha az konuş; daha çok gülümse.”

“Bilgin olsun diye söylüyorum o film müziği değil, canlı kayıt,” dedim ve abartılı bir şekilde gözlerini devirdi.

Aslında Kitty oradan biri olacaksa, Jefferson olurdu. Kurnaz, tarz sahibi, hazırcevap. Margot şüphesiz Angelica’ydı. Küçüklüğünden beri kendi yolundaydı. Kim olduğunu ve ne istediğini hep bilmişti. Sanırım ben Eliza’ydım ama Angelica olmayı tercih ederdim. İşin aslı, muhtemelen And Peggy’ydim ama kendi hikâyemin And Peggy’si olmak istemiyordum. Hamilton olmak istiyordum.

Gün boyunca yağmur yağdı. Okuldan döner dönmez Kitty’yle pijamalarımızı giydik. Margot, kendisinininkini hiç çıkarmamıştı bile. Gözlüğünü takmış, saçını tepede topuz yapmıştı (sabit duramayacak kadar kısaydı), Kitty üzerine büyük gelen bir tişört giymişti, bense kırmızı pijamamı giyebileceğim kadar soğuk olduğu için mutluydum. Kıyafetini değiştirmeyen tek kişi babamdı.

Akşam yemeği için iki tane büyük boy pizza söyledik: yalnızca peynirli (Kitty için) ve karışık. Salonda koltukta oturmuş yağlı pizza dilimlerini ağızımıza götürdüğümüz sırada babam aniden, “Kızlar, sizinle konuşmak istediğim bir konu var,” dedi. Gergin olduğu zamanlar yaptığı gibi boğazını temizledi. Kitty’yle merakla birbirimize baktık. “Trina’ya evlenme teklifi etmek istiyorum.”

Ellerimi ağızıma götürdüm. “Aman Tanrım!”

şimdi ve sonsuza dek, Lara Jean

Kitty'nin gözleri fal taşı gibi açıldı. Ağzı açık kaldı, ardından pizzasını bir kenara bırakıp o kadar yüksek sesle çığlık attı ki Jamie Fox-Pickle yerinden sıçradı. Kahkahalar atan babamın üzerine atladı. Ben de kalkıp ona arkadan sarıldım.

Gülümsemeden edemiyordum. Sonra Margot'ya baktım ve ifadesiz yüzünü gördüm. Babam da umutlu ve gergin bir ifadeyle ona bakıyordu. "Margot? Orada mısın? Ne düşünüyorsun, tatlım?"

"Bence bu harika."

"Emin misin?"

Başını evet anlamında salladı. "Kesinlikle. Bence Trina harika biri. Ayrıca Kitty, sen de ona bayılıyorsun, değil mi?" Kitty, Jamie'yle koltuğun etrafında zıplayıp bağırmakla meşgul olduğu için cevap vermedi. Margot, "Senin adına sevindim baba. Gerçekten," dedi.

Onu ele veren şey *kesinlikle* demesiydi. Babam bunu fark edemeyecek kadar rahatlamıştı ama ben fark ettim. Margot için tabii ki tuhaftı. Hâlâ Bayan Rothschild'ı mutfağımızda görmeye alışmaya çalışıyordu. Onların çift olarak ne kadar uyumlu olduklarını görme şansı olmamıştı. Margot'ya göre o hâlâ pamuklu şort ve bikini üstü giyip çimlerini biçen komşumuzdu.

"Teklif için yardımınıza ihtiyacım olacak," dedi babam. "Lara Jean, eminim senin bir fikrin vardır."

Kendimden emin bir şekilde, "Ah, evet. Son zamanlarda bir sürü balo teklifi oluyor, bu yüzden bir sürü esin kaynağım var," dedim.

Margot bana dönüp güldüğünde kahkahası neredeyse gerçekçiydi. "Eminim babam tıraş köpüğüyle arabaya ya-

zılmış *Benimle Evlenir misin?* yazısından daha saygın bir şey yapmak ister, Lara Jean.”

“Balo teklifleri senin zamanına göre çok gelişti, Gogo,” dedim. Babamın bombasından sonra kendini yeniden iyi hissedebilmesi için ona uyup dalga geçiyordum.

“*Benim* zamanım mı? Senden sadece iki yaş büyüğüm.” Neşeli konuşmaya çalışıyordu ama sesindeki gerginliği duyabiliyordum.

“Lisede iki sene köpek yılı gibi. Öyle değil mi, Kitty?” Onu kendime çekip göğsüme sıkıca bastırdım. Benden kaçtı.

“Evet, ikiniz de antikasınız,” dedi Kitty. “Ben de teklifinin bir parçası olabilir miyim, baba?”

“Tabii ki. Siz olmadan evlenemem.” Gözleri doldu. “Biz bir takımız, öyle değil mi?”

Kitty küçük çocuk gibi zıplıyordu. “Evet!” diye tezahürat etti. Havalara uçuyordu. Margot da bunun onun için ne kadar önemli olduğunun farkındaydı.

“Ne zaman teklif edeceksin?” diye sordu Margot.

“Bu akşam!” diye bağırdı Kitty.

Ona sertçe baktım. “Hayır! Mükemmel teklif için yeterince düşünecek vaktim yok. En az bir haftaya ihtiyacımız var. Ayrıca daha yüzük yok. Yoksa var mı?”

Babam gözlüğünü çıkarıp gözlerini sildi. “Tabii ki yok. Önce sizinle konuşmak istedim. Teklif ederken üçünüzün de burada olmasını istiyorum, yani yazın sen eve geldiğinde ederim, Margot.”

“Çok geç olur,” diye karşı çıktı Kitty.

“Evet, o kadar bekleme baba,” dedi Margot.

“En azından yüzüğü seçmeme yardım et,” dedi babam.

şimdi ve sonsuza dek, Lara Jean

“Lara Jean o konularda daha iyi,” dedi Margot durgunca. “Hem ben Bayan Rothschild’ı o kadar iyi tanımıyorum. Ne tür yüzük seveceği hakkında en ufak fikrim yok.”

Babamın yüzüne gölge düştü. Bunun sebebi, *Bayan Rothschild’ı o kadar iyi tanımıyorum* cümlesiydi.

En iyi Hermione sesimle, “En ufak fikrin yok mu?” diye dalga geçtim. “Hâlâ Amerikalı olduğunun farkında mısın, Gogo? Biz Amerika’da böyle elit konuşmuyoruz.”

Margot güldü; hepimiz güldük. Sanırım o gölgeyi Margot da görmüştü çünkü, “Bir sürü fotoğraf çekin mutlaka,” dedi.

Babam minnettar bir şekilde, “Çekeriz. Videoya alırsız, ne olursa. Tanrım, umarım evet der,” dedi.

“Tabii ki evet diyecek,” dedik hep bir ağızdan.

Margot’yla pizza dilimlerini plastik kaba koyup kabı folyoyla sardık. “Size iki pizzanın fazla geleceğini söylemiştim,” dedi.

“Kitty okuldan gelince yer,” dedim. “Peter da.” Salonda, koltukta birbirlerine sarılmış televizyon izleyen babam ve Kitty’ye gözücuyla baktım. “Babamın, Bayan Rothschild’a evlenme teklifi etmesi hakkında gerçekten ne düşünüyorsunuz?” diye fısıldadım.

“Bence tamamen saçmalık,” diye fısıldayarak karşılık verdi. “Tanrı aşkına zaten sokağın karşısında oturuyor. İki yetişkin gibi çıkabilirler. *Evlenmeye* ne gerek var?”

“Belki resmi olmasını istiyorlardır. Ya da belki Kitty içindir.”

“O kadar uzun süredir birlikte değiller bile! Ne kadar oldu, altı ay mı?”

“Biraz daha uzun. Ama Gogo, birbirlerini yıllardır tanıyorlar.”

Pizza dilimlerini üst üste koydu. “Onun burada yaşamasının ne kadar tuhaf olacağını hayal edebiliyor musun?”

Sorusu beni duraksattı. Bayan Rothschild sık sık bizim evdeydi zaten ama bu, burada yaşamakla aynı şey değildi. Onun kendine özgü davranışları vardı, bizim de öyle. Ayrıca evde ayakkabıyla dolaşıyordu ama biz ayakkabılarımızı çıkarıyorduk, bu yüzden o da bize geldiğinde ayakkabılarını çıkarıyordu. Şimdi düşününce... daha önce burada hiç uymamıştı; gecenin sonunda hep evine dönüyordu. Bu biraz tuhaf gelebilirdi. Bir de ekmekleri buzdolabında saklıyordu ki ben bundan nefret ederdim ve açıkçası köpeği Simone çok tüy döküyordu ve halıya çiş yaptığı bilinen bir şeydi. Ama UVA’ya gitmeyeceğime göre burada daha uzun süre kalmayacaktım, üniversitede olacaktım. “İkimiz de burada yaşamayacağız,” dedim sonunda. “Sadece Kitty olacak ve Kitty havalara uçtu.”

Margot hemen cevap vermedi. “Evet, çok yakın görünüyorlar.” Buzlukta pizzaya yer açtı ve arkası dönükken, “Ben gitmeden balo elbisesi almaya gideceğiz, unutma,” dedi.

“Ah, tamam!” Sanki daha iki saniye önce Margot’nun balo elbisesini almıştık ve şimdi sıra bendeydi.

Mutfığa girdiğini fark etmediğim babam neşeyle, “Hey, belki Trina da sizinle gelir?” dedi. Bana beklenti dolu gözlerle baktı. Bakması gereken kişi ben değildim. Ben zaten Bayan Rothschild’ı seviyordum. Kazanması gereken kişi Margot’du.

Bana panikle bakan Margot’ya baktım. “Şey...” dedim. “Sanırım bu kez sadece Song kızları olsa iyi olur.”

Babam anlayışla başını salladı. “Ah. Tamam. Gitmeden biraz baba-kız vakit geçirelim mi? Belki bisiklete bineriz?” dedi Margot’ya.

“Güzel fikir,” dedi Margot.

Babam arkasını döndüğünde Margot, *Teşekkür ederim*, dercesine ağzını oynattı. Bayan Rothschild’a haksızlık etmişim gibi hissediyordum ama Margot benim ablamdı. Onun yanında durmalıyım.

Sanırım Margot, Bayan Rothschild’ı elbise alışverişine dahil etmediği için kendini suçlu hissediyordu çünkü abartılı davranıyordu. Ertesi gün okul çıkışı alışveriş merkezine gittiğimizde her birimizin ikişer elbise seçeceğini ve ne olursa olsun onları denemek zorunda olduğumu, sonra da puanlayacağımızı duyurdu. Onaylayan ve onaylamayan başparmak emojipleri bile yazdırmıştı.

Deneme kabini tıkkış tıkkıştı ve her yerde elbiseler vardı. Margot, Kitty’ye elbiseleri yeniden asıp düzenleme işini vermişti ama Kitty çoktan pes etmiş, Margot’nun telefonunda Candy Crush oynuyordu.

Margot önce kendi seçtiği elbiselerden birini verdi: Geniş, uzun kollu siyah bir elbiseydi. “Bununla saçını toplarsın.”

Kitty başını kaldırmadan, “Ben olsam doğal deniz dalgası yapardım,” dedi.

Margot aynadan ona suratını ekşitti.

“Siyah gerçekten benim rengim mi peki?” diye düşündüm.

“Daha sık siyah giymelisin,” dedi Margot. “Sana çok yakışıyor.”

Kitty bacağındaki yara kabuğunu kaldırdı. “Ben baloda dar bir deri elbise giyeceğim,” dedi.

“Mayıs ayında Virginia sıcak olabilir,” dedim Margot fermuarımı çekerken. “Ekim ayındaki baloda giyebilirsin ama.”

Aynadaki yansıma baktık. Elbisenin üst kısmı çok büyüktü ve siyah, cadı gibi görünmeme sebep oldu. Üzerine oturmayan elbise giymiş bir cadı gibi.

“Bence bu elbise için daha büyük göğüslerin olması gerekiyor,” dedi Kitty. Onaylamayan başparmağı emojiğini kaldırdı.

Aynadan ona kaşlarımı çattım ama aslında haklıydı. “Evet, sanırım haklısın.”

“Annemin göğüsleri büyük müydü?” diye sordu Kitty aniden.

“Hımm. Sanırım küçüklerdi,” dedi Margot. “A olabilir.”

“Sen hangi beden giyiyorsun?”

“AB.”

Kitty beni süzerek, “Lara Jean’inkiler de anneminkiler gibi küçük,” dedi.

“Hey, ben teknik olarak B sayılırım!” diye itiraz ettim. “Büyük A’yım. Neredeyse B. Biri fermuarı açsın.”

“Tree’nin göğüsleri büyük,” dedi Kitty.

“Gerçekler mi?” diye sordu Margot, fermuarımı açarken.

Elbiseyi çıkarıp asması için Kitty’ye verdim. “Galiba.”

“Gerçekler. Onu bikiniyle gördüm. Yattığında göğüsleri yayılıyor, öyle anlıyorsun. Gerçek olmayanlar kepçeyle konulan dondurmalar gibi yerinde kalıyorlar.” Kitty tekrar Margot’nun telefonunu aldı. “Ayrıca ona sordum.”

“Gerçek olmasalardı da sana söyleyeceğinden şüpheliyim,” dedi Margot.

Kitty kaşlarını çattı. “Tree bana yalan söylemez.”

“Yalan söyler demiyorum; estetik konusunda paylaşımcı olmayabilir! Ki bu hakkı!” Kitty omuz silkmekle yetindi.

şimdi ve sonsuza dek, Lara Jean

Bayan Rothschild'ın göğüsleri konusunu değiştirmek için çabucak diğer elbiseyi giydim. “Bunu nasıl buldunuz?”

İkisi de başlarını iki yana sallayıp aynı anda olumsuz başparmakları kaldırdılar. En azından elbisemi beğenmeme konusunda hemfikirlerdi.

“Benim seçtiğim nerede? Şimdi benimkini dene.” Kitty daracak, omuzları açık, beyaz bir elbise seçmişti. Bunu asla giymeyeceğimi biliyordu. “Sadece üzerinde görmek istedim.”

Onu memnun etmek için giydim ve Kitty bunun arasındaki en iyi elbise olduğunda ısrar etti çünkü kazanan ödülünü almak istiyordu. Sonunda elbiselerin hiçbirinin benim tarzım olmadığı ortaya çıktı ama bu canımı sıkmadı. Baloya daha bir aydan uzun süre vardı ve standart bir mağazadan bir şey almadan önce vintage dükkânlarına bakmak istiyordum. Yaşanmışlığı olan, bir yerlere gitmiş, bir şeyler görmüş, Stormy gibi bir kızın dansa giderken giymiş olabileceği bir elbise alma fikri hoşuma gidiyordu.

Ertesi sabah Margot, İskoçya'ya gitmek üzere yola çıktığında değerlendirmesi için ona bir sürü elbise fotoğrafı yollayacağıma dair bana söz verdirtti. Bayan Rothschild'la ilgili tek kelime daha etmedi ama zaten bu onun tarzı değildi.

13

“Bence balo, Noel arifesine çok benziyor,” dedi Lucas. O, Chris ve ben revirde takılıyorduk çünkü hemşire öğle yemeğine çıkmıştı ve koltuğuna uzanmamızı sorun etmiyordu. Son senemiz de bitmek üzere olduğu için tüm öğretmenler bize oldukça iyi davranıyorlardı.

“Noel arifesi basit insanlar için,” diye küçümsedi Chris, tırnaklarıyla oynayarak.

“Bitirmeme izin verir misin?” deyip iç geçiren Lucas açıklamaya koyuldu. “Dediğim gibi, balo üzerine yüklediğin beklentilerin altında eziliyor. Her Amerikalı gencin mutlaka yaşaması gereken mükemmel lise gecesı. O kadar zaman ve para harcıyorsun ve kendini buna mecbur hissediyorsun, hayır, efsane bir gece geçirmeye *borçlu* hissediyorsun. Bu kadar baskının karşılığını ne verir ki?”

Bence mükemmel lise gecesı plansız ya da beklenmedik, rasgele bir geceydi; öylece gerçekleşiveriyordu. Peter’la yaklaşık on iki tane mükemmel lise gecesı geçirdiğim için balonun efsane olmasına ihtiyacım yoktu. Baloyu düşündüğümde Peter’ı takım elbise içinde, babama kibar davranır-

şimdi ve sonsuza dek, Lara Jean

ken, Kitty'nin bileğine çiçek bağlarken hayal ediyordum. Şöminenin önünde fotoğraf çekiliyorduk. Peter'dan Kitty için fazla çiçek getirmesini istemeyi aklımın bir köşesine not ettim.

"Yani baloya gitmeyecek misin?" diye sordum Lucas'a.

Tekrar iç geçirdi. "Bilmiyorum. Birlikte gitmek istediğim biri bile yok."

"Peter'la gitmeseydim seni davet ederdim," dedim. Sonra ona ve Chris'e baktım. "Hey, neden ikiniz birlikte gitmiyorsunuz?"

"Ben baloya gitmiyorum," dedi Chris. "Muhtemelen Applebee's'tekilerle Washington'daki kulübe falan giderim."

"Chris, baloya gitmemezlik edemezsin. Applebee's arkadaşlarıyla kulübe her zaman gidersin. Son sınıf balomuzsa sadece bir kez oluyor."

Doğum günüm balodan bir gün sonraydı ve Chris'in unutmuş görünmesi beni biraz üzdü. Washington'a giderse büyük olasılıkla tüm haftasonunu orada geçirirdi ve doğum günümde onu göremezdim.

"Balo ezik olacak. Alınmayın. Yani senin eğleneceğinden eminim, Lara Jean; balonun kralıyla gidiyorsun. Arkadaş olduğun o kızın adı neydi? Tammy mi?"

"Pammy," dedim. "Ama sen gelmezsen eğlenceli olmaz ki."

Kolunu bana doladı. "Yaa canım."

"Baloya birlikte gideceğimizi ve ortaokulun oyun bahçesinden güneşin doğuşunu izleyeceğimizi söyledik hep!"

"Kavinsky'yle izleyebilirsiniz."

"Aynı şey değil!"

“Sakin ol,” dedi Chris. “Hem muhtemelen o gece bekâretini kaybedeceksin, bu yüzden düşüneceğin en son şey ben olacağım.”

“Balo gecesi seks yapmayı planlamıyorum!” diye kızdım. Hemen Lucas’a döndüm; fal taşı gibi açtığı gözleriyle bana bakıyordu.

“Lara Jean... Kavinsky ve sen hâlâ seks yapmadınız mı?”

Kimsenin dinlemediğinden emin olmak için koridora baktım. “Hayır ama lütfen kimseye söyleme. Utandığımdan falan değil ama kimsenin özel hayatımı bilmesini istemiyorum.”

“Anlıyorum, kesinlikle ama vay canına,” dedi şaşkınlıkla. “Bu... Vay canına.”

“Neden bu kadar şaşırdın?” diye sorarken yanaklarımın kızardığını hissedebiliyordum.

“Peter çok... seksi.”

Güldüm. “Bu doğru.”

“Balo gecesi seks yapılmasının bir sebebi var,” dedi Chris. “Yani evet, gelenek ama aynı zamanda herkes güzel giyinmiş oluyor ve tüm gece dışarıda kalabiliyorsun... Çoğu kişi hiçbir zaman balo gecesinde olduğu kadar iyi görünmez, erkekler açısından da aynı ve bu can sıkıcı bir durum. Tüm o küçük fareler manikür pedikür yaptırıyor, partiliyor, çok klişe.”

“Sen de partilemiyor musun?” diye sordu Lucas.

Chris gözlerini devirdi. “Tabii ki.”

“O zaman başkalarını neden yargılıyorsun?”

“Bak, demek istediğim o değil. Demek istediğim...” Kaşlarını çattı. “Bir dakika, neden bahsediyorduk?”

“Partiler, manikür, fareler?” dedi Lucas.

“Ondan önce.”

“Seks?” dedim.

“Doğru! Demek istediğim, balo gecesi bekaretini kaybetmek klişe ama klişeler bir sebepten ötürü klişe olurlar. Mantıklı bir yanı var. Tüm geceyi dışarıda geçirebiliyorsun, harika görünüyorsun falan filan. Mantıklı yanı.”

“Uygun diye ve saçım harika görünüyor diye seks yapmayacağım, Chris.”

“Peki.”

Emin değildim ama ilk seferimin muhtemelen üniversitede, yetişkin biri olarak kendi odamda olacağını hayal ediyordum. Evde abla ve evlat olarak bunun gerçekleştiğini hayal etmem biraz zordu. Üniversitede ise sadece Lara Jean olacaktım.

14

Babamın Bayan Rothschild’a cumartesi günü en sevdikleri yolda yürüyüş yaptıktan sonra evlenme teklifi etmesine karar verdik. Şelalenin yanında teklif edecekti. Planımıza göre Peter, Kitty ve ben ağaçların arkasına saklanıp her şeyi kameraya çekecektik, ardından romantik piknik sepetiyle ortaya çıkacaktık. Babam, Bayan Rothschild evet demezse diye video kısmı konusunda gergindi ama Kitty yalvardı. “Margot için,” deyip duruyordu fakat aslında sadece bu işe de burnunu sokup nasıl olacağını görmek istiyordu. Elbette ben de görmek istiyordum. Peter da öylesine katılacaktı. Bizi oraya o götürecekti.

O sabah babam Bayan Rothschild’ı almaya gitmeden önce, “Çocuklar, evet demeyecek gibi olursa kamerayı kapatmanızı istiyorum,” dedi.

Biftekli sandviçleri dikkatlice yağlı kâğıda sarıyordum. “Evet diyecek,” dedim.

“Sadece sessizce gideceğinize dair bana söz verin,” dedi. Kitty’ye imalı bir bakış attı.

şimdi ve sonsuza dek, Lara Jean

“Anlaşıldı, Dr. Covey,” dedi Peter, beşlik çakmak için elini kaldırarak.

O sırada, “Baba yüzüğü aldın mı?” diye sordum.

“Evet!” Kaşlarını çatı. “Bir dakika, aldım mı?” Ceplerini yokladı ve montunun iç cep fermuarını açtı. “Kahretsin, unutmuşum!” Yukarıya koştu.

Peter’la bakiştık. “Babanı hiç bu kadar stresli görme-miştim,” dedi ağzına bir üzüm atarken. “Genelde çok so-ğukkanlı oluyor.”

Üzümleri bırakması için Peter’ın eline vurdum.

Kitty bir üzüm çalarak, “Tüm hafta böyleydi,” dedi.

Babam nişan yüzüğüyle birlikte aşağı koştu. Kitty’yle yüzüğü seçmesine yardım etmişdik. Etrafı pırlanta taşlarla çevrili, prenses kesimi beyaz altındı. Ben prenses kesimin-den emindim, Kitty de etrafının taşlarla çevrili olmasından.

Babam, Bayan Rothschild’ı almaya gitti, ben de piknik sepetini doldurdum. Onu çıkarmak için bir bahane buldu-ğuma sevinmişim. Yıllar önce bahçe satışından almış ve bir kere bile kullanmamıştım. İçine bir şişe şampanya, güzel bir salkım üzüm, sandviç, peynir, kraker koydum.

“Bir şişe su da koy,” dedi Peter. “Yürüyüşten sonra susayacaklardır.”

“Bir de evet derkenki ağlamalardan sonra,” dedi Kitty.

“Baban diz çöktüğünde müzik çalmalı mıyız?” diye sordu Peter.

“Bunu hiç konuşmadık,” dedim. “Ayrıca babam zaten yeterince gergin, bir de bizim çalıların arasında saklanıp onlara müzik açmamız için işaret beklediğimizi düşünmesin. Kendini ana kaptıramaz.”

“Daha sonra videoya müzik ekleyebiliriz,” dedi Kitty.
“Konuşmalarını duymamız gerek.”

Ona baktım. “Katherine, bu bir film değil. Gerçek hayat.”

Alt katın tuvaletine giderek onları yalnız bıraktım ve ellerimi yıkayıp musluğu kapadığında Kitty’nin, “Peter, Lara Jean evden ayrıldığında beni ara sıra ziyarete gelecek misin?” diye sorduğunu duydum.

“Tabii ki geleceğim.”

“Ayrılırsanız bile mi?”

Duraksama oldu. “Ayrılmayacağız.”

“Ama ya ayrılırsanız?” diye üsteledi Kitty.

“Ayrılmayacağız.”

Kitty bunu duymazdan geldi. “Çünkü artık Josh’ı hiç görmüyoruz, oysa o da geleceğini söylemişti.”

“Dalga mı geçiyorsun? Benim Sanderson gibi olduğumu mu düşünüyorsun? *Benim?* Ben ondan tamamen farklıyım. Bizi kıyaslamayı bile hakaret olarak alırım,” dedi Peter küçümseyerek.

Kitty rahatlayarak güldü; kakhahadan çok i geçirmeyi andırıyordu. “Evet, haklısın.”

Peter’ı o kadar seviyordum ki ağlayabilirdim. Benim için Kitty’ye göz kulak olacaktı, biliyordum.

Babam ğlene doğru şelalede olmamızı söyledi, yani on bir kırk beşte yerimizi almalıydık. Kitty’nin ısrarları doğrultusunda, ne olur ne olmaz diye biraz daha erken gittik.

Bayan Rothschild’ın bizi göremeyeceği kadar uzak ama bizim onları görebileceğimiz kadar yakın bir yer seçtik. Kitty’yle bir ağacın arkasına saklandık, Peter da bize yakın bir ağacın arkasında, elinde telefonla videoya çekmeye hazır

bir şekilde bekledi. Videoya çekmeyi Kitty istiyordu ama bunu yapacak kişinin Peter olmasına karar verdim çünkü o bizim kadar duygulanmazdı ve elini sabit tutabilirdi.

Saat on ikiyi biraz geçerken göründüler. Bayan Rothsc-hild bir şeye gülüyordu ve babam da yüzünde o aynı gergin ifadeyle, otomatik bir şekilde gülüyordu. Bayan Rothschild'ın bizden haberi olmadan onları izlemek tuhaftı. Kitty haklıydı; biraz film gibiydi. Babam onun yanında biraz genç görünüyordu; belki âşık olduğu içindi. Şelaleye doğru yürüdüler ve Bayan Rothschild mutlulukla iç geçirdi. "Tanrım, burası mükemmel," dedi.

"Bir şey duyamıyorum," diye fısıldadı Kitty. "Şelale çok gürültülü."

"Şişşt. Gürültü yapan sensin."

"Haydi fotoğraf çekinelim," dedi babam, montunun cebini yoklayarak.

"Selfie'lere karşısın sanıyordum!" diyen Bayan Rothschild güldü. "Dur bu ender an için saçımı düzelteyim." Atkuyruğu yaptığı saçını açtı ve kabartmaya çalıştı. Sonra ağzına boğaz pastili ya da şeker gibi görünen bir şey attı.

Babam o kadar yavaş hareket ediyordu ki yüzüğü ya da cesaretini kaybettiğini düşünmeye başlamıştım ama sonra diz çöktü. Boğazını temizledi. İşte gerçekleşiyordu. Kitty'nin elini tutup sıktım. Gözleri parlıyordu. Kalbim yerinden çıkacak gibi atıyordu.

"Trina, bir daha âşık olacağımı hiç düşünmezdim. Bir kez yaşadım ve benden geçti diye düşünüyordum ve bunu sorun etmiyordum çünkü kızlarım vardı. Bir şeylerin eksik olduğunun farkında değildim. Sonra sen çıktın."

Bayan Rothschild ellerini ağzına götürdü. Gözleri yaşlarla doldu.

“Hayatımın geri kalanını seninle geçirmek istiyorum, Trina.” Bayan Rothschild ağzındaki şeker yüzünden boğulmaya başladı ve babam hemen ayağa fırlayıp sırtına vurdu. Trina deliler gibi öksürüyordu.

Peter ağacın arkasından fısıldadı: “Gidip ona Heimlich yapmalı mıyım? Nasıl yapılacağını biliyorum.”

“Peter, babam doktor!” diye fısıldadım. “O halleder.”

Öksürükleri dindiğinde Bayan Rothschild yeniden ayağa kalktı ve gözlerini sildi. “Dur. Bana evlenme teklifi mi ediyordun?”

“Deniyordum,” dedi babam. “İyi misin?”

“Evet!” Bayan Rothschild ellerini yanaklarına götürdü.

“Evet, iyi misin yoksa evet, benimle evlenir misin?” diye sordu babam şakayla karışık.

“Evet, seninle evlenirim!” diye bağırdı Bayan Rothschild ve babam ona yaklaştı. Öpüştüler.

“Bu çok özel bir anmış gibi hissediyorum,” diye fısıldadım Kitty’ye.

“Bu da şovun bir parçası,” dedi Kitty.

Babam, Bayan Rothschild’a yüzük kutusunu uzattı. Söylediklerini tam duyamadım ama her ne söylediyse gülmekten iki büklüm olmasına neden oldu.

Kitty, “Ne söylüyor?” diye sorduğu sırada Peter da, “Ne dedi?” diye sordu.

“Duyamıyorum! İkiniz de sessiz olun! Videoyu mahvediyorsunuz!”

O sırada Bayan Rothschild bizim olduğumuz yöne baktı. Yakalandık.

şimdi ve sonsuza dek, Lara Jean

Hepimiz başlarımızı ağaçlarımızın arkasına eğdik. Babam, “Çıkabilirsiniz, çocuklar. Evet dedi!” diye seslendi.

Ağaçların arkasından çıktık; Kitty Bayan Rothschild’ın kollarına atladı. Çimlerin üzerine düştüler. Bayan Rothschild soluk soluğa gülüyor, kahkahaları ormanda yankılanıyordu. Babama sarıldım. Peter iyi bir erkek arkadaş olarak video çekmeye devam ediyor, gelecek nesillere aktaracağımız bu anı kaydediyordu.

“Mutlu musun?” diye sordum babama bakarak.

Gözleri yaşlıydı. Başını evet anlamında sallayıp bana daha sıkı sarıldı.

Böylece ailemiz biraz daha büyüdü.

15

Nişandan sonra bir arada geçireceğimiz ilk akşamı ve babam mutfakta salata yapıyordu. Biz de kızlar olarak salonda oturmuş, vakit geçiriyorduk. Kitty ödevini yapıyor, Bayan Rothschild beyaz şarabını yudumluyordu. Çok tatlı bir ortamdı; düğün konusunu açmam için harika bir zamandı. Son bir haftayı babam ve Bayan Rothschild'ın düğünleri için ilham panosu hazırlayarak geçirmiştik: *Gurur ve Önyargı* filmi, fotoğraf kabininin olacağı alan için bir duvar dolusu gül, *Masumiyetin İntiharı*, Charlottesville şarap evlerine gönderme yapmak için şarap şişesinden yapılmış vazolar.

Bilgisayarımdan Bayan Rothschild'a gösterdiğimde biraz panikledi. Şarap kadehini bırakıp ekrana daha yakından baktı. "Bu çok güzel, Lara Jean. Gerçekten güzel. Çok zaman harcamışsın!"

Aslında o kadar çok zaman harcamıştım ki bu hafta Peter'ın lakros maçını ve Pammy'lerdeki film gecesini kaçırmıştım. Ama bu önemliydi. Tabii bunların hiçbirini yüksek

sesle söylemedim, yalnızca mutlulukla gülümsedim. “Bu görseller senin düşüncelerinle uyuşuyor mu?”

“Şey... dürüst olmam gerekirse sanırım yalnızca hâkim karşısına çıkacağız. Evimi satıp tüm ıvır zıvırlarımı buraya nasıl sığdıracağımı düşünmek bana zaten yeterince sıkıntı veriyor.”

Babam elinde ahşap salata kâsesiyle geldi. “Benimle evlenmenin sıkıntı olduğunu mu söylüyorsun yani?” dedi soğukça.

Trina gözlerini devirdi. “Ne demek istediğimi biliyorsun, Dan! Ayrıca senin de büyük bir düğün planlayacak vaktin yok.” Şarabından bir yudum alıp bana baktı. “Baban da ben de daha önce evlendik, bu yüzden ikimiz de abartılı bir şeyler yapmak istemiyoruz. Muhtemelen evdeki elbise-lerimden birini giyerim.”

“Tabii ki abartmalıyız. Babamın, yaptığı yemekleri yiyip belgesellerini izleyecek birini bulması kaç yılını aldı haberin var mı?” Başımı iki yana salladım. “Bayan Rothschild, sen bir mucizesin. Bunu kutlamak zorundayız.” Mutfakta gözden kaybolan babama seslendim. “Duydun mu baba? Bayan Rothschild *belediyeye* gitmek istiyormuş. Lütfen onu bu fikirden vazgeçirir misin?”

“Bana Bayan Rothschild demeyi keser misin lütfen? Artık kötü üvey anneniz olacağım, bana en azından Trina demelisin. Ya da Tree. Hangisi hoşuna gidiyorsa.”

“Üvey anneye ne dersin?” dedim masumca. “Bu doğru geliyor.”

Bana vurdu. “Kızım! Seni parçalayacağım!”

Gülerek ondan uzaklaştım. “Düğüne geri dönelim. Bunun hassas bir konu olup olmadığını bilmiyorum ama eski

düğün fotoğrafların duruyor mu? Gelinlik tarzını görmek istiyordum.”

Bayan Rothschild dehşet dolu bir ifadeyle baktı. “Sanırım her şeyi attım. Bir yerlerde bir albümün arasında bir fotoğrafım olabilir. Şükürler olsun ki evlendiğimde sosyal medya yoktu. Boşandığını ve tüm fotoğraflarını silmek zorunda kaldığını düşünebiliyor musun?”

“Düğün planlarken boşanmadan konuşmak uğursuzluk getirmez mi?”

Güldü. “Öyleyse çoktan mahvolduk.” Paniklemiş görünüyormuş olmalıydım çünkü, “Şaka yapıyorum!” dedi. “İstersen sana göstermek için bir fotoğraf bulmaya çalışırım ama açıkçası gurur duymuyorum. O zamanlar dumanlı göz makyajı modaydı ve ben biraz abartmıştım. Ayrıca iki binli yılların başındaki kahverengi dudak kalemi ve parlak dudak olayını da yapmıştım.”

Yüz ifademi normal tutmaya çalıştım. “Tamam. Peki ya gelinliğin?”

“Tek omuz, deniz kızı modeli. Popom harika görünüyordu.”

“Anladım.”

“Beni yargılamayı kes!”

Babam elini Bayan Rothschild’in omzuna koydu. “Evde yapsak nasıl olur?”

“Arka bahçede mi?” Trina bunu düşündü. “Sanırım güzel olabilir. Aile ve birkaç arkadaşımızla ufak bir barbekü.”

“Babamın hiç arkadaşı yok,” dedi kucağında matematik kitabıyla salonun diğer ucunda oturan Kitty.

şimdi ve sonsuza dek, Lara Jean

Babam kaşlarını çattı. “Benim de arkadaşlarım var. Hastaneden Dr. Kang var, Marjorie var, D. teyze var. Ama evet benim tarafımdan küçük bir grup olacak.”

“Bir de Nine,” dedi Kitty ve onun adı geçince babamın ve Bayan Rothschild’ın yüzünde gergin bir ifade belirdi. Babamın annesi pek canayakın biri sayılmazdı.

“Büyükkannemi unutma,” diye ekledim.

Büyükkannemle Bayan Rothschild Şükran Günü’nde tanışmışlardı ve babam onu kız arkadaşı olarak tanıtmamış olsa da büyükkannem zekiydi ve hiçbir şeyi kaçırmazdı. Bayan Rothschild’ı sorguya çekmiş, çocuğu olup olmadığını, ne zaman boşandığını, öğrenci kredisi borcu olup olmadığını sormuştu. Bayan Rothschild iyi idare etmişti ve ben büyükkanneme arabaya kadar eşlik ederken Trina’nın “fena olmadığını” söylemişti. Yaşına göre genç giyindiğini ama çok enerjik ve ıslıl ıslıl olduğunu eklemişti.

“Ben zaten büyük bir düğün yaptım,” dedi Bayan Rothschild. “Benim grubum da ufak olur. Üniversiteden birkaç arkadaş, işten Shelly. Ablam Jeanie, SoulCycle arkadaşlarım.”

“Nedimelerin biz olabilir miyiz?” diye sordu Kitty ve Bayan Rothschild güldü.

“Kitty! Böyle bir şey soramazsın.” Ama Bayan Rothschild’a dönüp cevabını bekledim.

“Tabii ki,” dedi. “Lara Jean sana uyar mı?”

“Onur duyarım,” dedim.

“Öyleyse siz üçünüz ve arkadaşımı Kristen, çünkü ona sormazsam beni öldürür.”

Ellerimi çııptım. “Bu da belirlendiğine göre gelinliğe dönelim. Arka bahçe düğünü olacaksa elbisenin bunu yansıtmaması gerektiğini düşünüyorum.”

“Kolları yarasa kanatlarımı saklayacak şekilde uzun olsun da.”

“Bayan Roth... yani Trina, senin yarasa kanatların yok,” dedim. Pilates ve SoulCycle dersleri sayesinde gayet fitti.

Kitty’nin gözleri parladı. “Yarasa kanatları nedir? İğrenç bir şeye benziyor.”

“Gel de göstereyim.” Kitty dediğini yaptı ve Bayan Rothschild onun kolunu kaldırdı, ardından son saniyede Kitty’yi yakalayıp gıdıklamaya başladı. İkisi birden gülmekten katıldılar.

Nefes nefese kalan Bayan Rothschild, “İğrenç mi? Müstakbel kötü üvey annene iğrenç demek neymiş bakalım!” dedi.

Babam onu hiç görmediğim kadar mutluydu.

Akşamın ilerleyen saatlerinde banyoda Kitty dişlerini fırçalıyor, ben de Kore güzellik sitesinden yeni sipariş ettiğim temizleyiciyle yüzümü yıkıyordum. Fındık kabuğu ve yabanmersinliydi. “Kavanoz ve pötikareli kumaşlar ama zarif görünümlü olacak,” diye düşündüm.

“Kavanozların modası geçti,” dedi Kitty. “Pinterest’e baksana. Gerçekten herkes yapıyor.”

Sözlerinde haklılık payı vardı. “Neyse, başıma kesinlikle çiçek tacı takacağım. Onun da modasının geçtiğini söyleyen de umurumda değil.”

“Çiçek tacı takamazsın,” dedi ifadesizce.

“Neden?”

Dış macununu tükürdü. “Fazla büyüksün. Onlar çiçek kızlar için.”

“Hayır, doğru şekilde hayal etmiyorsun. Karanfil düşünmüyordum. Bol yapraklı, pembe ve şeftali rengi küçük güller. Soluk yeşil yapraklar, anladın mı?”

Kararlılıkla başını iki yana salladı. “Biz orman perileri değiliz. Fazla sevimli. Ayrıca Gogo’nun da bana katılacağını biliyorum.”

İçimden moral bozucu bir his bunun doğru olduğunu söylüyordu. Şimdilik bu tartışmayı bir kenara bırakmaya karar verdim. Bugün kazanmayacaktım. “Elbiseye gelince... vintage giyebilirim diye düşünüyorum. Bembeyaz değil, kirli beyaz. Gecelik tarzı. Peri kızı gibi değil de ruhani, göksel bir varlık gibi.”

“Ben takım elbise giyeceğim.”

Az kalsın boğulacaktım. “Ne!”

“Takım elbise ve ona uyumlu Converse.”

“Cesedimi çiğnersin!”

Kitty omuz silkti.

“Kitty, resmi kıyafet gereken bir düğün olmayacak. Arka bahçe düğününde takım elbise uygun olmaz! Üçümüz uyumlu giyinmeliyiz. Song kızları!”

“Tree’ye ve babama söyledim bile ve ikisi de takım elbise giymem fikrine bayıldı, bu yüzden alışsan iyi olur.” Gerçekten ayak dirediği zamanlardaki inatçı yüz ifadesiyle bakıyordu. Boğa gibi.

“En azından gofre kumaştan bir takım giy bari. Hava takım için fazla sıcak olur, gofre kumaş nefes alır.” Ona imtiyaz tanıdığımı hissediyordum, onun da aynı şeyi yapması gerekirdi ama hayır.

JENNY HAN

“Her şeye sen karar veremezsin, Lara Jean. Bu senin düğünün değil.”

“Biliyorum!”

“Bunu aklında tut o zaman.”

Onu yakalamak için uzandım ama hemen kaçtı. Omzunun üzerinden, “Kendi hayatın için endişelen!” diye bağırdı.

16

Bugün okuldan erken çıkma günüydü ve Peter’la dolabının önünde buluşmak için aceleyle ilerlerken Bayan Duvall beni durdurdu. “Lara Jean! Bu akşamki kaynaşmaya geliyor musun?”

“Şey...” Kaynaşmayla ilgili bir şey duyduğumu hatırlamıyordum.

“Geçen hafta sana hatırlatma e-postası göndermiştim! William and Mary’ye kabul edilenler için bölgesel bir buluşma olacak. Bizim okuldan da birkaç kişi var ama diğer okullardan da bir sürü öğrenci gelecek. Oraya gitmeden önce birileriyle tanışman için mükemmel bir fırsat.”

“Ah...” O e-postayı görmüştüm ama tamamen aklımdan çıkmıştı. “Gitmeyi çok isterdim ama gidemem çünkü şey... ailevi bir durum var.”

Bu aslında teknik olarak doğrudu. Peter’la Richmond’daki bir emlak satışına gidecektik, annesinin antika eşya mağazası için sehpa alması gerekiyordu. Ben de babamla Trina’nın düğünü için pasta masası bakıyordum.

Bayan Duvall bana uzun uzun baktı. “Eh, eminim bir kez daha yaparlar. Senin yerinde olmaya can atan bir sürü kişi var, Lara Jean ama eminim bunu zaten biliyorsundur.”

“Biliyorum,” dedim ve Peter’la buluşmaya koştum.

Emlak satışı hayal kırıklığı oldu; en azından benim için. Peter sehpaları aldı ama ben arka bahçede yapacağımız düğüne uygun bir masa bulamadım. Çekmeceli bir dolap vardı; boyarsam ya da üzerine gül desenleri yapıştırırsam hoş olabilirdi ama üç yüz dolardı ve babamla Trina’nın bu fiyatı onaylayacağını sanmıyordum. Yine de fotoğrafını çektim.

Peter’la internette gördüğüm Croaker’s Spot adında bir yere gittik ve orada kızarmış balık ile tatlı soslu yağlı mısır ekmeği yedik. “Richmond güzel yer,” dedi Peter, çenesindeki sosu silerken. “William and Mary’nin Richmond’da olmaması kötü. UVA’ya da daha yakın.”

“Sadece otuz dakika yakın,” dedim. “Ayrıca düşünüyordum da UVA’ya gelmem bir sene bile sürmeyecek.” Parmaklarımla ayları saymaya başladım. “Dokuz ay. Ayrıca kış tatili için evde olacağım, sonra bahar tatili var.”

“Kesinlikle,” dedi.

Eve döndüğümde hava karanlıktı, babam, Trina ve Kitty yemeklerini bitirmiş, masayı topluyorlardı. İçeri girdiğimde babam ayağa kalktı. “Otur, sana da bir tabak hazırlayayım,” dedi ve göz kırparak ekledi: “Trina limonlu tavuğundan yaptı.”

Trina’nın limonlu tavuğu, limonlu soslu tavuk göğsüne çok benziyordu ama bu onun özel yemeği idi ve tadı gerçekten güzeldi. Bir sandalyeye oturup, “Hayır teşekkürler, o kadar çok yedim ki...” dedim.

şimdi ve sonsuza dek, Lara Jean

“Kaynaşmada güzel yemekler var mıydı?” diye sordu babam, tekrar otururken. “Nasıl geçti?”

“Kaynaşmayı sen nereden biliyorsun?” diye sordum, peşimden mutfağa gelip bir şeyler yeme umuduyla ayağımın dibine oturan, Trina’nın köpeği Simone’u severken.

“Davetiye gönderdiler. Buzdolabına astım!”

“Ah, eyvah. Gitmedim. Peter’la düğün için masa bakmaya Richmond’a gittim.”

Babam kaşlarını çatdı. “Okul günü Richmond’a mı gittin? Pasta masası için?”

Hemen telefonumu çıkarıp onlara gösterdim. “Biraz pahalı ama çekmeceleri yarı açıp içinden güller taşıabiliriz. Bunu almasak da eğer beğendiyseniz benzerini bulabileceğimize eminim.”

Babam bakmak için eğildi. “Güller taşan çekmeceler mi? Çok pahalı olur ve ekolojik açıdan da çok etik değil.”

“Papatya da koyabiliriz ama aynı etkiyi yaratmaz.” Devam etmeden önce Kitty’ye baktım. “Nedime elbiseleri konusuna dönmek istiyorum.”

“Bir dakika, Richmond’a gitmek için üniversite kaynaşmasına gitmemene dönmek istiyorum,” diye araya girdi babam.

“Endişelenme, baba. Eminim sonbahara kadar daha milyonlarca kez yaparlar,” dedim. “Kitty, nedime elbiseleri hakkında...”

Kitty başını kaldırmadan, “Gecelik elbiseni giyebilirsin,” dedi.

Gecelik elbise demesini duymazdan geldim. “Sadece benim giymem doğru olmaz. Asıl güzelliği takım halinde olması. Hepimizin uyumlu olması gerekiyor; ruhani, melek

gibi. Ancak o zaman bir tarz olur. Tek başıma giyersem anlamı olmaz. Üçümüzün de giymesi lazım.” Bu insanların düğünün temasını anlamaları için daha kaç kere “ruhani” demem gerektiğini bilmiyordum.

“Takım olmak istiyorsan sen de takım elbise giyebilirsin. Benim hoşuma gider.”

Ona bağdırmamak için derin nefes aldım. “Bakalım Margot ne diyecek?”

“Margot hiçbir türlü umursamaz.”

Kitty kalkıp tabağını lavaboya koydu ve arkası dönükken ellerimi kaldırıp onu boğacakmışım gibi yaptım. “Gördüm,” dedi. Arkasında gözleri olduğuna yemin edebilirdim.

“Trina, sen ne düşünüyorsun?” diye sordum.

“Açıkçası ne giydiğiniz daha fazla umurumda olamazdı ama Margot ve Kristen’a da danışmalısınız. Farklı fikirleri olabilir.”

“Bu arada ‘daha fazla umurumda olamazdı’ değil, ‘daha az umurumda olamazdı’ demeliydin. Çünkü daha fazla dersin teknik olarak umursadığın anlamına gelir,” dedim kibarca.

Trina gözlerini devirdi, Kitty de tekrar sandalyeye oturup, “Neden böylesin, Lara Jean?” dedi.

Yan tarafına vurdum. Trina’ya dönüp, “Kristen büyük; eminim biz çocuklara uyacaktır. O bir yetişkin,” dedim.

Trina o kadar emin görünmüyordu. “Kollarını gösterecek bir şey istemeyecektir. Sizi üstünüze birbirleriyle uyumlu hırkalar giymeye ikna etmeye çalışacaktır.”

“Ee, hayır.”

Trina ellerini kaldırdı. “Kristen’la konuşmalısın. Dediğim gibi, daha fazla umurumda olamazdı.” Gözlerini kısarak bana baktı. Kitty’yle güldük.

“Bir dakika, şu gitmediğin kaynaşma hakkında biraz daha konuşabilir miyiz?” dedi babam kaşlarını çatarak. “Çok hoş bir etkinliğe benziyordu.”

“Bir sonrakine gideceğim,” diye söz verdim. Tabii ki ciddi değildim.

Orada sadece dokuz aylığına okuyacağım için kaynaşmalara gidip insanlarla tanışmamın bir anlamı yoktu.

Kendime bir kâse dondurma aldıktan sonra yukarı çıkıp Margot’ya uyanık mı diye mesaj attım. Uyanıktı, ben de derhal elbise konusunda desteğini almak için onu aradım. Kitty haklıydı; Margot’nun umurunda değildi.

“Siz ne isterseniz uyarım,” dedi.

“Cehennemin en sıcak yerleri kriz anında tarafsızlığını koruyanlar için ayrılmış,” dedim kaşığımı yalayarak.

Margot güldü. “Cehennemin en sıcak yerlerinin birbirlerine yardım etmeyen kadınlar için ayrıldığını sanıyordum.”

“Sanırım cehennemde bir sürü yer var. Kitty’nin takım elbiseyle komik görüneceğini düşünmüyor musun gerçekten? Arka bahçe düğünü olacak. Ruhani bir ortam olması gerek!”

“Senin tek başına çiçek tacı takmandan daha komik olacağını sanmıyorum. Bırak ne istiyorsa giysin, sen de çiçek tacını tak, ben de tarafsız olayım. Açıkçası Bayan Rothschild’la birbirimizi doğru düzgün tanımazken benim onun nedimesi olmama anlam veremiyorum. Yani kibar olmaya çalıştığını biliyorum ama gerekli değil. Biraz fazla.”

Ortalığı karıştırıp takım elbise ve çiçek tacı konusunu açtığıma pişman oldum. En son istediğim şey Margot’nun düğüne gelmeme fikrine kapılmasıydı. Trina’ya karşı çok soğuktu. “Çiçek tacı takmak zorunda değiliz. Sen ve ben

sade elbise giyeriz, Kitty takım elbisesini giyer ve gayet hoş olur,” diye ekledim çabucak.

“Bugünkü William and Mary kaynaşması nasıldı? Hoş insanlarla tanıştın mı?”

“Bunu benim dışımda herkes nasıl biliyor olabilir?”

“Buzdolabının üzerindeydi.”

“Ah. Gitmedim.”

Duraksama oldu. “Lara Jean, William and Mary’nin depozitosunu gönderdin mi?”

“Göndereceğim! Son gün 1 Mayıs.”

“Fikrini değiştirmeyi mi düşünüyorsun?”

“Hayır! Sadece vaktim olmadı. Burada bir sürü şey oluyor, düğün planlaması falan.”

“Düğün oldukça büyük olacak gibi. Sade bir şey yapmak istediklerini sanıyordum.”

“Seçeneklerimizi değerlendiriyoruz. Sade olacak. Ben sadece o günün çok özel olmasını, her zaman hatırlayacağımız bir şey olmasını istiyorum.”

Telefonu kapadıktan sonra aşağıya inip dondurma kâsemi lavaboya bıraktım ve dönüşte salonda, annemle babamın şöminenin üzerinde asılı portresinin önünde durdum. Gelinliği dantelli, uzun kolluydu ve etekleri uçuş uçuştı. Saçını yandan topuz yapmış, birkaç tutamı dışarıda bırakmıştı. Gerçek hayatta üzerinde hiç görmediğim pırlanta küpeler takmıştı. Mücevher neredeyse hiç takmazdı ve fazla makyaj yapmazdı. Babam gri takım elbise giymişti ama saçlarında henüz griler yoktu. Yanakları pürüzsüzdü, hiç sakal yoktu. Annem tıpkı onu hatırladığım gibi görünüyordu, sadece çok daha gençti.

Bu fotoğrafı kaldırmamız gerekeceğini fark ettim. Trina'nın her gün ona bakması fazla tuhaf olurdu. Şu an ondan rahatsız oluyormuş gibi görünmüyordu ama burada yaşamaya başladıktan sonra, evlendikten sonra mutlaka daha farklı hissedirdi. Kendi odama asabilirdim. Ama Margot da isteyebilirdi. Döndüğünde ona soracaktım.

O hafta Trina'nın arkadaşı Kristen elinde bir şişe şarap ve gelinlik dergileriyle akşam yemeğine geldi. Trina'nın anlatma şeklinden Kristen'i kafamda göz korkutucu ve uzun boylu biri olarak canlandırmıştım ama benim boyumdaydı. Kahverengi saçları kısa kesilmişti, bronz tenliydi. *Martha Stewart Weddings* dergisi koleksiyonundan etkilendim; yıllar öncesine kadar gidiyordu. "Lütfen kenarlarını kıvrımayın," deyince kaşlarımı çattım. Sanki böyle bir şey yaparmışım gibi.

"Bence önce gelin için hediye partisini konuşmalıyız," dedi. Jamie Fox-Pickle'ı seviyordu; Jamie'nin kahverengi başı onun kucağındaydı. Jamie'nin daha önce bir yabancıya bu kadar hızlı alıştığını hiç görmemiştim, bu yüzden bunu iyiye işaret olarak düşündüm.

"Çay partisi eğlenceli olabilir. Küçük sandviçler, çörekler ve kaymak hazırlarım..." dedim.

"Ben SoulCycle partisi düşünüyordum," dedi Kristen. "'Trina'nın Takımı' yazılı neon renklerde kısa bluzlar yaptırırım. Tüm dersi kiralayabiliriz!"

Hayal kırıklığına uğramış gibi görünmemeye çalıştım ve başımı *Hımm*, dercesine sallamakla yetindim.

"Kızlar, iki fikir de harika ama hediye partisi yapmayı düşünmüyorum," diye karşı çıktı Trina. Kristen ve ben şaşkınlıkla nefes aldık. Trina özür dilercesine gülümseye-

rek, “Zaten bir sürü şeye sahibiz. Hediye partisinin amacı gelinin ev için ihtiyacı olan şeyleri almak ve ben bir şeye ihtiyacımız olduğunu sanmıyorum,” dedi.

“Dondurma makinemiz yok,” dedim. Bir süredir dondurma yapmayı denemek istiyordum ama istediğim makinenin fiyatı dört yüz doların üzerindeydi. “Babam da sürekli makarna makinesi almaktan bahseder.”

“Onları kendimiz de alabiliriz. Sonuçta yetişkin insanlarız.” Kristen tartışmak üzere ağzını açtı ama Trina, “Kris, bu konuda ciddiym. Hediye partisi yapmayacağız. Kırklı yaşlardayım, Tanrı aşkına. Bunları daha önce yaşadım,” diye açıkladı.

“Bunun ne alakası olduğunu anlamadım. Hediye partisinin amacı geline kendisini özel ve sevilen biri olduğunu hissettirmek. Ama tamam. Senin için önemliyse yapmayız,” dedi Kristen sertçe.

“Teşekkür ederim,” dedi Trina. Uzanıp kolunu Kristen’a dolayınca Kristen ona ters ters baktı.

“Ama bekarlığa veda konusunda tartışma kabul etmiyorum. Bunu yapmak zorundasın. Nokta.”

Trina gülümseyerek, “Bu konuda tartışmayacağım. Belki SoulCycle fikrini bekarlığa vedama uygulayabiliriz,” dedi.

“Hayatta olmaz. Daha büyük düşünmeliyiz. Yani Vegas, öyle değil mi? Sen Vegas’a bayılırsın. Bu akşam kızlara e-posta atacağım ki Sarah’nın kocası bize Bellagio’da suit ayarlasın...”

“Vegas olmayacak,” dedi Trina. “Bekarlığa veda partisinin burada ve ebeveyn rehberliğinde olması gerekiyor ki kızlar da gelebilsin.”

“Hangi kızlar?” diye sordu Kristen.

şimdi ve sonsuza dek, Lara Jean

Trina beni gösterdi. “Kızlarım.” Utangaç bir ifadeyle bana gülümseyince ben de sıcacık bir hisse kapılarak gülümsedim.

“Karaokeye ne dersiniz?” diye öneride bulununca Trina heyecanla ellerini ağzına götürdü.

Kristen’in yüzü asıldı. “Alınma Lara Jean ama burada neler oluyor, Trina! Bekarlığa vedana müstakbel üvey kızların gelemmez. Bu doğru değil. Bekarlığa vedanı olması gerektiği gibi kutlayamayacağız. Eski günlerdeki gibi; yani bekâr bir kadın olarak son dakikalarını sarhoş ve çıplak geçirerek.”

Trina bana bakıp başını iki yana salladı. “Hiçbir zaman çıplak ve sarhoş olmadık,” dedi, ardından Kristen’a döndü. “Kris, ben onları müstakbel üvey kızlarım olarak görmüyorum. Onlar sadece... kızlarım. Ama endişelenme. Eğleneceğiz. Margot üniversiteli ve Lara Jean de artık üniversiteli sayılır. Biraz sangria ve şarap içebilirler.”

“Beyaz şarabını gerçekten seviyorsun,” dedim ve Trina omzuma vurdu.

Kristen yüksek sesle nefes verdi. “Peki küçük olan?”

“Kitty yaşına göre çok olgun,” dedi Trina.

Kristen kollarını önünde birleştirdi. “Bu konuda ısrarcıyım. Bekarlığa veda partine çocuk getiremezsin. Doğru değil.”

“Kris!”

Bir şeyler söylemem gerektiğini hissettim. “Bu konuda Kristen’a katılıyorum. Kitty’yi karaokeye götüremeyiz. Fazla küçük. On bir yaşındaki kızı almazlar.”

“Ama hayal kırıklığına uğrayacak.”

“Atlatır,” dedim.

Kristen şarabından bir yudum aldı. “Çocukların hayal kırıklığına uğramaları iyidir; bu onları her şeyin onlarla ve onların duygularıyla ilgili olmadığı gerçek dünyaya hazırlar.”

Trina gözlerini devirdi. “Kitty’yi bekarlığa vedada istememe konusunda tutturuyorsan ben de penis konusunda tutturuyorum. Ciddiyim, Kris. Penisli pasta, Penisli pipet, penisli makarna yok. Penis yok, nokta.”

Kızardım. Penis şeklinde makarna mı vardı?

“İyi.” Kristen dudak büzdü.

“Peki öyleyse. Düğüne geçebilir miyiz artık?”

İlham panomu göstermek için bilgisayarımı almaya gittiğim sırada Kitty de bizi varlığıyla onurlandırmaya karar verdi. Salonda televizyon izliyordu. “Ne durumdayız?” diye sordu.

Kristen cevap vermeden önce onu süzdü. “Yemekten bahsedelim.”

“Yiyecek minibüslerine ne dersiniz?” diye sordum. “Waffle minibüsü mesela?”

Kristen dudaklarını büzdü. “Ben barbekü düşünüyordum. Trina barbeküyü çok sever.”

“Hımm,” dedim. “Ama barbeküyü bir sürü kişi sever, değil mi? Biraz...”

“Demode mi?” dedi Kitty.

“Sıradan diyecektim.” Ama evet.

“Ama Trina barbeküyü çok sever!”

“Ben burada değilmişim gibi konuşmayı keser misiniz lütfen?” dedi Trina. “Barbeküyü severim, evet. Bir de kavanozlar alabilir miyiz?”

şimdi ve sonsuza dek, Lara Jean

Kitty'nin kavanozları yine kötölemesini bekliyordum ama bir şey söylemedi. "İçeceklerin içinde yenebilir çiçeklere ne diyorsunuz?" Bu fikri benden çaldığından emindim.

Trina oturduğu yerde sallandı. "Evet! Bayıldım!"

"Güzel bir kokteyl kâsesi hazırlarız ve içine çiçekler koyarız," diye ekledim hemen.

Kristen bana onaylayan bir bakış attı.

Ondan destek alarak devam ettim. "Pasta konusuna gelecek olursak... Düğün pastası ve bir de damat pastası gerekecek."

"İki pastaya ihtiyacımız var mı gerçekten?" diye sordu Trina, tırnağını ısırarak. "O kadar çok kişi olmayacak."

"Güneydeyiz; damat pastası lazım. Senin pastanı vanilyalı, sarı kremalı yapmayı düşünüyorum." Trina sevinçle bana baktı. En sevdiği pasta sadeydi. Yapması çok heyecan verici değildi ama favorisi buydu. "Babamınki içinse... naneli düşünüyorum! Nane kremalı çikolatalı pasta ama üzerinde de naneli bisküvi parçacıkları olacak." Bu pastayla ilgili büyük hayallerim vardı.

Bu kez bana onaylama bakışı atan Kitty oldu. Haftalardır hissetmediğim kadar kendim gibi hissediyordum.

Kitty kâğıt tabağın üzerinde ojeleri karıştırıyor, ben de Trina'nın düğün saçı için ünlülerin topuz modellerine bakıyordum. Yastıkları arkama dizip koltuğa uzanmıştım. Kitty ise etrafında oje şişeleriyle yerde oturuyordu. Birden bana, "Babamla Trina'nın çocuğu olursa ve babama benzerse diye düşündün mü hiç?" diye sordu.

Kitty benim hiç aklıma gelmeyen şeyleri düşünürdü. Bunu bir kez olsun düşünmemiştim; çocukları olabileceğini ya da bu hayali çocuğun bize benzemeyeceğini. Babama ve Trina'ya benzerdi. Kimse onun kimin çocuğu olduğunu ya da kime ait olduğunu sorgulamazdı. Yalnızca tahmin ederlerdi.

"Ama ikisi de çok yaşlı," dedim.

"Trina kırk üç yaşında. Kırk üç yaşında hamile kalabilirsin. Maddie'nin annesinin daha yeni bebeği oldu ve o da kırk üç yaşında."

"Doğru..."

"Ya erkek olursa?"

Babam ve erkek çocuk. Sarsıcı bir düşünceydi. Tam olarak sportif sayılmazdı, en azından geleneksel erkeklere

kıyasla. Bisiklete binmeyi severdi ve bahar aylarında tenis oynardı ama eminim kimsenin ilgisini çekmediği için bizimle yapamadığı ama oğluyla yapmak isteyeceği şeyler vardı. Belki balık tutmak? Futbolla ilgilenmiyordu. Trina ondan daha ilgiliydi.

Annem Kitty'ye hamileyken Margot bir kız kardeş daha istemişti ama ben erkek istiyordum. Song kızları ve küçük erkek kardeşleri. Aslında bir erkek kardeş fena olmazdı. Özellikle de evde olmayacağımdan, gecenin bir yarısı ağlamalarını dinlemeyeceğim için. Ona koyun yününden botlar ve tilki ya da tavşan desenli kazaklar alırdım.

“Adını Tate koyarlarsa ona Tater Tot diyebiliriz,” dedim.

Kitty'nin yanakları kızardı ve tıpkı onu kafamda hep canlandırdığım gibi göründü; küçük bir çocuk gibi. “Başka çocukları olsun istemiyorum. Yoksa ortanca olurum. Hiçbir şey.”

“Hey!” diye itiraz ettim. “Ben ortancayım!”

“Margot en büyük ve en zeki, sen de en güzelsin.” *En güzel mi? Kitty en güzel olanın ben olduğumu mu düşünüyordu?* Fazla mutlu görünmemeye çalıştım çünkü hâlâ konuşuyordu. “Ben sadece en küçüğüm. Çocukları olursa o bile olmayacağım.”

Bilgisayarımı bıraktım. “Kitty, sen en küçük Song kızından çok daha fazlasısın. Asi Song kızıydın. Acımasız. Dik kafalı.” Kitty söylediklerime gülümsemek için dudaklarını birbirine bastırdı. “Hem ne olursa olsun Trina seni seviyor. Seni hep sevecek; bebeği olsa bile, ki olacağını sanmıyorum.” Durdum. “Bir dakika, en güzelin ben olduğumu söylerken ciddi miydin?”

“Hayır, geri alıyorum. Liseye geçtiğimde muhtemelen en güzel ben olurum. Sen en kibar olabilirsin.” Koltuktan fırlayıp onu sarsacakmışım gibi kollarından tutunca güldü.

“En kibar olmak istemiyorum,” dedim.

“Öylesin ama.” Bunu hakaret gibi söylememiş olsa da iltifat eder gibi de söylememişti. “Benim hangi özelliğimi isterdin?”

“Cesaretini.”

“Başka?”

“Burnunu. Küçük bir burnun var.” Burnuna dokundum. “Peki ya ben?”

Omuz silkti. “Bilmem.” Ardından kahkahalara boğuldu ve onu omuzlarından sarstım.

Akşam ilerleyen saatlerde aklımda hâlâ bu vardı. Babamla Trina’nın çocukları olabileceğini hiç düşünmemiştim. Ama Trina’nın hiç çocuğu yoktu, yalnızca “tüylü bebeği” golden retriever cinsi Simone vardı. Çocuğu olsun isteyebilirdi. Babam bir şey söylememişti ama bir oğul sahibi olmak için denemek isteyebilirdi. Bebek benden on sekiz yaş küçük olurdu. Ne kadar tuhaf bir düşünceydi. Daha da tuhafı, bebek sahibi olabilecek yaşıydım.

Hamile kalsaydım Peter’la ne yapardık? Neler olabileceğini düşünemiyordum bile. Tek görebildiğim haberi verdiğimde babamın yüzünde oluşacak ifadeydi ve ondan ileriye gidemiyordum.

Ertesi sabah Peter’ın arabasında okula giderken onu profilden inceledim. “Bu kadar pürüzsüz olman çok hoşuma gidiyor,” dedim. “Bebek gibi.”

şimdi ve sonsuza dek, Lara Jean

“İstersem sakal bırakabilirim,” dedi çenesine dokunarak.
“Gür hem de.”

“Hayır, bırakamazsın,” dedim şefkatle. “Ama belki bir gün, erkek olduğun zaman.”

Kaşlarını çattı. “Ben erkeğim. On sekiz yaşıdayım.”

“Öğle yemeğini bile kendin hazırlamıyorsun. Çamaşır yıkamayabiliyor musun?” dedim küçümserce.

“Ben her bakımdan erkeğim,” diye böbürlendi ve gözlerimi devirdim.

“Askere götürülürsen ne yaparsın?”

“Ee... üniversiteliler muaf olmuyor mu? Hem askerlik hâlâ var mı?”

Bu iki sorunun da cevabını bilmiyordum, bu yüzden başka soruya geçtim. “Şu an hamile kalsam ne yaparsın?”

“Lara Jean, seks yapmıyoruz bile. Meryem Ana olman gerek.”

“Ya hamile kalsaydım peki?”

Homurdandı. “Sen ve soruların! Bilmiyorum. Nereden bilebilirim ki?”

“Sence ne yapardın?”

Peter tereddüt etmedi. “Sen ne istersen.”

“Birlikte karar vermek istemez miydin?” Onu test ediyordum ama ne için olduğunu bilmiyordum.

“Onu taşıyacak olan ben değilim. Senin vücudun, benim değil.”

Cevabı hoşuma gitti ama devam ettim. “Peki ya... be-beği doğurayım ve evlenelim dersem?”

Peter yine tereddüt etmedi. “Tabii derdim. Tamam!”

Bu kez kaşlarını çatan bendim. “‘Tabii’ mi? Bu kadar kolay mı? Hayatının en büyük kararı ve sen sadece tabii mi derdin?”

“Evet çünkü kendimden eminim.”

Ona doğru eğilip avuçlarımı pürüzsüz yanaklarına koydum. “Hâlâ çocuk olduğunu böyle anlıyorum işte. Kendinden çok eminsin.”

Kaşlarını çatarak bana baktı. “Neden bunu kötü bir şeymiş gibi söylüyorsun?”

“Kendinle ilgili her şeyden her zaman çok eminsin. Emin olmadığın zaman yok.”

“Bir şeyden eminim,” dedi doğruca önüne bakarak. “Asla babam gibi bir baba olmayacağımdan eminim, kaç yaşımda olursam olayım.”

Sessizleştim. Onunla dalga geçip kötü hissetmesine sebep olduğum için kendimi suçlu hissettim. Babasının, hatalarını telafi etmek için ona hâlâ ulaşmaya çalışıp çalışmadığını sormak istiyordum ama Peter’ın yüzündeki kapalı ifade beni durdurdu. Çünkü şu an hâlâ çocuktuk ve bence tüm çocuklar derinde bir yerde, babalarını tanımak isterlerdi. Babaları ne tür adamlar olsalar da...

Okuldan sonra restorana gidip arabaya sipariş verdik ve Peter daha otoparktan çıkmadan sandvicini açmaya başlamıştı bile. Kızarmış tavuklu sandvicinin lokmaları arasında, “Benimle evlendiğini hayal edemediğini söylerken ciddi miydin?” diye sordu.

“Öyle bir şey söylemedim!”

“Yani kısmen öyle söyledin. Hâlâ çocuk olduğumu söyledin ve bir çocukla evlenmezdin.”

Onu incitmiştim. “Öyle demek istemedim. Şu an kimseyle evlendiğimi hayal edemiyorum. İkimiz de daha birer bebeğiz. Nasıl bebek sahibi olabiliriz?” Hiç düşünmeden ekledim: “Ayrıca babam üniversite için bana doğum kontrol seti verdi, bu yüzden endişelenmemize gerek yok.”

Peter az kalsın boğulacaktı. “Doğum kontrol seti mi?”

“Tabii. Prezervatif ve...” Ağzı koruyucusu. “Peter, ağız koruyucusunun ne olduğunu biliyor musun?”

“Ne? Dişçilerin dişlerini temizlerken ağzını açık tutmak için kullandıkları şey mi?”

Güldüm. “Hayır. Oral seks için. Ben de senin uzman olduğunu ve üniversitede *bana* her şeyi öğreteceğini sanıyordum!”

Sonunda üniversitede seks yapacağımızla ilgili şaka yapmasını beklerken nabzım hızlandı ama Peter şaka yapmadı. Yüzü asıldı. “Seks yapmadığımız halde babanın yaptığımızı düşünmesi hoşuma gitmedi.”

“Sadece dikkatli olmamızı istiyor. Hem o doktor, unuttun mu?” Dizini sıvazladım. “Her şekilde, hamile kalmayacağım, o yüzden sorun yok.”

Peçetesini buruşturup torbaya atarken gözleri hâlâ yoldaydı. “Annenler üniversitede tanışmışlardı, değil mi?”

Bunu hatırladığına şaşırdım. Ona söylediğimi hatırlamıyordum. “Evet.”

“Kaç yaşındalarmış? On sekiz mi? On dokuz mu?” Peter bu sorularla bir yere varmaya çalışıyordu.

“Yirmi galiba.”

Yüzü belli belirsiz asıldı. “Tamam, yirmi. Ben on sekizim ve sen de gelecek ay on sekiz olacaksın. Yirmiyse sadece iki yaş var. İki yaş, büyük tabloda ne gibi bir fark

yaratıyor ki?” Bana gülümsedi. “Annenler yirmi yaşında tanıştılar, biz de...”

“On iki,” diye tamamladım.

Peter çıkarımını bozduğum için kaşlarını çatı. “Tamam, çocukken tanıştık ama on yedi yaşımıza kadar birlikte olmadık...”

“Ben on altıydım.”

“İkimiz de on yedi olana dek *gerçekten* birlikte olmadık. Ki bu da on sekizle aynı şey sayılır, o da yirmiyle aynı şey sayılır.” Davayı kazanan konuşmasını yapmış bir avukat gibi kendinden memnun bir ifadeyle baktı.

“Bu oldukça uzun ve karmaşık bir mantıktı,” dedim. “Avukat olmayı hiç düşündün mü?”

“Hayır ama şu an neden olmasın diye düşünüyorum.”

“UVA’nın hukuk bölümü çok iyi,” dedim ve aniden içim sızladı çünkü üniversite bir şeydi, hukuk ise?.. Çok uzaktı ve o zamana kadar neler olacağını kim bilebilirdi ki? O zamana kadar çok farklı kişiler olacaktık. Peter’ı yirmili yaşlarında düşünmek bana hiç tanışamayabileceğim bir erkek için özlem hissettiriyordu. Bugün hâlâ çocuktuk ve onu herkesten iyi tanıyordum ama ya hep böyle kalmazsa? Ağustosla yaklaştıkça yollarımız her geçen gün daha da ayrılıyordu.

18

Trina babamla nişanlandıktan birkaç hafta sonra evini satışı çıkardı. Kristen emlakçıydı ve şimdi satmanın tam zamanıydı çünkü insanlar bahar aylarında ev almaktan hoşlanırlardı. Haklıydı; aynı hafta içerisinde bir çift teklifte bulundu; hiçbirimiz bu kadar hızlı olacağını tahmin edemezdik. Babam ve Trina en az bir ay ilanda kalacağını düşünmüşlerdi ama şimdi nakliyeciler eşyaları bizim eve taşıyorlardı ve her şey ılık hızında ilerliyordu.

Kimin kime taşınacağı konusunda ciddi bir konuşma hiç olmadı: Trina'nın buraya geleceği belliydi. Öncelikle bizim evimiz daha büyüktü, ayrıca dört kişidense bir kişinin taşınması daha kolaydı. Öyle olacağını zannederdiniz. Trina'nın tek başına yaşayan birine göre çok fazla eşyası vardı. Kutu kutu kıyafetler, ayakkabılar, spor ekipmanları, rasgele eşyalar, devasa kadife yatak başlığı ki babamın bunu görünce dehşete düştüğünü biliyordum.

“Ben olsam başka bir kadının evine taşınmak istemezdim,” dedi Chris. Pencerenin önünde durmuş, Trina'nın

nakliyecilere talimat vermesini izliyordu. İşe gitmeden önce benden ayakkabı ödünç almak için uğramıştı.

“Ne başka kadını?” diye sordum.

“Annen! Buranın hep onun evi olduğunu hissedirdim. Mobilyaları, duvar kâğıdını falan o seçti.”

“Aslında çoğunu Margot ve ben seçtik,” dedim. “Yemek odasının duvar kâğıdını ben seçtim; Margot da üst kattaki banyonun rengini seçti.” Margot, annem ve benim salonda etrafımızda duvar kâğıdı kitapları, halı numuneleri ve boya rengi örnekleriyle yerde oturduğumuzu hatırlıyordum. Tüm akşamüstünü her bir kitaba tek tek bakarak ve birlikte kullanacağımız üst kat banyosunun hangi maviye boyanması konusunda Margot’yla tartışarak geçirmiştik. Annem sonunda taş-kâğıt-makas yapmamıza karar vermişti ve Margot kazanmıştı. Duvar kâğıdı seçimimle onu yenene dek somurtmuştum.

“Ne bileyim, ben Trina olsam yeni bir başlangıç isterdim,” dedi Chris.

“Müstakbel kocasının halihazırda üç çocuğu varken bu biraz imkânsız.”

“Ne demek istediğimi biliyorsun. Olabildiğince yeni bir başlangıç.”

“En azından yeni yatak alıyorlar. Yarın gelecek.”

Bu Chris’in ilgisini çekti. Yatağıma oturdu. “İyy, babanın seks yaptığıını düşünmek tuhaf mı?”

Bacağına vurdum. “Bunu düşünmüyorum! Lütfen konusunu açma.”

Kot şortunun dikişlerini çekiştirerek, “Trina’nın harika bir vücudu var,” dedi.

“Ciddiyim, Chris!”

“Sadece söylüyorum. O yaşta onun vücuduna sahip olmak için her şeyimi verirdim.”

“O kadar yaşlı değil.”

“Yine de.” Sevimli bir suratla bana baktı. “Camı açıp burada sigara içebilir miyim?”

“Sanırım bu sorunun cevabını biliyorsun, Christina.”

Yüzünü astı ama bunu göstermelik yaptığını biliyordum çünkü evet demeyeceğimi zaten biliyordu. “Of. Amerika sigara konusunda çok sinir bozucu. Çok klişe.”

Chris Kosta Rika’ya gideceği için Amerika’yla alakalı her şeyi küçük görmeye başlamıştı. Gideceğine hâlâ inanmıyordum. “Baloya gerçekten gelmeyecek misin?” diye sordum.

“Gerçekten gelmeyeceğim.”

“Gelmediğin için pişman olacaksın,” diye uyardım onu. “Kosta Rika’daki çiftlikte çalışırken aniden baloya gitmemiş olduğun aklına gelecek ve korkunç bir pişmanlık hissedeceksin ve kendinden başka suçlayacak kimsen olmayacak!”

Chris gülerek, “Bundan fazlasıyla şüpheliyim!” dedi.

Chris işe gittikten sonra mutfakta bilgisayarımın başında nedime ve/veya balo elbisesi bakıyordum ki babamla Trina nakliyecilerle birlikte içeri girdiler. Yardım isterler diye çalışıyormuşum gibi görünmeye çalıştım. Sinsi Kitty son birkaç gündür hiç ortalıkta görünmüyordu ve ben de ona uymadığım için pişmandım.

Babam kendine bir bardak su doldurup alnındaki teri sildi. “Koşu bandını getirmen gerçekten gerekli mi?” diye sordu Trina’ya. “Düzgün çalışmıyor bile.”

“Gayet iyi çalışıyor.”

Suyunun kalanını içen babam, “Kullandığını hiç görmedim,” dedi.

Trina kaşlarını çatı. “Bu kullanmadığım anlamına gelmiyor. Sadece senin önünde kullanmıyorum.”

“Pekâlâ. En son ne zaman kullandın?”

Trina gözlerini kıstı. “Seni ilgilendirmez.”

“Trina!”

“*Dan!*”

Bu babamın yeni yüzüydü; sabrını kısmen kaybediyor, tartışıyordu. Trina bu yanını ortaya çıkarıyordu ve tuhaf olduğunu biliyordum ama buna memnundum. Bu onun kaybettiğini hiç fark etmediğim bir yanıydı. İniş çıkışların yaşanmadığı, her şeyin idare edildiği, güzel bir hayat geçirmek vardı, bir de birine âşık olmanın getirdiği sürtüşme ve hararet vardı. Trina’nın hazırlanması çok uzun sürüyordu ve bu babamı delirtiyordu; Trina da onun kuş gözlemciliği ya da belgeselleriyle dalga geçiyordu. Ama birbirleriyle uyumluydular.

19

Bu akşam lakros maçı vardı ve Pammy çalıştığı için gele-miyordu, Chris de lakros maçına asla gelmezdi, bu yüzden Kitty'yi götürdüm. Başta sıkıcı olabileceğine dair söylendi ama, “Boş ver o zaman,” dediğimde gelmeyi hemen kabul etti.

Tribünlerde Peter'ın annesi ve kardeşi Owen'la karşı-laşınca onlarla birlikte oturduk. Kitty ile Owen birbirleri yokmuş gibi davranıyorlardı; ikisi de kendi telefonunda oyun oynuyordu. Owen uzun boyluydu ama kambur oturuyordu ve saçları gözlerine giriyordu.

Bir süre babamla Trina'nın nişanından konuştuk ve an-nesine düğünle ilgili planlarımdan bahsettim. Başını onay-larcasına salladı ve aniden, “Seni de başka konularda tebrik etmemiz gerektiğini duydum,” dedi.

Anlamayarak, “Ne için?” dedim.

“William and Mary!”

“Ah! Teşekkür ederim.”

“UVA olmasını umduğunu biliyordum ama belki böy-lesi daha iyi olur.” Bana sempatik bir ifadeyle gülümsedi.

Ben de emin olamayarak gülümsedim. “Daha iyi” olmasından kastının ne olduğundan emin değildim. Peter’la birlikte UVA’ya gitmediğim için mutlu muydu? Bunun, ayrılacağımız anlamına geldiğini mi düşünüyordu? “Williamsburg de Charlottesville’den o kadar uzak değil,” demekle yetindim.

“Hımm, evet, bu doğru,” diye karşılık verdi. O sırada Peter sayı yapınca ikimiz de ayağa kalkıp tezahürat ettik.

Oturduğumuzda Kitty, “Patlamış mısır alabilir miyiz?” diye sordu.

“Tabii,” dedim kalkmak için bir bahanem olduğuna sevinerek. Peter’ın annesine ve kardeşine,” Bir şey ister misiniz?” diye sordum.

Owen başını kaldırmadan, “Patlamış mısır,” dedi.

“Paylaşabilirsiniz,” dedi Peter’ın annesi.

Tribünlerden inip atıştırmalıkların satıldığı standla ilerlerken kenarda kollarını önünde birleştirmiş, maçı izleyen bir adam gördüm. Uzun boyluydu, kestane rengi saçları vardı. Yakışıklıydı. Başını çevirdiğinde onu profilden gördüm. Onun kim olduğunu biliyordum çünkü o yüzü tanıyordum. O çeneyi, o gözleri tanıyordum. Peter’ın babasıydı. Gelecek Zamanın Hayaleti’ni görmek gibiydi. Olduğum yerde donakaldım.

Kendisine baktığımı fark edince bana canayakın bir ifadeyle gülümsedi. Ona doğru ilerleyip, “Affedersiniz ama... siz Peter’ın babası mısınız?” diye sormaktan başka şansım yokmuş gibi hissediyordum.

Şaşırarak başını onaylarcasına salladı. “Arkadaşı mısın?”

“Ben Lara Jean Covey. Onun, ee, kız arkadaşayım.” Şaşırmış göründü ama sonra kendine gelerek elini uzattı.

İyi izlenim bırakmak için elini sıktım. “Vay canına ona ne kadar benziyorsunuz.”

Babası gülünce Peter’ın ondan ne kadar çok şey almış olduğuna bir kez daha şaşırdım. “O bana benziyor demek istedin.”

Ben de güldüm. “Doğru. Önce siz doğdunuz.”

Tuhaf bir sessizlik oldu, ardından boğazını temizleyip, “O nasıl?” diye sordu.

“Ah, iyi. Harika. Lakros bursuyla UVA’ya kabul edildiğini duydunuz mu?”

Gülümseyerek başını evet anlamında salladı. “Annesinden duydum. Onunla gurur duydum. Kendime pay çıkaramam tabii ama yine de. Onunla gerçekten gurur duyuyorum.” Sahaya, Peter’a baktı. “Oynadığını görmek istemiştım. Özledim.” Kısa bir tereddüdün ardından, “Lütfen ona burada olduğumu söyleme,” dedi.

O kadar şaşırdım ki tek diyebildiğim, “Ah... tamam,” oldu.

“Teşekkür ederim, minnettarım. Seninle tanıştığımam memnun oldum, Lara Jean.”

“Ben de öyle, Bay Kavinsky.”

Tribünlere geri döndüm ve yolun yarısında patlamış mısır almam gerektiği aklıma geldi, bu yüzden basamaklardan tekrar indim. Standa gittiğimde Peter’ın babası gitmişti.

Takımımız kaybetti ama Peter üç sayı yapmıştı ve bu onun için iyi bir şeydi. Babası onu oynarken gördüğü için mutluydum ama keşke bunu Peter’dan saklamayı kabul etmeseydim. Bu düşünceyle midem ağrıdı.

Arabada hâlâ babasını düşündüğüm sırada Kitty, “Peter’ın annesinin senin UVA’ya gitmemenin iyi bir şey olduğunu söylemesi tuhaftı,” dedi.

“Öyle değil mi? Sen de mi öyle anladın?”

“Başka türlü anlaşılmazdı ki,” dedi Kitty.

Okulun otoparkından çıkmadan önce aynalara baktım. “Aslında *kötü* anlamda söylediğini düşünmüyorum. Sadece Peter’ın üzülmesini istemiyor.” Ben de istemiyordum, bu yüzden belki de Peter’a bu akşam babasını gördüğümü söylememem daha iyi olacaktı. Ya babası geldi diye heyecan duyarsa ve babası onu yeniden überse? Aniden, “Donmuş yoğurt ister misin?” diye sordum ve Kitty tabii ki evet dedi.

Peter duş alıp bize geldi ve onun ne kadar mutlu olduğunu görür görmez bir şey söylememeye karar verdim.

Salonda yere uzanmış, yüzümüze maske yapıyorduk. Okuldaki çocuklar onu böyle görebilselerdi keşke! Sıktığı dişlerinin arasından, “Bu ne işe yapıyor?” diye sordu.

“Cansız tene ısıltı veriyor.”

Bana dönüp, “Merhaba, Clarice,” dedi boğuk sesle.

“Sen neden bahsediyorsun?”

“*Kuzuların Sessizliği*’nden!”

“Ah, hiç izlemedim. Fazla korkunç görünüyordu.”

Peter doğruldu. Asla kıpırdamadan duramıyordu. “Hemen izlememiz gerek. Çok saçma. *Kuzuların Sessizliği*’ni izlememiş biriyle birlikte olamam.”

“Ee, seçme sırasının bende olduğundan eminim.”

Peter, “Covey, haydi ama! O bir klasik,” derken telefonu titredti. Telefonu açtı ve hattın diğer ucundan annesinin

şimdi ve sonsuza dek, Lara Jean

sesini duydum. “Selam anne... Lara Jean’deyim. Birazdan eve gelirim... Ben de seni seviyorum.”

Telefonu kapadığında, “Sana daha önce söylemeyi unuttum ama bu akşam maçta annen UVA’ya gitmememin iyi olduğunu söyledi,” dedim.

“Ne?” Oturup maskeyi yüzünden çıkardı.

“Yani tam olarak bu şekilde söylemedi ama bunu kas-tettiğini düşünüyorum.”

“Tam olarak hangi kelimeleri kullandı?”

Ben de maskemi çıkardım. “William and Mary’ye girdiğim için beni tebrik etti, sonra da sanırım şöyle dedi: ‘UVA’ya gitmeyi umduğunu biliyordum ama belki böylesi daha iyi olur.’”

Peter rahatladı. “Ah, hep öyle konuşur. Her şeyin iyi yanını görmeye çalışır. Senin gibi.”

Bana öyle gelmemişti ama üstelemedim çünkü Peter annesine karşı oldukça korumacıydı. Babası olmadığı için sanırım öyle olmak zorundaydı. Ama böyle olması gerekmi-yorsa? Peter’ın babasıyla bir ilişki kurma şansı varsa? Ya bu akşam bunun kanıtıysa? “Hey, kaç tane mezuniyet duyurusu istedin?” diye sordum sıradan bir şekilde.

“On tane. Küçük bir ailem var. Neden?”

“Merak ettim. Büyükanнем Kore’deki akrabalarımıza gönderebilsin diye elli tane istedim ben.” Biraz tereddüt ettikten sonra, “Babana da gönderecek misin?” diye sordum.

Kaşlarını çattı. “Hayır. Neden göndereyim ki?” Telefonunu aldı. “Bakalım hangi filmler kalmış. *Kuzuların Sessizliği* elendiyse *Trainspotting* ya da *Zor Ölüм* izleyebiliriz.”

Bir an hiçbir şey söylemedim ama sonra telefonunu elinden kaptım. “Seçme sırası bende! Ve ben... *Amélie*’yi seçiyorum!”

Peter romantik komedi ya da yabancı film izlememekle övünen birine göre *Amélie*’yi çok sevdi. Dünyada yaşamaktan korktuğu için konuşan lambalar, hareket eden tablolar ve teyp gibi görünen krepler gibi kafasında tuhaf hayaller kuran bir Fransız kızla ilgiliydi. Filmi izleyince Paris’te yaşamak istiyordum.

“Acaba sende kâkül nasıl dururdu?” diye düşündü Peter. “Eminim sevimli olurdu.” Filmin sonunda Amélie erikli kek yaparken bana dönüp, “Sen erikli kek yapmayı biliyor musun? Kulağa harika geliyor,” dedi.

“Tatlı masası için erikli minik kekler güzel olabilir.” Telefonumdan tarif aramaya koyuldum.

“Deneme yaptığında bana da haber ver mutlaka,” dedi Peter esneyerek.

20

Trina'yla koltukta çay içiyorduk. Ona çiçek düzenlemeleriyle ilgili fotoğraflar gösterdiğim sırada babam eve gelip koltuğa çöktü. “Uzun bir gün müydü?” diye sordu Trina.

“En uzun gün,” dedi babam gözlerini kapayıp.

“Soru,” dedim.

Gözlerini kırpıştırarak açtı. “Evet, ortanca evladımı?”

“İlk dansla ilgili ne düşünüyorsunuz?”

Babam homurdandı. “Şu an ilk dansı düşünemeyecek kadar yorgunum.”

“Lütfen. Bu senin düğünün! Burada ol, baba!”

Trina güldü ve onu ayağıyla dürttü. “Burada ol, Dan!”

“Tamam, tamam. Trina büyük bir Shania Twain hayranı.” Birbirlerine bakıp sırttılar. “Bu yüzden... *From This Moment On*'a ne dersin?”

“Aah, beni gerçekten tanıyorsun,” dedi Trina.

“Shania Twain mi?” diye tekrarladım. “*Man! I Feel Like A Woman* şarkısını söylemiyor muydu o?”

Trina kupasını mikrofon gibi tutup başını eğdi. “*From this moment, I will love you,*” diye söyledi detone bir şekilde.

“Bu şarkıyı bildiğimi sanmıyorum,” dedim sesimi normal tutmaya çalışarak.

“Telefonundan açsana,” dedi babama.

Babam, “Yargılamak yok,” diye beni uyardıktan sonra şarkıyı başlattı.

Hiç de onluk olmayan bir şarkıydı. Ama şarkı boyunca yüzünde sersem bir gülümseme vardı ve Trina kolunu omzuna attığında gülümsemesi daha da büyüdü ve ritme göre sallanmaya başladı. “Harika,” dedim ve bir anda ağlayacak gibi oldum. Boğazımı temizledim. “Peki öyleyse şarkıyı da seçtiğimize göre listedeki diğer şeylerin üzerini çizmeye başlayabiliriz. Tilly’s Treats’in küçük kavanozlardaki muzlu mini pudinglerini servis etmeyi planlıyordum ama tanesini yedi dolardan aşağı yapamayacaklarını söylediler.”

Babamın alnında endişeli bir çizgi belirdi. “Pahalı gibi, değil mi?”

“Endişelenme. Richmond’daki bir pastaneyi de arayacağım ve fiyat fena değilse orası olabilir.” Klasörüme göz gezdirdim. “Tatlı işiyle o kadar meşguldüm ki iletişime geçtiğim grupla görüşmeye gitme fırsatım olmadı. Bu haftasonu Keswick’de çıkacaklar, belki gidip onları izlerim.”

Babam bana endişeli gözlerle baktı. “Tatlım, bana öyle geliyor ki stresini atmak için kurabiye yapmanın yerini düğünü planlamak aldı. Bunlar çok fazla.”

“Tam olarak grup sayılmaz,” dedim çabucak. “Bir şarkıcı ve gitar çalan bir adam. Bu işe yeni başlamışlar, yani çok uygun. Onlarla yüz yüze görüştüğümde daha fazla bilgi edinirim.”

“Bize gösterebileceğin videoları yok mu?” diye sordu Trina.

“Tabii ama onları canlı izlemek gibi olmaz.”

“Gruba ihtiyacımız olduğunu düşünmüyorum,” dedi babam, Trina’yla bakışarak. “Bence müziği bilgisayardan çalsak bizim için yeterli.”

“Sorun değil ama ses sistemi kiralamamız gerek.” Klasörümü karıştırmaya başladığım sırada Trina uzanıp elini koluma koydu.

“Tatlım, bize yardım etmek istemen çok hoşuma gidiyor ve bunun için minnettarım. Ama dürüst olmam gerekirse kendini bu kadar strese sokmamayı tercih ederim. Baban ve ben ayrıntılarla ilgilenmiyoruz. Sadece evlenmek istiyoruz. Yiyecek minibüsüne ya da muzlu mini pudinglere ihtiyacımız yok. BBQ Exchange’den sipariş versek de yine mutlu oluruz.” Tam konuşacaktım ki beni durdurdu. “Sadece bir kez liseden mezun olacaksın ve bunun tadını çıkarmanı istiyorum. Yakışıklı bir erkek arkadaşın var ve harika bir okula kabul edildin. Doğum günün yaklaşıyor. Gençliğin tadını çıkarmanın, kutlamaların ve birbirinizden keyif almanın tam zamanı!”

“Evet, tabii mantık çerçevesinde,” dedi babam hemen.

“İyi de ben strese girmedim ki,” diye itiraz ettim. “Düğüne odaklanmak bana huzur veriyor! Benim için çok sakinleştirici.”

“Gerçekten yardımcı oldun ama odaklanman gereken, zamanını harcamaya daha çok geçecek şeyler olduğunu düşünüyorum. Son seneni bitirmek, üniversiteye hazırlanmak gibi.” Babamın yüzünde nadiren gördüğüm katı, değişmez ifade vardı.

Kaşlarımı çattım. “Yani artık düğün için yardım etmemi istemiyor musunuz?”

“Nedime elbiselerinden sorumlu olmanı hâlâ istiyorum ve düğün pastamızı yaparsan çok sevinirim...”

“Bir de damat pastası,” diye sözünü kestim.

“Tabii. Ama geri kalanını biz hallederiz. İnan ki bunu sırf senin iyiliğin için söylüyorum, Lara Jean. Satıcılarla fiyat pazarlığı yapmak yok artık.”

“Pasta masası için Richmond’a ani geziler düzenlemek de yok,” diye ekledi babam.

İsteksizce iç geçirdim. “Eminseniz...”

Trina başını onaylarcasına salladı. “Sen yalnızca genç ol. Balo elbisene odaklan. Bakmaya başladın mı?”

“Kısmen.” Baloya artık bir aydan kısa bir zaman kaldığını ve hâlâ bir elbisem olmadığını fark ettim. “Gerçekten eminseniz...”

“Eminiz,” dedi babam ve Trina başını evet anlamında salladı.

Yukarı çıkarken babamın Trina’ya, “Neden onu yakışıklı erkek arkadaşının tadını çıkarmaya teşvik ediyorsun?” diye sorduğunu işittim.

Az kalsın sesli gülecektim.

“Öyle demek istemedim!” dedi Trina.

Babam homurdandı. “Kesinlikle öyle çıktı ama.”

“Aman Tanrım, her şeyi kelimesi kelimesine algılama, Dan. Ayrıca erkek arkadaşı gerçekten de yakışıklı.”

Bilgisayarımın balo elbisesi bakarken babamın Peter için “yakışıklı erkek arkadaş” deyişini hatırladıkça gülüyordum. Bir saatlik araştırmanın ardından elbisemi bulduğumdan neredeyse emindim. Balerin tarzı, metalik örgü korsajlı ve

şimdi ve sonsuza dek, Lara Jean

tül etekliydi. Sitede rengine toz pembe demişlerdi. Stormy memnun olacaktı.

Onu da hallettikten sonra haftalar önce yapmam gerektiği gibi, William and Mary'nin sitesine girip kayıt depozitomu ödedim.

Haftanın ilerleyen günlerinde Peter annesi için bir teslimatı bıraktığını ve benimle birlikte Keswick'i izlemeye gidebileceğini söyledi.

"Babam ve Trina grup istemiyormuş meğer," dedim somurtarak. "Hatta hiçbir şey istemiyorlar da denebilir. Düğünün oldukça sade olmasını istiyorlar. Sadece hoparlör kiralayıp bilgisayardan müzik çalacaklar. İlk dansları için hangi şarkıyı seçtiklerini tahmin et."

"Hangi şarkı?"

"Shania Twain'den *From This Moment On*."

Peter kaşlarını çattı. "Hiç duymadım."

"Çok sıradan ama görünüşe bakılırsa onlar seviyor. Bizim bir şarkımız olmadığının farkında mısınız? Bizim olan bir şarkı."

"Peki, haydi seçelim."

"Öyle olmaz. Şarkını öylece seçemezsin. Şarkı seni seçer. Seçmen Şapka gibi."

Peter anlayarak başını salladı. Sonunda *Harry Potter* serisinin yedi kitabını da bitirmişti ve göndermelerimi anladığını kanıtlamaya her zaman hevesliydi. "Anladım."

"Bir anda olması lazım. Şarkının o anı ele geçirmesi lazım, anlıyor musun? Annemle babamın şarkısı Eric Clapton'dan *Wonderful Tonight*'tı. Düğünlerinde onunla dans etmişler."

"Nasıl onların şarkısı olmuş peki?"

“Üniversitede dans ettikleri ilk şarkıymış. Çıkmaya başladıktan kısa süre sonra gittikleri bir dans partisinde çalmış. O geceden fotoğraflar gördüm. Babamın üzerinde ona fazla büyük gelen bir takım vardı, annemin de saçları örgülü topuzdu.”

“Dinlediğimiz bir sonraki şarkı bizim şarkımız olsun mu? Kadere bırakalım.”

“Kaderini kendin yazamazsın.”

“Tabii ki yazabiliriz.” Peter radyoyu açtı.

“Dur! Herhangi bir radyo kanalı mı? Ya yavaş şarkı çalmazsa?”

“Tamam o zaman Lite 101’i açalım.” Peter düğmeye bastı.

“Winnie the Pooh ne yapacağını bilmiyordu, burnuna bal kavanozu sıkışmıştı,” diye alçak sesle konuşuyordu bir kadın.

Peter, “Bu da ne?” derken ben de, “Bu, şarkımız olmaz,” dedim.

“Üç şans verelim mi?” diye öneride bulundu.

“Zorlamayalım. Bence duyduğumuzda anlayacağız.”

“Belki baloda dinleriz,” dedi Peter. “Ah, bu arada, elbisen ne renk? Annem sana bileklik yaptırmak için çiçekçisiyle konuşacak.”

“Toz pembe.” Bir önceki gün kargom gelmişti ve denediğimde Trina gördüğü “en Lara Jean” elbisesi olduğunu söylemişti. Stormy’ye fotoğraf gönderdiğimde dans eden kadın emojisiyle birlikte, “Oh-la-la,” diye mesaj attı.

“Toz pembe de ne?” diye sordu Peter.

“Pembe altın rengi gibi.” Peter anlamamış gibi bakınca iç geçirip, “Annene söyle, o anlar,” dedim. “Kitty için de

şimdi ve sonsuza dek, Lara Jean

çiçek getirebilir misin acaba? Ve bu kendi fikrinmiş gibi davranabilir misin?”

“Tabii ama bu benim de aklıma gelebilirdi, biliyorsun,” diye söylendi. “En azından düşünmeme fırsat vermelisin.”

Dizini sıvazladım. “Lütfen unutma.”

21

Saat geç olmuştu. Yatağımda William and Mary'nin karşı-lama paketine bakıyordum. Birinci sınıfların kampüste araba kullanmaları yasaktı ve tam Peter'ı arayıp bunu söyleyecektim ki John Ambrose McClaren'dan mesaj geldi. Telefonumda adını ilk gördüğümde şaşırdım çünkü son konuşmamızın üzerinden çok uzun zaman geçmişti. Sonra mesajını okudum.

Stormy dün gece uykusunda öldü. Cenaze
çarşamba günü Rhode Island'da. Bilmek
isteyeceğini düşündüm.

Afallamış bir şekilde, öylece oturdum. Bu nasıl olabilirdi? Onu son gördüğümde iyiydi. Harikaydı. Stormy'ydi. Ölmüş olamazdı. Benim Stormy'm değil. Yaşamın kendisinden büyük, bana "öpüşme ve şampanyayla geçen gecenin sonunda bile" çıkmayacak şekilde kırmızı ruj sürmeyi öğreten Stormy.

Ağlamaya başladım ve kendimi durduramıyordum. Ciğerlerime hava gitmiyordu. Ağlamaktan önümü zor görüyordum. Yaşlarım telefonuma düşüyordu ve elimin tersiyle onları silip

şimdi ve sonsuza dek, Lara Jean

duruyordum. John'a ne diyecektim? Onun büyükannesiydi ve John en sevdiği torunuydu. Çok yakınlardı.

Önce, Çok üzüldüm. Yapabileceğim bir şey var mı? yazdım. Sonra sildim çünkü nasıl yardım edebilirdim ki?

Çok üzüldüm. Tanıdığım en ilham verici kişiydi. Onu çok özleyeceğim.

Teşekkür ederim. Onun da seni sevdiğini biliyorum.

John'un mesajıyla tekrar ağlamaya başladım.

Stormy her zaman kendini yirmili yaşlarda gibi hissettiğini söylerdi. Rüyalarında bazen yine genç kız olduğunu ve eski kocalarını yaşlı ama kendisini hâlâ Stormy olarak gördüğünü söylerdi. Sabah uyandığında yaşlı kemikleriyle yaşlı bedeninde olduğunu görünce şaşırdığını anlatırdı. "Hâlâ iyiyim ama," derdi. Öyleydi de.

Cenazenin Rhode Island'da, gidemeyeceğim kadar uzakta olduğunu öğrenince neredeyse rahatladım. Annemin ölümünden beri hiç cenazeye gitmemiştim. Ben dokuz, Margot on bir, Kitty ise daha iki yaşındaydı. O güne dair en net anım kucağında Kitty'yle oturan babamın yanında oturmam ve o sessizce ağlarken vücudunun yanımda sallanmasını hissetmemdi. Kitty'nin yüzü onun gözyaşlarıyla ıslanmıştı. Babamın üzgün olması dışında bir şey anlamıyordu. Sürekli, "Ağlama, babacığım," diyordu ve babam onun için gülümsemeye çalışıyordu ama gülümsemesi sanki eriyormuş gibi görünüyordu. Daha önce hiç o şekilde hissetmemiştim; sanki artık hiçbir şey güvenli değildi ya da olmayacaktı.

Şimdi yeniden ağlıyordum; Stormy için, annem için, her şey için...

Anılarını onun için kâğıda dökmemi istemişti. Adını *Stormy Weather* koymak istemişti. Bunu yapma fırsatımız olmamıştı hiç. Şimdi insanlar onun hikâyesini nasıl öğreneceklerdi?

Peter aradı ama konuşamayacak kadar üzgün olduğum için sesli mesaja düşürdüm. John'u aramam gerektiğini hissediyordum ama buna pek de hakkım yoktu. Stormy onun büyükannesiydi, bense yalnızca huzurevinde gönüllü çalışan bir kızdım. Konuşmak istediğim tek kişi ablamdı çünkü o da Stormy'yi tanıyordu ve her zaman kendimi daha iyi hissetmemi sağlıyordu ama İskoçya'da geceyarısıydı.

Ertesi gün uyanır uyanmaz Margot'yu aradım. Ona haberi verirken yeniden ağladım ve o da benimle ağladı. Bellevue'da anma töreni düzenlemek onun fikriydi. "Kısa bir konuşma yapar, kurabiye dağıtırsın ve insanlar onunla ilgili anılarını paylaşırlar. Arkadaşları cenazeye katılamayacakları için bu fikre bayılacaklarından eminim."

Burnumu sildim. "Eminim Stormy de bayılırdı."

"Keşke orada olabilseydim."

"Keşke," derken sesim titredi. Margot yanımdayken kendimi hep daha güçlü hissediyordum.

"Peter orada olacak ama," dedi.

Okula gitmeden önce Bellevue'daki eski patronum Janette'i arayıp anma töreni fikrimden bahsettim. Hemen kabul etti ve bu perşembe akşamı tombaladan önce yapabileceğimizi söyledi.

şimdi ve sonsuza dek, Lara Jean

Okula gidip Peter'a Stormy'nin anma töreninden bahsettiğimde yüzü asıldı. "Kahretsin, annemle Kampüste Bir Gün etkinliğine gitmem gerek," dedi. Kampüste Bir Gün, UVA'ya başlayacak öğrenciler için düzenlenen bir etkinlikti. Ailenizle birlikte gidiyor, sınıflarda oturuyor, yurtları geziyordunuz. Önemli bir etkinlikti. UVA'ya gideceğimi düşündüğüm zamanlarda onu iple çekiyordum.

"Ekebilirim ama," dedi Peter.

"Yapamazsın. Annen seni öldürür. Gitmen gerek."

"Önemli değil," dedi ve ona inandım.

"Gerçekten sorun değil. Stormy'yi tanıımıyordun bile."

"Biliyorum. Sadece senin yanında olmak istiyorum."

"Düşünmen yeterli," dedim.

Siyah giymektense Stormy'nin bir keresinde beğendiği yazlık elbisemi giydim. Etek kısmına mavi unutmabeni çiçekleri işlenmiş beyaz bir elbiseydi. Kabarık kolları omuzların biraz aşağısına düşüyordu ve beli dar kesimdi. Yaz sonu aldığım için sadece bir kez giyme şansım olmuştu. Peter'la sinemaya gitmeden önce Belleview'a uğramıştım ve Stormy İtalyan filmlerindeki kızlara benzediğimi söylemişti. Bu yüzden o elbise ile mezuniyet için aldığım beyaz ayakkabıyı giydim ve hoşuna gideceğini bildiğim bir çift dantelli beyaz eldiven taktım. Eldivenleri Richmond'da Bygones adlı bir vintage dükkânından almıştım ve Stormy'nin onları balolarından birinde ya da cumartesi geceleri düzenlenen danslarda taktığını hayal edebiliyordum. Pembe pırlanta yüzüğünü takmadım. Onu ilk kez balomda takmak istiyordum, tıpkı Stormy'nin de isteyeceği gibi.

Kokteyl kâsesini, kristal fıstık kâsesini, bir emlak satışında bulduğum, kenarlarına vişne işlenmiş kokteyl peçetelerini ve Şükran Günü'nde kullandığımız masa örtüsünü çıkardım. Stormy'nin eskiden oturduğu piyanonun üzerine birkaç gül koydum. Zencefilli ve donmuş meyve sulu kokteyl hazırladım; içinde alkol yoktu ve Stormy'nin buna burun kıvracağını biliyordum ama bazı huzurevi sakinleri ilaçları yüzünden alkol alamıyordu. Kokteylini biraz güçlendirmek isteyenler için kâsenin yanına bir şişe şampanya koydum. Son olarak Stormy'nin hep ikinci kocası olması gerektiğini söylediği Frank Sinatra'dan bir parça açtım.

John, Rhode Island'dan vaktinde dönebilirse geleceğini söyledi ve bunun için biraz gergin hissediyordum çünkü onu tam bir senedir, doğum gününden beri hiç görmemiştim. Hiçbir zaman çift olmamıştık ama olmak üzereydik ve bana göre bu da bir şeydi.

Birkaç kişi geldi. Hemşirelerden biri, bunamaya başlamış ama eskiden Stormy'yle arası çok iyi olan Bayan Armbruster'ı tekerlekli sandalyeyle getirdi. Bay Perelli, Alicia, resepsiyondaki Shanice, Janette. Küçük, güzel bir gruptu. İşin aslı, Bellevue'da tanıdığım insan sayısı giderek azalıyordu. Bazıları çocuklarının yanına taşınmıştı; birkaçı ölmüştü. Çalışanlar arasında da çok fazla tanıdık sima yoktu. Gelmediğim süre boyunca burası değişmişti.

Salonun karşısında duruyordum ve kalbim yerinden fırlayacakmış gibi atıyordu. Konuşma yapacağım için çok gergindim. Kelimeleri birbirine karıştırıp ona hakkını verememekten korkuyordum. İyi iş çıkarmak, Stormy'yi gururlandırmak istiyordum. Örgü ören ve boşluğa dalan Bayan Armbruster dışında herkes beklenti dolu gözlerle bana ba-

kıyordu. Elbisemin altında dizlerim titriyordu. Derin nefes alıp konuşmaya başlayacaktım ki John Ambrose McClaren ütülü gömleği ve bej pantolonuyla içeri girdi. Alicia'nın yanına oturdu. Ona el salladım ve o da karşılığında bana cesaret verircesine gülümsedi.

Derin nefes aldım. "Sene 1952'ydi." Boğazımı temizleyip kâğıdına baktım. "Mevsimlerden yazdı ve radyoda Frank Sinatra çalışıyordu. Ava Gardner ve Lana Turner dönemin parlayan yıldızlarıydı. Stormy on sekiz yaşındaydı. Bando-daydı, En İyi Bacak ödülüne aday gösterilmişti ve cumartesi geceleri hep randevusu olurdu. O gece ise Walt adında bir çocukla randevusu vardı. Cesaret oyununda onunla kasabadaki gölde çıplak yüzümüştü. Stormy bu oyundaki meydan okumaları asla geri çevirmezdi."

Bay Perelli güldü. "Bu doğru, asla geri çevirmezdi." Diğerleri de onu onaylayarak mırıldandılar. "Asla yapmazdı."

"Bir çiftçi polisi aradı ve polisler fenerleriyle gölü aydınlattıklarında Stormy gölden çıkmadan önce onlara arkalarını dönmelerini söyledi. O gece eve polis arabasıyla döndü."

Birisi, "Ne ilk ne de sondu," deyince herkes güldü ve omuzlarımın gevşediğini hissettim.

"Stormy bir gecede insanların hayatları boyunca yaşamadıkları kadar çok şey yaşardı. O bir doğal afet. Bana aşkın..." Gözlerim doldu, baştan başladım. "Bana aşkın, her gün cesur seçimler yapmak olduğunu öğretti. Stormy öyle yaptı. Her zaman aşkı seçti; her zaman macerayı seçti. Onun için ikisi aynı şeydi. Şimdi yeni bir maceraya çıktı ve biz de ona iyi yolculuklar diliyoruz."

John oturduğu yerden koluyla gözlerini sildi.

Janette'e başımla işaret yapınca müzik setinin oynatma tuşuna bastı. *Stormy Weather* çalmaya başladı. "Gökyüzünde neden güneş yok bilmiyorum..."

Daha sonra John elinde iki plastik kokteyl bardağıyla kalabalığın arasından yanıma geldi. "Eminim bize bunu biraz sertleştirmemizi söylerdi," dedi kederle. Bana bardağı verdi ve tokuşturduk. "Edith Sinclair McClaren Sheehan ya da bilinen adıyla Stormy'ye."

"Stormy'nin gerçek adı Edith miydi? Ne kadar da ciddi bir isim. Yün etekler, kalın çoraplar giyen ve akşamları papatya çayı içen birini andırıyor. Stormy kokteyl içerdi!"

John güldü. "Değil mi ama?"

"Peki Stormy ismi nereden çıkmış? Neden Edie değil?"

"Kim bilir?" dedi John, dudaklarında buruk bir gülümsemeyle. "Konuşmanı çok beğenirdi." Bana sıcak, minnet dolu bir bakış attı. "Sen çok iyi bir kızsın, Lara Jean." Utandım, ne diyeceğimi bilemedim. Hiç çıkmamış olsak da John'u yeniden görmek, eski erkek arkadaşı görme hissi uyandırmıştı. Hüzünlü bir his. Tanıdık ama biraz tuhaftı çünkü aramızda söylenmemiş o kadar çok şey vardı ki...

"Stormy sürekli kız arkadaşımı onunla tanıştırmamı söylüyordu ama hiç fırsatım olmadı. Şimdi kendimi kötü hissediyorum," dedi John.

Olabildiğince normal bir ifadeyle, "Ah, biriyle mi çıkıyorsun?" diye sordum.

Çok kısa bir anlığına tereddüt ettikten sonra başını onaylarcasına salladı. "Adı Dipti. UVA'da BM Modeli konvansiyonunda tanıştık. Komite tokmağı için beni ezdi geçti."

"Vay canına," dedim.

"Evet, harika biri."

Aynı anda konuşmaya başladık:

“Hangi okula gideceğini biliyor musun?”

“Okula karar verdin mi?”

Güldük ve aramızda bir nevi anlaşma oldu. “Daha karar vermedim,” dedi John. “College Park ya da William and Mary. College Park’ın işletme bölümü iyi ve Washington’a çok yakın. William and Mary daha üst sınıf ama Williamsburg taşrada. Yani henüz bilmiyorum. Babam hayal kırıklığına uğradı çünkü Kuzey Carolina Üniversitesi’ne gitmemi istiyordu ama kabul edilmedim.”

“Üzıldüm.” Ona bekleme listesinde olduğumu söylememeye karar verdim.

John omuz silkti. “Belki ikinci sınıfta oraya geçiş yapmayı denerim. Bakacağız. Ya sen? UVA’ya gidiyor musun?”

“Kabul edilmedim,” diye itiraf ettim.

“Ah, dostum! Bu yıl aşırı derecede seçici olduklarını duydum. Okul ikincisi olan kız da kabul edilmedi ve başvurusu inanılmazdı. Eminim seninki de öyledir.”

“Teşekkürler, John,” dedim utanarak.

“Ee, UVA olmadığına göre nereye gidiyorsun?”

“William and Mary.”

Gülümsedi. “Gerçekten mi? Bu harika! Kavinsky nereye gidiyor?”

“UVA.”

Başını onaylarcasına salladı. “Lakros için, tabii.”

“Peki ya... Dipti?” İsmi daha iki dakika önce duymuş ve sanki hatırlamıyormuşum gibi söyledim. “O nereye gidiyor?”

“Michigan’a erken kabul aldı.”

“Vay canına, çok uzak.”

“UVA ve William and Mary’den çok daha uzak olduğu kesin.”

“Peki siz... devam edecek misiniz?”

“Planımız o yönde,” dedi John. “En azından uzak mesafe ilişkisine bir şans vereceğiz. Ya sen ve Peter?”

“Bizim de ilk sene için planımız öyle. İkinci sınıfta UVA’ya geçmeye çalışacağım.”

John bardağını benimkine vurdu. “İyi şanslar, Lara Jean.”

“Sana da, John Ambrose McClaren.”

“Eğer William and Mary’ye gidersem seni ararım.”

“Aramalısın.”

Bellevue’da tahmin ettiğimden çok daha uzun süre kaldım. Biri eski kayıtlarını çıkardı ve insanlar dans etmeye başladı ve Bay Perelli ağrıyan kalçasına rağmen bana rumba yapmayı öğretmekte ısrar etti. Janette, Glenn Miller’ın *In The Mood* şarkısını açtığı anda John’la baktık ve ikimiz de ordu temalı partiyi hatırlayarak gülümsedik. Bir filmden fırlamış gibiydi. Üzerinden çok uzun zaman geçmiş gibi geliyordu.

Sevdiğiniz birinin anma töreninde mutlu hissetmek tuhaftı ama mutluydum. Gün iyi geçtiği ve Stormy’ye havalı bir şekilde veda ettiğimiz için mutluydum. Düzgün bir şekilde veda etme fırsatımızın olması iyi hissettiriyordu.

Bellevue’dan döndüğümde Peter kapının önünde elinde Starbucks bardağıyla oturuyordu. “Evde kimse yok mu?” diye sordum hızlıca ona doğru yürürken. “Çok bekledin mi?”

“Hayır.” Yerinden kalkmadan kolunu bana uzatıp belime dolayarak sarıldı. “İçeri girmeden önce biraz oturup konuşalım,” dedi yüzünü karnıma gömerek. Yanına oturdum. “Stormy’nin anma töreni nasıldı? Konuşman nasıl geçti?”

“Güzeldi ama önce Kampüste Bir Gün’ü anlat.” Starbucks bardağını alıp kahvesinden bir yudum aldım ama soğumuştı.

“Eh işte. Bir sınıfta oturdum. Birkaç kişiyle tanıştım. O kadar heyecan verici değildi.” Ardından sağ elimi eline alıp parmağını dantel eldivenimin üzerinde gezdirdi. “Bunlar güzelmiş.”

Onu rahatsız eden, söylemediği bir şey vardı. “Sorun nedir? Bir şey mi oldu?”

Bakışlarını kaçırdı. “Sabah babam geldi ve bizimle gelmek istediğini söyledi.”

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. “Ee... gelmesine izin verdin mi?”

“Hayır.” Peter ayrıntıya girmede. Yalnızca hayır demekle yetindi.

“Seninle ilişki kurmaya çalışıyor, Peter,” dedim tereddütle.

“Bunun için bir sürü fırsatı vardı, artık çok geç. Artık çocuk değilim.” Başını kaldırdı. “Artık büyüdüm ve o bu sürece dahil olmadı. Sadece övgü istiyor. Golf arkadaşlarına oğlunun UVA’da lakros oynadığını söyleyip böbürlenmek istiyor.”

Duraksadım. Sonra babasının, Peter’ı sahada izlerken nasıl görüldüğünü düşündüm. Gözlerinde gurur vardı... ve sevgi. “Peter... ona bir şans versen?”

Peter başını iki yana salladı. “Lara Jean, anlamıyorsun. Anlamadığın için şanslısın da. Baban harika biri. Sizin için her şeyi yapar. Benim babam öyle değil. Sadece kendisi için yaşıyor. Hayatıma tekrar girmesine izin verirsem yine mahvedecek. Buna değmez.”

“Ama belki de değer. Hayatındaki insanlarla ne kadar vaktin kaldığını bilmiyorsun.” Peter yüzünü ekşitti. Ona

daha önce böyle bir şey hiç söylememiştim, annemden bu şekilde bahsetmemiştim ama Stormy'yi kaybettikten sonra elimde değildi. Bunu söylemek zorundaydım çünkü doğrudu ve söylemezsem pişman olacaktım. “Babanla ilgili değil. Seninle ilgili. Sonradan pişman olmakla ilgili değil. Sırf ona kininden kendine zarar verme.”

“Onun hakkında daha fazla konuşmak istemiyorum. Kendini daha iyi hissetmen için geldim, babamdan konuşmak için değil.”

“Tamam. Ama önce onu mezuniyete çağıracağına dair bana söz ver.” Konuşmaya başlayacaktı ki onu susturdum. “Sadece bir düşün. Hepsi bu. Daha bir ay var. Hemen karar vermek zorunda değilsin, bu yüzden evet ya da hayır deme.”

Peter iç geçirdiğinde bana hayır diyeceğinden emindim ama onun yerine, “Konuşman nasıl geçti?” diye sordu.

“Sanırım iyiydi. Stormy çok severdi. Çıplak yüzerken yakalandığı ve polisin gelip de onu polis arabasıyla eve bıraktığı zamanı anlattım. Ah, John da vaktinde yetiştii.”

Peter ifadesizce başını salladı. Ona bugün John'un da gelebileceğini söylemiştim ve tek söylediği, “İyi, iyi,” olmuştu çünkü farklı bir şey söyleyemezdi. Sonuçta John, Stormy'nin torunuydu. “Ee, McClaren hangi okula gidecekmiş?”

“Henüz karar vermemiş. Maryland ya da William and Mary.”

Peter kaşlarını kaldırdı. “Gerçekten mi? Harika.” Bunu söyleyiş şeklinden, hiç de harika olmadığını düşündüğü belliydi.

Ona baktım. “Ne?”

“Bir şey yok. Senin de oraya gideceğini biliyor muydu?”

“Hayır, bugün söyledim. Gerçi bunların birbiriyle ilgisi yok. Gerçekten tuhaf davranıyorsun, Peter.”

“Ben sana Gen’in de UVA’ya gittiğini söylesem nasıl hissederdin?”

“Bilmem. O kadar rahatsız olmazdım?” Bunu içten bir şekilde söylemişim. Peter ve Genevieve’le ilgili hissettiğim kötü duygular çok uzun zaman öncesinde kalmış gibi hissediyordum. O zamandan beri Peter’la çok yol kat etmiştik. “Ayrıca ikisi tamamen farklı. John ve ben hiç çıkmadık bile. Aylardır konuşmadık. Ayrıca kız arkadaşı var. Ayrıca oraya gidip gitmeyeceğine daha karar vermemiş.”

“Kız arkadaşı nereye gidiyormuş peki?”

“Ann Arbor.”

Önemsizmiş gibi bir ses çıkardı. “O ilişki biter.”

“Belki insanlar da bize bakıp aynı şeyi söylüyorlardır,” dedim yumuşak bir tonda.

“Bu kesinlikle aynı şey değil. Biz birbirimize sadece birkaç saatlik mesafede olacağız, sonra da sen geçiş yapacaksın. En fazla bir sene yani. Hafta sonları oraya geleceğim. Kesinlikle büyük bir şey değil.”

“İki defa kesinlikle dedin,” dedim onu güldürmek için. Gülmeyince, “Senin antrenmanların ve maçların olacak. Her haftasonu William and Mary’ye gelmek istemeyeceksin,” dedim. Bunu ilk kez düşünüyordum.

Peter bir an incinmiş gibi baktı ama sonra omuz silkti. “İyi o zaman sen gelirsin. Seni yola alıştırırız. Alt tarafı I-64 yolu.”

“William and Mary birinci sınıfların araba kullanmasına izin vermiyor. UVA da. Araştırdım.”

Peter bunu geçiştirdi. “Ben de seni görmek istediğim zaman anneme arabayı getirmesini söylerim. Sonuçta uzak değil. Sen de otobüsle gidip gelebilirsin. Hallederiz. Bizim için endişelenmiyorum.”

Ben biraz endişeleniyordum ama bir şey demedim çünkü Peter bu detayları konuşmak istiyor gibi görünmüyordu. Sanırım ben de istemiyordum.

Bana sokularak, “Bu gece seninle kalmamı ister misin?” diye sordu. “Annem uyuduktan sonra gelebilirim.  zg n olduğuunda dikkatini dağıtabilirim.”

“İyi denemeydi,” dedim yanağını sıkarak.

“Josh hiç gece sizde kaldı mı? Yani ablanla?”

Düşündüm. “Bildiğim kadarıyla hayır. Bundan şüphe-liyim. Sonuçta ablam ve Josh’tan bahsediyoruz.”

“Onlar farklı,” dedi Peter, başını eğip yanağını benimkine sürterek. Yumuşak yanaklarımı çok sevdiğini her fırsatta söylerdi. “Biz onlar gibi değiliz.”

“Onların konusunu açan sensin,” diyecektim ki beni öpmeye başladı ve cümle şöyle dursun, düşüncemi bile tamamlayamadım.

22

Balo sabahı ayak tırnaklarıma oje sürerken Kitty odama geldi. “Sence bu renk, elbisemle nasıl gider?” diye sordum.

“Tırnaklarını pembe şuruba sokmuşsun gibi görünüyor.”

Ayaklarıma baktım. Gerçekten de biraz öyle görünüyordu. Belki de bej rengi sürmeliydim.

Oybirliğiyle bu elbiseye gidecek saçın topuz olduğuna karar verdik. “Köprücükkemiklerini göstermen için,” dedi Trina. Köprücükkemiklerimin gösterilecek bir şey olduğunu daha önce hiç düşünmemiştim; hatta köprücükkemiklerimi hiç düşünmemiştim.

Öğle yemeğinden sonra Kitty danışmanlık yapmak için benimle birlikte kuaföre geldi. Kuaföre, “Fazla uğraşılmış gibi olmasın, ne demek istediğimi anladın mı?” dedi.

Kuaför aynadan bana endişeli bir bakış attı. “Öyle mi? Doğal görünmesini mi istiyorsun?” Benimle değil, Kitty’yle konuşuyordu çünkü kontrolün kimde olduğu belliydi. “Doğal bir topuz?”

“Ama fazla doğal da değil. Grace Kelly’yi düşün.” Kitty telefonundan onun bir fotoğrafını gösterdi. “Bak, bunun gibi ama biz topuzun yanda olmasını istiyoruz.”

“Yalnız lütfen fazla sprey sıkmayın,” dedim, kuaför saçımı ensemden toplayıp Kitty’ye gösterirken.

“Bu harika,” dedi Kitty ona. Sonra bana döndü. “Lara Jean, eğer topuzun başında durmasını istiyorsan sprey kullanmak zorunda.”

Aniden topuz yaptırmayı yeniden düşündüm. “Topuz konusunda emin miyiz?”

“Evet,” dedi Kitty ve sonra da kuaföre, “Topuz yapıyoruz,” dedi.

Topuz benim alışık olduğumdan daha “uğraşılmış” görünüyordu. Yandan topuz yapılmıştı ve üst kısmı balerin saçları gibi dümdüzdü. Güzeldi ama aynaya baktığımda kendimi tanıyamadım. Benim operaya ya da senfoniye giden daha yaşlı ve sofistike bir versiyonum gibiydi.

Kuaför saçımı topuz yapmak için o kadar uğraşmasına rağmen eve gelince saçımı açtım. Kitty saçımı tararken bana bağırıyordu ama buna dayandım. Bu gece kendim gibi hissetmek istiyordum.

“Büyük girişini nasıl yapacağız?” diye sordu Kitty, saçımı son kez tararken.

“Büyük giriş mi?” diye tekrarladım.

“Peter buraya geldiğinde. Salona nasıl gireceksin?”

Yatağımda uzanmış, dondurma yiyen Trina konuşmaya dahil oldu. “Ben baloya giderken babalar kızlarının merdivenden inmelerine eşlik etmişti ve biri de isimlerini duyurmuştu.”

İkisi de kafayı yemiş gibi onlara baktım. “Trina, evlenmiyorum. Baloya gidiyorum.”

“Işıkları kapayıp müzik açabiliriz, sonra sen belirir ve merdivenin başında poz verirsin...”

“Bunu yapmak istemiyorum,” diye sözünü kestim.

Alnı kırıştı. “Hangi kısmını?”

“Hiçbir kısmını.”

“Ama herkesin sadece sana baktığı bir an olmalı,” dedi Kitty.

“Buna ilk bakış deniyor,” diye açıkladı Trina. “Endişelenme, ben her şeyi videoya çekeceğim.”

“Bunu daha önce düşünmüş olsaydık çok iyi yapabilirdik ve internette yayılabilirdi.” Kitty sanki bunlar benim suçummuş gibi, benden iğrenircesine bakarak başını iki yana salladı.

“İnternette videomun yayılması en son istediğim şey,” dedim. “Jakuzi videomu unuttun mu?” diye sordum imalı bir şekilde.

Kitty en azından bir saniyeliğine mahcup göründü. “Geçmişin üzerinde durmayalım,” dedi saçımı kabartırken.

“Hey, doğum günü kızı,” dedi Trina. “Yarın akşamki barbekü planı hâlâ geçerli mi?”

“Evet,” dedim. Stormy’nin ölümü, balo ve düğün derken doğum günümü pek düşünmemiştim. Trina benim için büyük bir parti düzenlemek istemişti ama ailece yemeğe çıkmayı ve evde pasta ile dondurma yemeyi tercih edeceğimi söylemiştim. Ben balodayken Trina ve Kitty pasta yapacaklardı. Bakalım nasıl olacaktı!

Peter ve annesi geldiğinde ben son dakika işleriyle uğraşıyordum.

“Kızlar, Peter ile annesi geldi,” diye seslendi babam merdivenin başından.

“Parfüm!” diye bağırdım Kitty’ye ve Kitty bana parfüm sıktı. “Çantam nerede?”

Trina çantayı bana attı. “Ruj aldın mı?”

Çantayı açıp baktım. “Evet! Ayakkabılarını nerede?”

“Burada,” dedi Kitty ayakkabıları yerden alırken. “Çabuk giy ve bağla. Ben aşağıya inip geldiğini söylüyorum.”

“Ben de yetişkinlere şampanya açayım,” dedi Trina, onun peşinden çıkarken.

Neden bu kadar gergin olduğumu bilmiyordum. Sonuçta sadece Peter’dı. Sanırım balonun gerçekten de kendine has bir büyüğü vardı. Son olarak Stormy’nin yüzüğünü taktım ve şimdi yukarıdan bana bakıp balomda onun ve gittiği tüm dansların onuruna yüzüğünü taktığım için ne kadar mutlu olduğunu düşündüm.

Ben merdivenden inerken Peter da annesiyle koltukta oturuyordu. Dizini sallamasından onun da gergin olduğunu fark ettim. Beni görür görmez ayağa kalktı.

Kaşlarını kaldırdı. “Sen... vay canına.” Son bir haftadır sürekli elbisemin nasıl olduğunu soruyordu, ben de onu meraklandırmak için cevap vermiyordum ve şimdi böyle yaptığımı memnundum çünkü yüzündeki ifadeyi görmeye değermişti.

“Sen de vay canına görünüyorsun.” Smokini ona o kadar yakışmıştı ki özel dikim olduğunu zannederdiniz ama değildi; After Hours Formal Wear’den kiralamıştı. Bayan Kavinsky’nin üzerinde birkaç değişiklik yapıp yapmadığını

merak ettim. Dikiş konusunda harikaydı. Erkeklerin daha sık smokin giymelerini isterdim. Ama sanırım sık giyselerdi aynı heyecanı yaratmazdı.

Peter bileğime çiçeğimi taktı; beyaz düğün çiçeği ve karanfildendi ve ben olsam tam da böyle bir çiçek alırdım. Şimdiden yatağımın başına asıp orada kuruttuğumu hayal ediyordum.

Kitty de giyinmişti; üzerinde en sevdiği elbisesi vardı, böylece o da fotoğraf çekilecekti. Peter papatyalı bilekliği ona taktığında yüzü sevinçten pembeleşti ve Peter bana göz kırptı. Kitty ile benim, Peter ile benim ve Kitty'nin, Peter ve benim fotoğraflarımız çekildi. Ardından buyurgan bir tonda, "Şimdi de sadece ben ve Peter," dedi ve beni kahkaha atan Trina'nın yanına itti.

"Yaşıtın erkekler günlerini görmek üzere," dedi bana ve Peter'in gülümseyen annesine.

"Ben neden hiçbir fotoğrafta yokum?" dedi babam ve bir de onunla çekirdik. Sonra birkaç tane de Trina ve Bayan Kavinsky'yle.

Sonra dışarıda, kızılık ağacının önünde, Peter'in arabasının önünde, evin önünde fotoğraf çekildik ve Peter sonunda, "Bu kadar yeter! Baloyu kaçıracağız," dedi. Arabasına binerken gösterişli bir biçimde kapımı açtı.

Yolda bana bakıp duruyordu. Gözlerimi yola sabitledim ama onu kenardan görebiliyordum. Bana hiç bu kadar hayranlık duyulduğunu hissetmemiştim. Stormy bunu sürekli hissetmiş olmalıydı.

Baloya gider gitmez profesyonel fotoğrafçıya asıl balo fotoğrafımızı çekirmek için Peter'a sıraya girmemiz gerektiğini

söyledim. Sıranın azalmasını beklememizi söyledi ama ısrar ettim. Saçım inmeden, kupür albümüm için güzel bir fotoğraf istiyordum. Mecburi balo pozunu verdik: Peter arkamda, elleri belimdeydi. Fotoğrafçı fotoğrafa bakmamıza izin verdi ve Peter saçını beğenmediği için bir tane daha çekmesi konusunda ısrar etti.

Fotoğrafımız çekildikten sonra arkadaşlarımızı dans pistinde bulduk. Darrell, Pammy'nin elbisesiyle uyumlu lavanta rengi kravat takmıştı. Chris siyah, dar bir elbise giymişti; bana elbise bakmaya gittiğimizde Kitty'nin seçtiğine benziyordu. Lucas üzerine mükemmel oturan takım elbisesiyle İngiliz beyefendilerine benziyordu. Sonunda ikisini de “bir uğrarsınız” diyerek gelmeye ikna etmiştim. Chris sonrasında arkadaşlarıyla kulübe gideceğini söyledi ama görünüşe bakılırsa yakın zamanda bir yere gideceği yoktu. Dar elbisesiyle oldukça ilgi topluyordu.

Style çalmaya başlayınca hepimiz çılgına döndük ve zıplayarak birbirimize bağıldık. En çok çıldıran Peter'dı. Bana eğlenip eğlenmediğimi soruyordu sürekli. Sadece bir kez sesli sordu ama gözleri bunu sormaya devam ediyordu. Ben de ona gözlerimle, *Evet, evet, evet, eğleniyorum*, diyordum.

Yavaş dans etmeye de giderek alışıyorduk. Belki ben de UVA'ya gittiğimde salon dansı dersi almalıydım, böylece gerçekten iyi dans edebilirdik.

Ona bunu söylediğimde sevgi dolu bir ifadeyle bana, “Her zaman her şeyi bir üst seviyeye çıkarmak istiyorsun,” dedi. “Bir üst seviye çikolatalı kurabiye.”

“Ondan vazgeçtim.”

“Bir üst seviye Cadılar Bayramı kostümü.”

şimdi ve sonsuza dek, Lara Jean

“Bir şeylerin özel hissettirmesini seviyorum.” Peter gülümsedi. “Hiçbir zaman yanak yanağa dans edemeyecek olmamız ne kötü,” dedim.

“Belki sana dans ayakkabısı alabiliriz.”

“Ah, topuklu ayakkabı mı diyorsun?”

Sırıttı. “Yirmi beş santimlik topuklu ayakkabı olduğunu sanmıyorum.”

Onu duymazdan geldim. “Senin makarna kollarının beni kaldıracak kadar güçlü olmaması da çok kötü.”

Peter yaralı bir aslan gibi kükredi ve tıpkı yapacağını bildiğim gibi, beni havaya kaldırıp döndürdü. Birini bu kadar iyi tanımak, sağa mı yoksa sola mı döneceklerini bilmek ender bir şeydi. Ailem dışında en iyi tanıdığım kişi Peter olabilirdi.

Peter tabii ki balo kralı seçildi. Kraliçe de Ashanti Dickson’dı. Başında taçla Peter’la dans edecek kişi Genevieve olmadığı için rahatladım. Ashanti, Peter’la neredeyse aynı boyda olduğundan yanak yanağa dans edebilirlerdi ama etmediler. Peter bana bakıp göz kırptı. Ashanti’nin erkek arkadaşı Marshawn Hopkins’in yanında duruyordum. Bana doğru eğilip, “Geldiklerinde onları görmezden gelip dans etmeliyiz,” deyince güldüm.

Peter’la, dansıyla, dik duruşuyla gurur duyuyordum. Şarkının önemli anında Ashanti’yi yere eğdi, herkes tezahürat edip ayaklarını yere vurdu ve bununla da gurur duydum. İnsanlar ona karşı duygularında o kadar içtenlerdi ki hepsi Peter’ı kutlayabiliyordu çünkü kibardı ve herkesin kendini iyi hissetmesini sağlıyordu. Geceye ekstra parlaklık

katıyordu ve herkes bundan memnundu. Ben de. Bu şekilde uğurlandığı için mutluydum.

Son dans.

İkimiz de sessizdik. Henüz bitmemişti. Önümüzde koca bir yaz vardı. Ama lise, ikimizin buradaki birlikteliği, bugünkü Lara Jean ve Peter kısmı bugün sona eriyordu. Bir daha asla bu şekilde olmayacaktık.

Peter'in da üzülüp üzülmediğini merak ettiğim sırada, "Gabe'e baksana, elini Keisha'nın kalçasına koymaya çalışıyor," diye fısıldadı.

Görebilmem için beni hafifçe döndürdü. Gabe'in eli gerçekten de nereye konacağına karar veremeyen bir kelebek gibi Keisha Wood'un bel/kalça bölgesindeydi. Güldüm. Peter'ı bu yüzden çok seviyordum. Benim görmediğim şeyleri görüyordu.

"Şarkımızın ne olması gerektiğini biliyorum," dedi.

"Ne?"

Sonra sihir yapılmışçasına Al Green'in sesi balo salonunu doldurdu. *Let's Stay Together*.

"Bunu bilerek çaldırttın," diye suçladım onu ama gülüyordum.

Sırıttı. "Kader."

Her ne yapmak istersen... bana uya-a-a-r.

Peter elimi kalbine koydu. "Birlikte kalalım," diye şarkıya eşlik etti. Sesi berrak ve netti; onunla ilgili sevdiğim her şeydi.

Balo sonrası partiye giderken Peter acıktığını söyledi ve restoranda durmak isteyip istemediğimi sordu.

şimdi ve sonsuza dek, Lara Jean

“Partide pizza olacaktı galiba,” dedim. “Neden orada yemiyoruz?”

“Ama ben pancake istiyorum,” diye sızlandı.

Restoranın otoparkına girdik ve arabayı park ettikten sonra inip kapımı açmak için benim tarafıma koştu. “Bu akşam ne kadar da centilmensin,” dediğinde sırıttı.

Restorana girerken gösterişli bir biçimde bana kapıyı açtı.

“Bu kraliyet muamelesine alışabilirim,” dedim.

“Sana her zaman kapıyı açıyorum,” diye itiraz etti.

İçeri girdik ve olduğum yerde kalakaldım. Her zaman oturduğumuz koltuğa açık pembe balonlar bağlanmıştı. Masanın ortasında, üzerinde bir sürü mumun olduğu ve simli pembe kremayla *İyi ki Doğdun Lara Jean* yazılı pasta vardı. Aniden menülerin arkasından çıkan başları gördüm. Bütün arkadaşlarımız balo kıyafetleriyle oradaydı: Lucas, Gabe, Gabe’in kız arkadaşı Keisha, Darrell, Pammy, Chris. “Sürpriz!” diye bağırdı herkes.

Arkama döndüm. “Aman Tanrım, Peter!”

Hâlâ sırtıyordu. Saatine baktı. “Geceyarısı oldu. İyi ki doğdun, Lara Jean.”

Üzerine atılıp ona sarıldım. “Balo gecesine denk gelen doğum günümde tam da yapmak istediğim şeydi bu, üstelik bunu bilmiyordum bile.” Sonra onu bırakıp masaya gittim.

Herkes kalkıp bana sarıldı. “Yarın doğum günüm olduğunu bildiğinizi bile bilmiyordum! Yani bugün!” dedim.

“Tabii ki biliyorduk,” dedi Lucas.

“Oğlum haftalardır bunu planlıyor,” dedi Darrell.

“Çok tatlıydı,” dedi Pammy. “Beni arayıp pasta yapmak için ne tür tava kullanması gerektiğini sordu.”

“Beni de aradı,” dedi Chris. “Ben de ben nereden bileyim falan oldum.”

“Ve sen!” Chris’in koluna vurdum. “Senin kulübe gideceğini sanıyordum!”

“Birkaç patates kızartması çaldıktan sonra gidebilirim yine de. Gecem yeni başlıyor, bebeğim.” Beni kendine çekip sarıldı ve yanağıma bir öpücük kondurdu. “Doğum günün kutlu olsun kızım.”

Peter’a döndüm. “Bunu yaptığına inanamıyorum.”

“Pastayı kendim yaptım,” diye böbürlendi. “Hazır karışım olsa da.” Montunun cebinden çakmak çıkarıp mumları yakmaya başladı. Gabe de yanmış bir mum alarak ona yardım etti. Sonra Peter masaya oturup ayaklarını aşağı sarkıttı. “Haydi.”

Etrafıma bakındım. “Ee...”

O sırada Thompson Twins’ten *If You Were Here* şarkısı çalmaya başladı. Ellerimi yanaklarıma götürdüm. Buna inanamıyordum. Peter 16. *Doğum Günü* filminde Molly Ringwald ve Jake Ryan’ın aralarında doğum günü pastasıyla masada oturdukları son sahneyi canlandırıyordu. Birkaç ay önce filmi izlediğimizde bunun, gördüğüm en romantik şey olduğunu söylemiştim. Ve şimdi benim için aynısını yapıyordu.

“Mumlar eriyecek, çabuk ol, Lara Jean,” diye seslendi Chris.

Darrell ile Gabe elbisemi yakmamaya dikkat ederek masaya çıkmama yardım ettiler. “Tamam, şimdi bana tarcasına bak ve bu şekilde öne eğil,” dedi.

Chris yanıma gelip eteğimi biraz kabarttı. Telefonundan bize bakarak, “Kolunu biraz daha kıvrır,” dedi Peter’a. Peter

şimdi ve sonsuza dek, Lara Jean

dediğini yaptı ve Chris başını onaylarcasına salladı. “İyi görünüyor, iyi görünüyor.” Ardından yerine geçip fotoğraf çekmeye başladı. Bu gece Peter’a taparcasına bakmakta hiç zorluk çekmedim.

Mumları üflerken, Peter’a karşı hep böyle hissetmeyi diledim.

23

Mahalledeki havuz her zaman anma gününde açılırdı. Küçükken Margot'yla gün sayardık. Annem salamlı ve peynirli sandviç, havuç dilimleri ve büyük bir termos dolusu elma suyu verirdi. Elma suyu ekersiz, elmalı meyve suyuna su eklenerek yapılrđı ama çoğunlukla suydı. Makineden kola ya da meyve kokteyli almak için anneme yalvarırdım ama olmazdı. Annem hindinin üzerine tereyağı boaltırca-sına üzerimize güneş kremi boaltırdı. Kitty eskiden ılık atarak kaçardı; krem sürülmesi için fazla sabırsızdı. Kitty hep sabırsızdı; hep daha fazlasını isterdi ve o anda isterdi. ocukluumuzdaki özelliklerimizin bir kısmının bydmzde devam etmesi enteresandı. Kitty olmasa bunu hiç bilemezdim. Hla aynı tuhaf suratları yapıyordu.

Kitty bu sene yüzme takımında değildi; hiçbir arkadaşı gitmediği için artık eğlenceli olmadığını söylüyordu. Benim izlediimin farkında değilken onun program tablosuna özlemle baktığını gördüm. Sanırım bu da büyümenin bir parçasıydı: Eskiden sevdiğiniz şeylere veda ediyordunuz.

şimdi ve sonsuza dek, Lara Jean

Herkesin bahçelerindeki çimler biçilmişti ve havada yonca ve yeşillik kokusu vardı. Yazın ilk çekirgeleri ötüyordu. Bu benim bütün yazlarımın müziği idi.

Peter’la çocuk havuzundan en uzak şezlongları kaptık çünkü orası daha az gürültülüydü. Fransızca finalime çalışıyordum ya da en azından çalışmaya çalışıyordum.

“Buraya gel de önce omuzlarına krem süreyim,” diye seslendim arkadaşı Brielle’le havuz kenarında duran Kitty’ye.

“Yanmadığımı biliyorsun,” diye bağırdı bana ve bu doğrudu; omuzları şimdiden çörek gibi bronzlaşmıştı. Yaz sonuna kadar tam buğday ekmeğinin kabuğu kadar kararmış olacaktı. Kitty’nin saçları geriye yapışmıştı ve omuzlarına havlu atmıştı. Kol ve bacaklardan ibaretti.

“Buraya gel,” dedim.

Kitty Peter’la oturduğumuz şezlonglara koşarken parmak arası terlikleri yere çarparak ses çıkarıyordu.

Ona güneş kremi sıktım ve omuzlarına yaydım. “Yanıp yanmaman önemli değil. İleride eski bir deri çantaya benzememek için vücudunu koru.” Stormy böyle derdi.

Kitty “eski deri çanta” lafına güldü. “Bayan Letty gibi. Teni, sosisli sandviç renginde.”

“Belirli birinden bahsetmiyordum ama evet. Gençliğinde güneş kremi sürmeliymiş. Bu sana ders olsun, kardeşim.” Bayan Letty komşularımızdan biriydi ve derisi üzerinden krep gibi sarkıyordu.

Peter güneş gözlüğünü taktı. “Kötüsünüz.”

“Zamanında bahçesini tuvalet kâğıdıyla kaplayan kişi söylüyor bunu.”

Kitty gülüp kolamdan bir yudum aldı. “Sen mi yaptın?”

“Yalan ve iftira,” dedi Peter eğlenerek.

Hava daha da ısınınca Peter beni, Fransızca kitabımı kaldırıp kendisiyle havuza atlamaya ikna etti. Havuz küçük çocuklarla doluydu, bizim yaşımızda kimse yoktu. Steve Bledell'in evinde havuz vardı ama eski zamanların hatırına önce buraya gelmek istemiştim.

"Sakın beni batırayım deme," diye Peter'ı uyardım. Köpekbalığı gibi etrafımda daire çizmeye başlamıştı ve giderek yaklaşıyordu. "Ciddiyim!"

Dalarak bana doğru ilerledi ve beni belimden yakaladı ama batırmadı; öptü. Tenime değen teni serin ve yumuşaktı; dudakları da öyle.

Onu iterek, "Öpme, çocuklar var!" diye fısıldadım.

"Yani?"

"Yani kimse çocukların oynadığı havuzda öpüşen gençler görmek istemez. Doğru değil." Ezik gibi konuştuğumun farkındaydım ama umurumda değildi. Ben küçükken havuzda takılan gençler gördüğümde hep gerilirdim çünkü havuz onlara aitmiş gibi hissederdim.

Peter kahkahalara boğuldu. "Komiksin, Covey." Yan yan yüzüp, "Bu doğru değil," diye tekrarladı ve yeniden gülmeye başladı.

Cankurtaran yetişkin saati için düdüğünü çalınca Peter ve ben de dahil tüm çocuklar havuzdan çıktık. Şezlonglarımıza döndük ve Peter onları birbirine yaklaştırdı.

Yan dönüp güneşe karşı gözlerimi kısıtım. "Yetişkin saatinde havuza girmek için sence kaç yaşında olmak gerekiyor? On sekiz mi, yirmi bir mi?"

"Bilmem. Yirmi bir?" Telefonuna bakıyordu.

"Belki on sekizdir. Sormalıyız." Güneş gözlüğümü takıp *The Sound of the Music*'ten *Sixteen Going on Seventeen* şar-

kısını söylemeye başladım. “Yaşlı ve bilge birinin sana ne yapacağını söylemesi gerekiyor.” Vurgulamak için burnuna hafifçe dokundum.

“Hey, ben senden büyüğüm,” diye itiraz etti.

Elimi Peter’ın yanağında gezdirip şarkıyı söyledim. “On yediden on sekize geçiyorum, b-b-ben sana bakarım.”

“Söz mü?” dedi Peter.

“Bu şarkıyı benim için bir kez söyle,” diye kışkırttım. Peter bana ters ters baktı. “Lütfen? Şarkı söylemene bayılıyorum. Sesin çok berrak.”

Gülümsemesine engel olamadı. Peter iltifatlara her zaman gülümseyerek karşılık verirdi. “Sözleri bilmiyorum,” diye karşı çıktı.

“Evet, biliyorsun.” Elimi sallar gibi yaptım. “*Imperio!* Bir dakika, bunun ne anlama geldiğini biliyor musun?”

“Affedilmez büyülerden?”

“Evet. Çok etkileyici, Peter K. Peki ne işe yarıyor?”

“İstemediğin şeyleri yaptırıyor.”

“Çok iyi, genç büyücü. Senin için hâlâ umut var. Şimdi söyle!”

“Seni küçük cadı.” Birileri dinliyor mu diye etrafına baktı ve söylemeye başladı. “Yaşlı ve bilge birinin bana ne yapacağımı söylemesi gerekiyor... On yediden on sekize geçiyorsun... Ben sana bağlıyım.”

Sevinçle ellerimi çırttım. Bir erkeğin, isteklerinizi yerine getirmesinden daha mest edici bir şey var mıydı? Ona yaklaşıp kollarımı boynuna doladım.

“Bu kez insan içinde yakınlaşan sensin!” dedi Peter.

“Sesin gerçekten çok güzel, Peter. Koroyu hiç bırakmamalıydın.”

“Koroya girmemin tek sebebi tüm kızların orada olmasıydı.”

“Öyleyse UVA’da koroya girmeyi unut. Enstrümansız müzik grupları da yok.” Aslında şaka yapmıştım ama Peter rahatsız olmuş göründü. “Şaka yapıyorum! İstediğin koro grubuna katıl! Zaten Hullabahoos’takiler hep erkek.”

“Koroya girmeyi düşünmüyorum. Başka kızlara bakmayı da düşünmüyorum.”

Ah. “Tabii ki başka kızlara bakacaksın. Gözlerin var, öyle değil mi? Yemin ederim bu, insanların renkleri görmediklerini söylemeleri kadar aptalca. Herkes herkesi görür. Elinde değil.”

“Demek istediğim o değildi!”

“Biliyorum, biliyorum.” Oturup Fransızca kitabımı yeniden kucağıma aldım. “Çarşamba günkü tarih sınavına çalışmayacak mısın gerçekten?”

“Şu saatten sonra yapmam gereken tek şey geçmek,” diye hatırlattı.

“Güzel olmalı, güzel olmalı,” diye şarkı söyledim.

“Ayrıca Fransızcadan C alırsan William and Mary senin yerini başkasına verecek değil ya,” dedi Peter.

“Fransızca için değil, cuma günkü matematik sınavım için endişeleniyorum.”

“Eh, tamam matematikten C aldığın için de seni atacak değiller.”

“Sanırım öyle ama yine de iyi dereceyle bitirmek istiyorum,” dedim. Mayıs bitmek üzereydi ve geri sayım başlamıştı. Okulun bitmesine bir hafta kalmıştı. Kollarımı ve bacaklarımı gerip güneşten gözlerimi kısıtım ve mutlu bir şekilde iç geçirdim. “Haftaya her gün buraya gelelim.”

“Gelemem. Antrenman haftası, unuttun mu?”

“Bu kadar erken mi?”

“Evet. Sezonun bitmesi ve artık maç yapmayacak olmamız tuhaf geliyor.”

Okulumuzun lakros takımı eyalet şampiyonasına çıkamamıştı. Düşük bir ihtimal olduğunu biliyorlardı çünkü Peter’ın da söylemekten hoşlandığı gibi, ondan sadece bir tane vardı. Gelecek hafta UVA’daki yeni takımıyla kampa girecekti.

“Takım arkadaşlarıyla tanışacağın için heyecanlı mısın?” diye sordum.

“Birkaçını zaten tanıyorum ama evet. Güzel olacak.” Uzanıp saçımın bir kısmını örmeye başladı. “Bence bu işte giderek daha iyi oluyorum.”

“Tüm yaz pratik yapabilirsin,” dedim, daha fazla saçımı alabilsin diye ona doğru eğilirken. Bir şey söylemedi.

24

Okulun bitmesi hep farklı hissettirirdi. Her yıl aynıydı ama bu yıl bu his katlanmıştı çünkü gelecek yıl olmayacaktı. Her şey sona ermiş gibi bir hava vardı. Öğretmenler şort ve tişörtle derse giriyorlardı. Masalarını temizlerken bize film açıyorlardı. Kimsenin bir şeyleri daha fazla umursamaya enerjisi yoktu. Artık hepimiz gün sayıyor, vakit geçiriyorduk. Herkes hangi okula gideceğini biliyordu ve sanki her şey geride kalmıştı. Hayat aniden aynı anda hem yavaş hem de hızlı ilerliyor gibiydi. Aynı anda iki yerde olmak gibi.

Finaller iyi geçti; matematik bile beklediğim kadar kötü geçmedi. Lise hayatım bu şekilde sona yaklaşıyordu. Peter haftasonu antrenman için gitmişti. Sadece bir gün olmuştu ve onu temmuzda Noel'i bekler gibi özlüyordum. Peter fincanımdaki sıcak çikolataydı, kırmızı eldivenlerimdi, Noel sabahı hissettiklerimdi.

Spor salonundan döner dönmez arayacağını söylediği için telefonumun sesini açık tutarak yanımdan ayırmıyordum. Sabah ben duştayken aramıştı ve çağrısını gördüğümde çoktan gitmişti. Geleceğimiz böyle mi olacaktı? Benim derslerim

ve kendi programım olduğunda farklı olacaktı ama şimdilik deniz fenerinin tepesinde durmuş, sevgilimin gemisinin gelmesini bekliyormuşum gibi hissediyordum. Romantik biri olduğumdan çok da can sıkıcı bir duygu değildi, en azından şimdilik. Eskisi kadar romantik olmadığı zaman, onu her gün görmemek yeni normal rutinim olduğu zaman farklı olacaktı ama şimdilik, sadece şimdilik özlemin kendine has bir keyfi vardı.

Akşamüstü Margot'nun beni *Küçük Ev* dizisindeymişim gibi, Kitty'ninse hayalet gibi gösterdiğini söylediği uzun, beyaz geceliğimle aşağı indim. Tezgâha oturup bir şeftali konserveyi açtım ve kutunun içinden çatalla yemeye koyuldum. Şuruplu şeftaliyi ısırarak oldukça tatmin edici bir his veriyordu.

İç geçirdim, Kitty bilgisayarından başını kaldırdı. “Neden bu kadar sesli iç geçiriyorsun?”

“Noel’i özledim.” Bir dilim şeftali daha aldım.

Gözleri parladı. “Ben de! Bence bu sene ön bahçeye birkaç tane geyik almalıyız. Ucuz bir şey değil ama, ışıklarla kaplı, zarif bir model.”

Yeniden iç geçirip konserveyi bıraktım. “Tabii.” Şurup ağır gelmeye başlamıştı.

“İç geçirmeyi kes!”

“İç geçirmek neden bu kadar iyi hissettiriyor?” diye sesli düşündüm.

Kitty de yüksek sesle iç geçirdi. “Aslında nefes almakla aynı şey. Ve nefes almak iyi hissettiriyor. Hava çok lezzetli.”

“Değil mi?” Bir dilim şeftali daha aldım. “Öyle geyikler nereden alınıyor acaba? Target’ta satılıyor olabilir.”

“Christmas Mouse isimli o mağazaya gitmeliyiz. Bir sürü şey alabiliriz. Williamsburg’de bir mağazaları yok mu?”

“Evet, outlet’lere giden yolda. Yeni bir çelenk de alabiliriz. Mor ışıklar varsa onlar da güzel olabilir. Kış periler ülkesi havası verir. Tüm ağacı pastel tonlarda süsleyebiliriz.”

Kitty ifadesizce, “Kendimizi fazla kaptırmayalım,” dedi.

Onu duymazdan geldim. “Trina’nın da bir sürü süsü olduğunu unutma. Koca bir Noel köyü var. Hepsi garajdaki kutularda.” Trina’nın köyü sade bir şey değildi. Berber, pastane ve oyuncakçısı vardı; muazzamdı. “Onu nereye koyacağımızı bile bilmiyorum.”

Kitty omuz silkti. “Muhtemelen bizim eski eşyalarımızı atmamız gerekecek.” Tanrım, Kitty hiç duygusal değildi! Mantıklı bakış açısıyla konuşmaya devam etti: “Zaten sahip olduğumuz her şey o kadar da mükemmel değil. Ağacın altına serdiğimiz örtümüz yıpranmış görünüyor ve düzgün durmuyor. Sırf eski diye neden bir şeyleri saklayalım ki? Yeni, neredeyse her zaman eskiden daha iyidir.”

Bakışlarımı çevirdim. O örtüyü annem ortaokuldaki Noel kermesinde almıştı. Okul aile birliğindeki annelerden biri örgü örüyordu. Margot’yla hangisini seçeceğimiz konusunda kavga etmiştik; o ekose kenarlı kırmızı olanı, ben de beyazı beğenmişim çünkü annem ağacın karların üzerinde duruyormuş gibi görüldüğünü söylemişti. Annem sonunda beyazın çabuk kirleneceğini söyleyerek kırmızıyı seçmişti. Kırmızı da güzel durmuştu ama Kitty haklıydı; artık onu kaldırmanın vakti gelmişti. Ama onu atmasına ne ben ne de Margot izin verirdik. En azından kare şeklinde kesip şapka kutumun içinde saklardım.

şimdi ve sonsuza dek, Lara Jean

“Trina’nın güzel bir örtüsü var,” dedim. “Beyaz kürk. Jamie Fox-Pickle onun üzerinde yatmaya bayılır.”

Telefonum titredi ve Peter mı diye bakmak için yerimden fırladım ama babam akşam Tayland yemeği alacağını söylüyor ve pad thai mi yoksa pad see yew mu istediğimizi soruyordu. Yeniden iç geçirdim.

“Lara Jean, bir daha iç geçirirsen!” diye tehdit etti Kitty. Gözucuyla bana bakarak, “Asıl özlediğinin Noel olmadığını biliyorum,” dedi. “Peter gideli daha bir gün oldu ve sanki savaşa falan gitmiş gibi davranıyorsun.”

Onu duymazdan gelip inadına babama pad see yew yazdım çünkü Kitty’nin pad thai tercih ettiğini biliyordum.

O sırada bir e-posta geldi. Kuzey Carolina Üniversitesi kabul bölümündendi. Başvurum güncellenmişti. Linke tıkladım. *Tebrikler...*

Bekleme listesinden alınmıştım.

Ne?

Afallamış bir şekilde tekrar tekrar okudum. Ben, Lara Jean Song Covey, Chapel Hill’deki UNC’ye kabul edilmiştim. Buna inanamıyordum. Gireceğimi hiç düşünmemiştim. Ama kabul edilmiştim.

“Lara Jean? Alo?”

Şaşkınlıkla başımı kaldırdım.

“Aynı soruyu üç kez sordum. Ne oldu?”

“Şey... Sanırım UNC’ye kabul edildim.”

Kitty’nin ağzı açık kaldı. “Vay canına!”

“Tuhaf, değil mi?” Şaşkınlıkla başımı iki yana salladım. Kimin aklına gelirdi ki? Benim gelmezdi. Bekleme listesine girdikten sonra orayı tamamen unutmuştum.

“Girmenin çok zor olduğu bir okul, Lara Jean!”

JENNY HAN

“Biliyorum.” Hâlâ şoktaydım. UVA’ya kabul edilmemden sonra kendimi yetersiz hissetmişim. Ama Kuzey Carolina! Eyalet dışındaki okula girmek UVA’ya girmekten bile zordu.

Kitty’nin gülümsemesi azaldı. “Ama William and Mary’ye gitmeyecek misin? Depozitonu göndermedin mi? Hem seneye UVA’ya geçiş yapmayacak mısın?”

UVA. Birkaç saniyeliğine UVA’ya geçiş yapmak aklımdan çıkmıştı ve Kuzey Carolina için mutlu olmuştum. “Planım o yönde,” dedim. Telefonum titreyince Peter olduğunu düşünerek kalbim çarptı ama Chris’ten mesaj geldi.

Starbucks’a gitmek ister misin?

Bil bakalım ne oldu? UNC’ye kabul edildim! diye cevap yazdım.

AMAN TANRIM! Arıyorum.

Bir saniye sonra telefonum çaldı ve Chris, “Aman Tanrım!” diye bağırdı.

“Teşekkür ederim! Yani, vay canına. Orası... harika bir okul.”

“Ne yapacaksın?” diye sordu.

“Ee.” Keskin gözlerle beni izleyen Kitty’ye baktım. “Hiçbir şey. Yine de William and Mary’ye gideceğim.”

“Ama UNC daha iyi değil mi?”

“Daha üst sınıf. Bilmiyorum. Oraya hiç gitmedim.”

“Haydi gidelim,” dedi.

“Ziyarete mi? Ne zaman?”

“Şimdi! Spontane yolculuk!”

“Deli misin? Dört saatlik yol!”

“Hayır, değil. Sadece üç saat yirmi beş dakika. Şimdi baktım.”

“Biz oraya varana kadar...”

“Saat altı olur. Bir şey değil. Gezeriz, yemek yeriz, sonra da döneriz. Neden olmasın! Genciz. Ayrıca senin neye hayır dediğini bilmen gerekiyor.” Tekrar itiraz etmeme izin vermeden, “On dakikaya seni almaya geliyorum. Yol için atıştırmalık bir şeyler hazırla,” dedi ve telefonu kapadı.

Kitty beni izliyordu. “Kuzey Carolina’ya mı gidiyorsun? Şimdi mi?”

Sevinçten havalara uçacakmışım gibi hissediyordum. Gülerek, “Sanırım!” dedim.

“William and Mary yerine oraya mı gideceksin?”

“Hayır, sadece... Gezmeye gideceğim. Değişen bir şey yok. Ama babama söyleme.”

“Neden?”

“Çünkü... öyle işte. Chris’le birlikte olduğumu ve yemeğe gelmeyeceğimi söylersin ama üniversiteden bahsetme.”

Giyinip evin içinde koşturuyor, sepetin içine bir şeyler atıyordum. Kurutulmuş wasabi bezelyeleri, çikolatalı kraker, şişe su. Chris’le daha önce hiç yolculuk yapmamıştık ve bu onunla hep yapmak istediğim bir şeydi. Hem Chapel Hill’e bir bakmaktan ne zarar gelirdi ki? Oraya gitmeyecektim ama yine de düşüncesi güzeldi.

Chris’le yolu yarılamıştık ki şarjımın bitmek üzere olduğunu ve şarj aletimi almayı unuttuğumu fark ettim.

“Arabada şarj aleti var mı?” diye sordum.

Chris radyoda çalan şarkıya eşlik ediyordu. “Yok.”

“Kahretsin!” GPS kullandığımız için onun da şarjı azalmıştı. Telefonumun şarjı bitiyorken eyalet dışına çıkma fikri beni huzursuz ediyordu. Üstelik Kitty’den babama nereye gideceğimi söylememesini istemiştim. Ya bir şey olsaydı? “Sence kaçta döneriz?”

“Endişelenmeyi kes, Nine Lara Jean. Bir şey olmayacak.” Camları açıp el yordamıyla çantasını bulmaya çalıştı. Chris arabayı hurdaya çevirmeden önce arkada yerde duran çantasını alıp sigarasını çıkardım. Kırmızı ışıktaki durduğumuzda sigarasını yakıp derin bir nefes çekti. “Kâşif olacağız. Böylece daha da maceralı olacak. Atalarımızın da cep telefonu yoktu, biliyorsun.”

“Unutma, sadece bakacağız. Ben William and Mary’ye gideceğim.”

“Asıl sen unutma... seçenekler her şeydir,” dedi Chris.

Margot da hep böyle söylerdi. İkisinin, düşündüklerinden daha fazla ortak yönü vardı.

Yolun geri kalanını radyo kanallarını değiştirerek, şarkılara eşlik ederek ve Chris’in saçının önünü pembeye boyayıp boyamaması hakkında konuşarak geçirdik. Zamanın bu kadar hızlı geçmesine şaşırdım. Chris’in dediği gibi üç buçuk saatten kısa sürede Chapel Hill’e ulaştık. Franklin Caddesi’nde park yeri bulduk, sanırım burası anacaddeydi. Gözüme ilk çarpan, kampüsün UVA’nıninkine ne kadar benzediği oldu. Bir sürü akçaağaç, yeşillik ve tuğla binalar.

“Çok güzel, değil mi?” Durup pembe çiçekli kızılıcak ağacına hayranlıkla baktım. “Bu kadar kızılıcak ağacı olmasına şaşırdım, sonuçta Virginia eyaletinin çiçeği. Sence Kuzey Carolina’nın eyalet çiçeği ne?”

“Hiçbir fikrim yok. Bir şeyler yiyebilir miyiz lütfen? Açlıktan ölüyorum.” Chris’in dikkat seviyesi bir sineğinki kadardı ve acıktığında herkes kendini kollamalıydı.

Kolumu onun beline doladım. Beni bu yolculuğa çıkarıp burayı göstermek istediği için aniden ona karşı sevgi dolu hissettim. “Öyleyse karnımızı doyuralım. Ne istersin? Pizza? Sandviç? Çin yemeği?”

Kolunu omzuma attı. Farklı yemeklerin adının geçmesiyle morali yükselmeye başlamıştı bile. “Sen seç. Çin yemeği dışında her şey olur. Ya da pizza dışında. Aslında haydi suşi yiyelim.”

Caddeden geçen birkaç erkeğe seslendi. “Hey!”

Çocuklar bize döndü. “Ne var ne yok?” dedi bir tanesi. Siyahiydi, yakışıklı, uzun boyluydu, kolları kaslıydı ve üzerinde Carolina Güreş Takımı yazan bir tişört giymişti.

“Buralarda en iyi suşi nerede yenir?” diye sordu Chris.

“Ben suşi yemiyorum, o yüzden bilmiyorum.” Daha az yakışıklı olan ama yine de yakışıklı olan kızıl saçlı arkadaşına baktı. “Sen nereye gidiyorsun?”

“Spicy Nine,” dedi çocuk Chris’i süzerek. “Franklin’den devam edin karşınıza çıkacak.” Chris’e göz kırptı ve kendi yönlerine doğru yürümeye devam ettiler.

“Onların peşinden mi gitsek?” dedi Chris, gözleriyle onları takip ederek. “Bu geceki planlarını öğreniriz.”

Çocukların gösterdikleri yöne baktım. “Aç olduğunu sanıyordum,” diye hatırlattım.

“Ah, evet,” dedi. “Neyse, UNC sütununa bir puan ekledik, değil mi? Daha yakışıklı erkekler?”

“Eminim William and Mary’de de yakışıklı erkekler vardır.” Ardından çabucak ekledim: “Beni ilgilendirdiğinden

değil tabii çünkü erkek arkadaşım var.” Beni hâlâ aramamış olan erkek arkadaşım. Şarjım yüzde beşe düşmüştü ve aradığında çok geç olacaktı.

Suşi yedikten sonra Franklin Caddesi’nde gezdik, mağazalara girdik. Peter’a Tar Heels şapkası almayı düşündüm ama kendisi Wahoo olacağı için muhtemelen takmazdı.

Üzerinde tabelalar olan bir direğin önünden geçerken Chris aniden durdu. Cat’s Cradle isimli bir müzikhol tabelasını gösterdi. Akşam Meow Mixx diye bir grup çıkacaktı. “Gidelim!” dedi Chris.

“Meow Mixx diye bir grubu daha önce duydun mu?” diye sordum. “Ne tür müzik yapıyorlar?”

“Kimin umurunda. Gidelim!” Elimden tuttu. Gülerek caddede koştuk.

İçeri giriş sırası vardı ve grup sahneye çıkmıştı bile; açık kapıdan dışarı dans müziği sesi yayılıyordu. Önümüzde bekleyen birkaç kız daha vardı. Chris kolunu omzuma atıp, “En yakın arkadaşım UNC’ye kabul edildi,” dedi.

Chris’in benden en yakın arkadaşım olarak bahsettiğini duymak içimi ısıttı; onun hayatında iş arkadaşları, benim de Peter olmasına rağmen birbirimiz için hâlâ önemli olduğumuzu duymak... Kosta Rika, İspanya ya da nerede olursa olsun hâlâ yakın olacağımızdan emin olmamı sağladı.

Kızlardan biri bana sarılıp, “Tebrikler! Buraya bayılacaksın,” dedi. Saçlarını önden taç gibi örmüştü ve üzerinde BENİM BAŞKANIM HILLARY yazan bir tişört vardı.

Saçındaki lolipoplu tokayı düzelten arkadaşı, “Yurt olarak Ehaus ya da Craige’i seç. Onlar en eğlencelileri,” dedi.

şimdi ve sonsuza dek, Lara Jean

“Aslında buraya gelmeyeceğim; sadece gezmeye geldik. Eğlencesine,” dedim utanarak.

“Ah, nereye gidiyorsun?” diye sordu, çilli suratını hafifçe asarak.

“William and Mary,” dedim.

“Ama kesin değil,” diye araya girdi Chris.

“Bayağı kesin,” dedim.

“Ben Princeton yerine burayı tercih ettim,” dedi örgülü kız. “Ziyarete geldiğimde burayı o kadar sevmiştim ki. Göreceksin. Bu arada ben Hollis.”

Hepimiz kendimizi tanıttık ve kızlar bana Edebiyat bölümünden, Dean Dome’daki basketbol maçlarından ve Franklin Caddesi’ndeki kimlik istemeyen yerlerden bahsettiler. Edebiyat bölümü sırasında kendini konuşmadan soyutlayan Chris aniden kulak kesildi. İçeri girmeden önce Hollis bana numarasını verdi. “Buraya gelirsen diye,” dedi.

İçerisi çok kalabalıktı, bir sürü insan sahnenin yakınında durmuş, ellerinde biralarla dans ediyordu. Grup aslında gitar çalan iki adam ve dizüstü bilgisayardan oluşuyordu ve elektronik pop çalıyorlardı. Müziğin sesi çok yüksekti. Karışık bir seyirci kitlesi vardı: üzerlerinde rock gruplarının tişörtleri olan sakallı, neredeyse babamla yaşıt adamlar vardı ama çoğu öğrenciydi. Chris bize bira almak için elindeki damgayı silmeye çalıştı ama başarılı olamadı. Bunu sorun etmedim çünkü zaten bira pek sevmiyordum, ayrıca gece araba kullanması gerekiyordu. İnsanlara şarj aletleri olup olmadığını sormaya başladığımda Chris koluma vurdu. “Maceraya çıktık!” diye bağırdı. “Macerada cep telefonlarına ihtiyacımız yok!”

Sonra elimden tutup beni sahnenin kenarına sürükledi. Dans ederek ortaya geçtik ve şarkıların hiçbirini bilmememize rağmen müzikle zıplıyorduk. Oradaki çocuklardan biri UNC’de okuyordu ve konserin ortasında kalabalığı Tar Heels dövüş şarkısı söylemeye teşvik etti. “Tar Heel’da doğdum, Tar Heel’da büyüdüm ve Tar Heel’da öleceğim!” Kalabalık çığına döndü, içerisi sarsılıyordu. Chris ve ben sözleri bilmiyorduk ama “Canın cehenneme Duke!” diye bağırarak. Saçlarımız çılgınca yüzümüze çarpıyordu; terlemiştim ve bir anda harika vakit geçirmeye başladım. “Çok eğlenceli,” diye bağırarak Chris’in suratına.

“Aynen!” diye bağırarak.

İkinci setten sonra Chris acıktığını söyleyince kulüpten çıktık.

Sonunda Cosmic Cantina diye bir yer bulduğumuzda çok uzun süre yürümüştük gibi hissediyordum. Küçük bir Meksika restoranıydı ve önünde uzun sıra vardı. Chris yemeklerinin ya çok güzel ya da çok ucuz olduğunu söyledi. Chris’le dürümlerimizi kokladık; pirinç, fasulye, erimiş peynir ve ev yapımı sosla tıka basa doluydu. Acı sosu saymazsak tadı sıradandı. O kadar acıydı ki dudaklarım yandı. Telefonumun şarjı bitmemiş olsaydı ve Chris’ininki de bitmek üzere olmasaydı Chapel Hill’deki en iyi dürümcüyü araştırırdım. Ama o zaman burayı bulamazdık. Nedense hayatımda yediğim en güzel dürümdü.

Yemekten sonra, “Saat kaç?” diye sordum. “Birden önce evde olacaksak yola çıkmalıyız.”

“Ama kampüsü doğru düzgün görmedin bile,” dedi Chris. “Özellikle görmek istediğin bir şey yok mu? Ne bileyim, sıkıcı bir kütüphane falan?”

“Kimse beni seni kadar iyi tanımıyor, Chris,” dedim ve gözlerini kırptı. “Görmek istediğim bir yer var... tüm broşürlerde olan yer. Eski Çeşme.”

“Gidelim o zaman,” dedi.

Yürürken ona, “Sen de Chapel Hill’i Charlottesville’e benzettin mi?” diye sordum.

“Hayır, burası daha güzel geldi.”

“Sen de Kitty gibisin. Yeni olan her şeyin daha iyi olduğunu düşünüyorsun,” dedim.

“Sen de eski olan her şeyin daha iyi olduğunu düşünüyorsun,” diye karşı çıktı.

Haklıydı. Yolun geri kalanını hoş bir sessizlik içinde yürüdük. Buranın bana UVA’yı hatırlatan ve hatırlatmayan yönlerini düşünüyordum. Kampüs sessizdi, sanırım öğrencilerin çoğu yaz tatili için evlerine dönmüştü. Yine de etrafta gezen insanlar vardı; elbiseli ve sandaletli kızlar; haki şortlu, üniversitenin beyzbol şapkasını takmış erkekler.

Yeşil avluyu geçtik ve işte karşımızdaydı: Eski Çeşme. İki tuğla yapının arasındaydı. UVA’dakinin ufak versiyonu gibi bir rotadaydı ve ortasında su içmek için bir çeşme vardı. Arkasında büyük, beyaz meşe ağacı vardı ve etrafı tıpkı Stormy’nin eskiden sürdüğü çingenepembesi ruj rengine açelyalarla sarılıydı. Büyüleyiciydi.

“Burada dilek falan mı tutuluyor?” diye sordu Chris, çeşmenin basamaklarından çıkarken.

“Okulun ilk günü öğrencilerin iyi şans için çeşmeden bir yudum su içtiklerini duymuştum sanırım,” dedim. “Şans getirmesi ya da tüm notlarının A olması için.”

“Gittiğim yerde A’ya ihtiyacım yok ama şans için içerim.”

Chris bir yudum almak için eğildiğinde yanımızdan geçen birkaç kız, “Yurtta kalan erkekler çeşmeye sürekli işiyorlar, bu yüzden yapma,” diye uyardılar.

Chris anında başını kaldırdı ve çeşmeden geriye zıpladı. “Iyk!” Aşağı indiğinde, “Haydi selfie çekelim,” dedi.

“Çekemeyiz, şarjlarımız bitti, unuttun mu? Tıpkı eski günlerdeki gibi bu anı kalplerimize kazınmamız gerekecek.”

“Doğru,” dedi Chris. “Yola çıkalım mı?”

Duraksadım. Neden bilmiyordum ama henüz gitmeye hazır değildim. Ya bir daha geri gelmezsem? Tuğla binalara bakan bir bank gördüm ve gidip oturdum. “Biraz daha kalalım.”

Bacaklarımı göğsüme çektim ve Chris de yanıma oturdu. Kolundaki sıra sıra bilekliklerle oynayarak, “Keşke ben de seninle gelebilseydim,” dedi.

“Üniversiteye mi, Kuzey Carolina’ya mı?” Sesindeki düşünceli ton beni hazırlıksız yakaladığından ona buraya gitmeyeceğimi hatırlatmadım.

“İkisinden biri. İkisi de. Beni yanlış anlama. Kosta Rika için çok heyecanlıyım. Sadece... Bilmiyorum. Ya herkesle aynı anda üniversiteye gitmeyerek bir şeyler kaçırsam?” Soran gözlerle bana baktı.

“Üniversite burada seni bekliyor olacak, Chris. Gelecek sene, ondan sonraki sene... Ne zaman istersen.”

Chris başını çevirip avluya baktı. “Belki. Göreceğiz. Seni burada hayal edebiliyorum, Lara Jean. Ya sen?”

Yutkundum. “Bir planım var. Bir seneliğine William and Mary, sonra UVA.”

“Peter ve senin planınız var. Bu yüzden kendini tutuyorsun.”

şimdi ve sonsuza dek, Lara Jean

“Tamam, Peter’la planımız var. Ama tek sebebi bu değil.”

“Ama başlıca sebebi bu.”

İnkâr edemezdim. Buraya da gitsem, William and Mary’ye de gitsem eksik olacak şey Peter’dı.

“Öyleyse bir seneliğine buraya niye gelmiyorsun?” diye sordu Chris. “William and Mary değil de burası olsa ne fark eder? Bir saat mi? Her şekilde UVA’da olmayacaksınız. Neden burada olmayasın?” Cevap vermemi beklemeden kalkıp koşmaya başladı ve ayakkabılarını çıkarıp bir dizi perende attı.

Ya gelip de burayı seversem? Neden risk alıp mutluluğa oynamıyordum?

Banka uzanıp bacaklarımı uzatarak gökyüzüne baktım. Üzerimde ağaç yapraklarından bir perde vardı. Ağaçlardan biri binanın yanında, diğeri ise avludaydı. Dalları patikanın üzerinden uzanmış, birbirleriyle birleşmişti. Peter ve ben de bu iki ağaç gibi olabilir miydik? Uzakta olup yine de birbirimize dokunabilir miydik? Çünkü burada mutlu olabileceğimi düşünüyordum. Kendimi burada hayal edebiliyordum.

Stormy ne demişti? Onu son gördüğüm, bana yüzüğü verdiği gün? *Evet demek istediğin zamanlarda asla hayır deme.*

Chris evin önünde durduğunda saat üçü geçiyordu ve evdeki bütün ışıklar açıktı. Yutkundum. Chris’e döndüm. “Benimle gelsen?” diye yalvardım.

“Hayatta olmaz. Kendi başınasın. Eve gidip kendi annemle uğraşmam lazım.”

Chris’e sarılıp veda ettim ve arabadan inip ağır adımlarla ön basamaklardan çıktım. Çantamda anahtarımı aradığımı

sırada kapı hızla açıldı. Kitty, üzerinde kendisine büyük gelen pijama üstüyle duruyordu. “Başın belada,” diye fısıldadı.

İçeri girdim. Babam da üzerinde hâlâ iş kıyafetleriyle hemen arkasındaydı. Trina koltukta oturuyordu. *Azar ışıtmek üzereşin, senin için üzüliüyorum ama en azından arayabilirdin,* dercesine bakıyordu. “Tüm gece neredeydin!” diye bağırđı babam. “Ve telefonunu neden açmadın?”

Geri çekildim. “Şarjım bitti. Üzgünüm. Bu kadar geç olduğunu fark etmemiştim.” Bir an ortamı yumuşatmak için bizim yaş grubumuzun kol saati takması gerektiğı konusunda şaka yapmayı düşündüm ama sanırım bu kez şaka yapmak işe yaramayacaktı.

Babam salonda volta atmaya başladı. “Neden Chris’in telefonunu kullanmadın?”

“Onun da şarjı bitti...”

“Korkudan öldük! Kitty, nereye gittiğini söylemeden Chris’le çıktığını söyledi...” Bu sırada Kitty bana bir bakış attı. “Polisi aramama ramak kalmıştı, Lara Jean! Az önce şu kapıdan girmiş olmasaydın...”

“Özür dilerim,” diye başladım. “Çok özür dilerim.”

“Bu o kadar sorumsuzca bir davranış ki...” Babam beni dinlemeden kendi kendine homurdanıyordu. “Lara Jean, on sekiz yaşında olabilirsin ama...”

Koltukta oturan Trina, “Dan, lütfen ‘ama benim çatımın altında yaşıyorsun’ deme. Çok klişe,” dedi.

Babam hızla ona dönüp, “Klişe olmasının bir sebebi var! Doğru bir söz! Çok doğru,” dedi.

“Lara Jean, onlara nereye gittiğini söyle,” dedi Kitty sabırsızca.

şimdi ve sonsuza dek, Lara Jean

Babam ona suçlarcasına baktı. “Kitty, nereye gittiğini biliyor muydun?”

“Söylememem için yemin ettirdi!”

Babam bir şey diyemeden, “Chris’le Kuzey Carolina’daydık,” dedim.

Babam ellerini kaldırdı. “Kuzey Carolina! Neden? Bana haber vermeden eyalet dışına mı çıkıyorsun? Üstelik bir de şarjı olmayan telefonla!”

Onu bu kadar endişelendirdiğim için kusacak gibi hissediyordum. Neden aramadığımı bilmiyordum. Birinin telefonunu ödünç alabilirdim. Sanırım kendimi geceye kaptırmıştım, orada olmaya... Evi ya da gerçek hayatı düşünmek istemiştim. “Üzgünüm,” diye fısıldadım. “Çok, çok üzgünüm. Aramam gerekirdi.”

Babam başını iki yana salladı. “Kuzey Carolina’da ne işin vardı?”

“Oraya gittim çünkü...” Duraksadım. Söyleyeceksem şimdi söylemeliydim. “Kuzey Carolina Üniversitesi’ne kabul edildim.”

Babamın gözleri fal taşı gibi açıldı. “Öyle mi? Bu... bu harika. Ama William and Mary?”

Gülümseyerek omuz silktim.

Trina çığlık atıp koltuktan fırlarken üzerine örttüğü battaniyeyi düşürdü ve az kalsın ona takılacaktı. Babam beni kollarına çekip sarıldı ve Trina da bize katıldı. “Aman Tanrım, Lara Jean!” dedi sırtımı sıvazlayarak. “Tar Heel olacaksın!”

“Sen mutluyun ben de mutluyum,” dedi babam. Gözlerindeki yaşları sildi. “Haber vermediğin için hâlâ çok kızgınım. Ama mutluyum da.”

“Yani gerçekten gidiyor musun?” diye sordu merdivende oturan Kitty.

Ona bakıp gülümsedim. “Evet. Gidiyorum.” Peter’la bir yolunu bulacaktık. Yürütecektik.

Onlara gecemin her detayını anlattım: Cat’s Cradle’da konsere gitmemizi, dürüm yememizi, Eski Çeşme’yi. Trina mısır patlattı ve uykumuz geldiğinde neredeyse şafak sökmek üzereydi. Babam yatağa giderken Trina, “Baban bir gecede on yaş yaşlandı. Baksana bastona ihtiyacı varmış gibi yürüyor. Senin yüzünden yaşlı bir adamla evleneceğim,” diye fısıldadı. İkimiz de gülmeye başladık ve bir türlü duramadık. Sanırım uykusuzluk başımıza vurmuştu. Trina o kadar çok gülüyordu ki sırtüstü dönüp bacaklarını havaya savurdu. Koltukta uyuyakalmış olan Kitty uyanıp, “Bu kadar komik olan nedir?” diye sordu ve daha da çok gülmeye başladık. Babam merdivende durup bize baktı ve başını iki yana salladı.

“Şimdiden bana karşı birleştiniz,” dedi.

“Kabul et, baba. Sen hep kadın egemenliğinde yaşadın.” Ona öpücük gönderdim.

Kaşlarını çattı. “Bize haber bile vermeden tüm geceyi dışarıda geçirdiğini unuttuğumu sanma.”

Eyvah. Belki de bu kadar eğlenmek için henüz erkendi. Babam ağır adımlarla merdivenden çıkarken, “Gerçekten çok üzgünüm,” diye seslendim.

Aramadığımı için üzgündüm, oraya gittiğim için değil.

25

Uyandıktan sonra bir süre yatağında yatıp kol ve bacaklarını dört yöne açarak kuzeye, güneye, doğuya ve batıya uzandım. Önceki gece rüya gibi geliyordu. Gerçek miydi? Gerçekten UNC'ye gidecek miydim?

Evet, gerçekten gidecektim. Hayatınızın gidişatının bir gecede değişebilmesi ne kadar heyecan vericiydi. Değişimden hep korkardım ama şu an öyle hissetmiyordum. Heyecan duyuyordum. Gideceğim yerle ilgili heyecan duymanın ne kadar büyük bir ayrıcalık olduğunu artık anlıyordum. Peter, Chris ve Lucas, hepsi de istedikleri yerlere gidiyorlardı ama benim geleceğim William and Mary ne kadar iyi bir okul olursa olsun ikinci tercih gibi geliyordu. UNC ise sahip olduğumu bile bilmediğim bir tercihti, sanki büyülü bir şekilde önümde bir kapı belirmişti ve beni her yere götürebilirdi.

Hayal kurmam sona erdiğinde saate baktım ve tüm günü uyuyarak geçirdiğimi fark ettim. Oturup telefonumu açtım ve bir önceki gecedeki Kitty'nin ve babamın bıraktığı cevapsız çağrılarını ve sesli mesajları gördüm. Babamın sesindeki öfkeyi duymamak için mesajları dinlemeden sil-

dim. Peter'dan da bir sesli mesaj vardı. İsmi telefonumda görünce kalbim mideme doğru ufak bir dalış yaptı. Nerede olduğumu merak eden mesajlar da vardı. Onu geri aradım ama açmayınca antrenmanda olduğunu tahmin ettim. Mesaj bırakıp döndüğünde bize gelmesini söyledim. Bu akşam Steve Bledell'in partisine gidecektik. Peter'a haberi verme konusunda gergindim. Planımız belliydi ve ben değiştirmiştim. Ama daha önce böyle bir seçeneğim olduğunu bilmiyordum. Anlayacaktı. Anlayacağını biliyordum.

Yatağıma uzanıp Margot'yu FaceTime'dan aradım. Dışarıda bir yere yürüyordu. "N'aber?" dedi.

"Bil bakalım ne oldu?"

"Ne!"

"UNC'ye kabul edildim!"

Çığlık atıp telefonunu düşürdü. Neyse ki çimenlere düştü. Çabucak telefonu aldı, hâlâ çığlık atıyordu. "Aman Tanrım! Bu harika! Müthiş bir haber! Ne zaman öğrendin?"

Yüzüstü yuvarlandım. "Dün! Chris'le akşam oraya gittik ve Gogo, çok eğleneliydi. Bir müzik grubunun konserine gittik, dans ettik, çığlık çığlığa bağırarak. Boğazım ağrıyor!"

"Yani, dur... oraya gidiyorsun, değil mi?"

"Evet!"

Margot tekrar çığlık atınca güldüm. "UNC'nin kampüsü nasıl?" diye sordu.

"UVA'ya çok benziyor."

"Ben de öyle duymuştum. Kampüslerin birbirlerine çok benzediğini. Kasabaların da. İkisi de liberal ama Chapel Hill biraz daha fazla olabilir. Orada harika beyinler var. Seninle ders kitaplarına bakmak için sabırsızlanıyorum." Yeniden yürümeye başladı. "Oraya bayılacaksın. Benim bir üst dö-

şimdi ve sonsuza dek, Lara Jean

nemimde Maggie Cohen vardı ve orayı *çok seviyor*. Onunla konuşmalısın.” Ardından sevinçle, “Bu her şeyin başlangıcı olacak, Lara Jean. Göreceksin,” dedi.

Margot’yla konuştuğuktan sonra küveti doldurdum ve ritüellerimi tek tek uyguladım: yüz maskesi, lif, esmer şeker ve lavantalı peeling. Banyoda Peter’a söyleyeceklerimin provasını yaptım. *Farklı yönlerde iki ağaç var ama dalları ortada buluşuyor...* Banyoda o kadar uzun kaldım ki en sonunda Kitty acele etmem için bağırdı. Küvetten çıktıktan sonra saçımı kurutup dalgalı yaptım; tekrar oje sürdüm, hatta satın aldıktan sonra kullanmayı hep unuttuğum limonlu kütikül kremi sürdüm.

Babam, Trina ve Kitty sinemaya gitmişlerdi ve sekize doğru Peter geldiğinde evde yalnızdım. Üzerinde yeni UVA sweatshirt’ü vardı; saçları yeni yıkanmıştı ve hâlâ ıslaktı. Onda bayıldığım, Dove sabun gibi kokuyordu. Bana sarıldı, ağırlığını üzerime verdi. “Çok yorgunum,” dedi kendini koltuğa bırakırken. “Bu akşam Steve’e gitmesek olmaz mı? Burada kalıp seninle vakit geçirmek ve insanlarla konuşmamak istiyorum. Aşırı bitkinim.”

“Tabii,” dedim ve ona haberi vermek için derin nefes aldım ama o sırada yorgun gözlerle bana baktı.

“Takımdaki çocuklar inanılmaz formdalar. Onlara yetişmek zor oldu.”

Kaşlarımı çattım. “Sen de formdasın.”

“Onlar kadar değil. Kendime çekidüzen vermem lazım.” Ensesini ovdu. “Ee, dün gece nerede olduğunu söyleyecek misin bana?”

Bacaklarımı popomun altına alıp karşısına oturdum. Ellerimin tersiyle yanaklarıma dokunduğumda sıcaklığı hissettirdim. Sonra ellerimi kucağıma koydum. “Şey, tamam.” Duraksadım. “Hazır mısın?”

Peter güldü. “Evet, hazırım.”

“Tamam, bu çok çılgınca ama Chris’le birlikte Kuzey Carolina’daydım.”

Peter kaşlarını kaldırdı. “Tuhaf. Tamam. Devam et.”

“Oradaydım çünkü... UNC’ye kabul edildim!”

Gözlerini kırpı. “Vay canına. Bu... Vay canına. Harika.”

Derin bir nefes aldım. “Oraya gitmek isteyeceğimi düşünmemiştim ama sonra Chris’le şehri ziyaret ettik, gerçekten büyüleyiciydi ve insanlar çok kibardı. Eski Çeşme’nin orada bir bank vardı, uzandığında karşılıklı duran iki ağacın ortada birleştiğini görüyordun. Dalları şöyle birbirine dokunuyordu.” Kollarımla göstermeye çalıştım ama sonra durdum çünkü Peter dinlemiyordu. Boşluğa dalmıştı. “Ne düşünüyorsun?”

“Yani William and Mary’ye değil de oraya mı gideceksin?”

Tereddüt ettim. “Evet.”

Kendi kendine başını onaylarcasına salladı. “Senin adına sevindim, gerçekten. Sadece o kadar uzakta olman kötü. Şu an Chapel Hill’e gitmek için arabaya binsem direksiyon başında uyuyakalırım. Charlottesville ve Chapel Hill arası ne kadar? Dört saat mi?”

Moralim bozuldu. “Üç saat yirmi beş dakika. Uzun geldiğini biliyorum ama yemin ederim çok hızlı geçiyor!”

“Charlottesville’den William and Mary’ye gitme süresinin iki katı. Üstelik bu trafiği saymazsak.” Başını koltuğa yasladı.

“İki katı değil,” dedim sessizce. “Fazladan bir buçuk saat.”

Bana bakarken gözlerindeki pişmanlığı gördüm. “Üzgünüm. Şu an gerçekten bitik durumdayım. Bu, düşündüğümünden çok daha zor olacak. Sen ve ben değil, üniversite. Yedi yirmi dört antrenmanda olacağımı ve antrenmanda olmadığım zaman da derste ya da uyuyor olacağım. Çok yoğun olacak. Lise gibi değil. Çok fazla baskı. Bir de... senin bu kadar uzakta olacağını hiç düşünmemiştim.”

Onu hiç böyle görmemiştim. Yenilmiş görünüyordu. Konu lakros ya da okul olduğunda her zaman çok rahat ve kendinden emin olurdu. Her konuda rahattı. “Peter, her şey harika olacak. Daha yeni başlıyorsun. Alıştığında her zamanki gibi olacak.” Çekinerek, “Biz de alışacağız,” diye ekledim.

Birdenbire doğruldu. “Aslında haydi partiye gidelim.”

“Emin misin?”

“Evet. Sen hazırlanmışsın. Saçın boşa gitmesin.” Beni kendine çekti. “Seni kutlayalım.”

Kollarımı ona dolayıp sarıldım. Omuzları gergindi; sırtındaki gerginliği hissedebiliyordum. Çoğu erkek böyle bir şeyi fark etmezdi: Saçımı dalgalı yapmıştım, bluz giymiştim. Beni doğru düzgün tebrik etmemesine değil de buna odaklanmaya çalıştım.

26

Steve Bledell'in evinde bir grup genç salonda toplanmış esrar içiyor ve duvardaki devasa televizyonda futbol izliyordu. Lucas da buradaydı ve ona haberi verdiğimde beni kucağına alıp döndürdü. "Sen de buradan gidiyorsun!" diye bağırdı.

"Yan komşu Kuzey Carolina'ya gidiyorum sadece," dedim gülerek. Bu sözleri sesli söylemek bana hiç beklenmedik bir heyecan veriyordu. "O kadar da uzak değil."

"Ama *başka bir yer*." Lucas beni yere bırakıp ellerini yanaklarıma koydu. "Bu senin için çok iyi olacak, Lara Jean."

"Öyle mi düşünüyorsun?"

"Biliyorum."

Mutfakta kendime kola alırken Genevieve yalınayak, üzerinde Virginia Tech sweatshirt'ü ve elinde Virginia Tech termosuna koyduğu birayla içeri girdi. Çıplak ayakları üzerinde sallanıp, "Chapel Hill'e girdiğini duydum. Tebrikler," dedi.

Olumsuz bir şey söylemesini, laf sokmasını bekledim ama yapmadı. Orada öylece durdu. Biraz sarhoştı ama yeterince ayıktı. "Teşekkür ederim," dedim. "Sana da tebrikler. Hep oraya gitmek istediğini biliyordum. Annen mutlu olmuştur."

“Evet. Chrissy’nin Kosta Rika’ya gideceğini duydun mu? Şanslı kaltak.” Birasından bir yudum aldı. “Chapel Hill buradan oldukça uzak, değil mi?”

“O kadar değil, sadece üç saat,” diye yalan söyledim.

“Eh, iyi şanslar. Umarım sana bugünkü kadar sadık kalır. Ama onu tanıdığım için bundan ciddi anlamda şüpheliyim.” Sonra yüksek sesle geçirdi ve suratındaki şaşkınlık ifadesi o kadar komikti ki az kalsın gülecektim. Bir an o da gülecekmiş gibi durdu ama kendini tuttu ve ters ters bakıp mutfaktan çıktı.

Gece boyunca Peter’ı yalnızca gözücuyla gördüm; başkalarıyla konuşuyor, bira içiyordu. Daha iyi görünüyordu. Gülümsüyordu; biradan dolayı yüzü biraz kızarmıştı. Onu daha önce bu kadar çok içerken hiç görmemiştim.

Saat bire doğru evde ona bakındım ve bulduğumda Steve’in garajında birkaç kişiyle tenis masasında içki oyunu oynuyordu. Herkes onun söylediği bir şeye kahkahalarla gülüyordu. Beni merdivende görünce başını sallayarak içeri çağırdı. “Gel, bizimle oyna, Covey,” dedi fazla yüksek sesle.

Basamaklardan kıpırdamadım. “Gelemem. Eve gitmem gerek.”

Gülümsemesi silindi. “Tamam, seni götüreyim.”

“Hayır, sorun değil, birini bulurum ya da Uber çağırırım.” Gitmek üzere döndüğümde Peter peşimden geldi.

“Böyle yapma. Ben seni bırakırım,” dedi.

“Bırakamazsın. Sarhoşsun.” Sesimin ters çıkmaması için çaba gösterdim ama gerçek ortadaydı.

Peter güldü. “Sarhoş değilim. Üç saatte falan sadece üç bira içtim. İyiyim. Sen içmediğin için bilmiyorsun ama bu bir şey değil. Emin ol.”

“Nefesindeki alkol kokusunu alabiliyorum. Alkolmetre testinden geçemezsin.”

Peter bana baktı. “Kızgın mısın?”

“Hayır, sadece beni eve bırakmanı istemiyorum. Kendi evine de gitmemelisin. Burada kalmalısın.”

“Ah, kızgınsın.” Bana yaklaştı, etrafına bakındı. “Üzgünüm. Senin adına daha çok heyecanlanmalıyım. Sadece yorgundum.”

“Sorun değil,” dedim, aslında sorun olmasına rağmen.

Stormy şöyle derdi: Partiye kimle geldiyse onunla dön, tabii sarhoş değilse... sarhoşsa kendi başının çaresine bak. Sonunda beni Lucas bıraktı ve saat birden hemen önce eve yetiştim. Önceki geceden sonra şansımı zorlayamazdım.

Peter bana mesaj atıp duruyordu ve ben artık eğlenmediği için kendimi iyi hissedecek kadar kötüydüm. Bu gece eve dönmemesini yazdığım kısacık mesajı göndermeden önce bir süre bekledim. O da üzerinde birinin montuyla Steve’in koltuğunda yattığı bir fotoğrafla cevap verdi.

Uyuyamadığım için kendime peynirli sandviç yapmaya mutfağa indim. Kitty de orada televizyon izliyor ve telefonunda oyun oynuyordu. “Sandviç ister misin?” diye sordum.

“Tabii,” dedi telefonundan başını kaldırıp.

Önce Kitty’ninkini yaptım. Sandviç düzleşsin ve altı çıtır çıtır olsun diye ekmeği tavaya iyice bastırdım. Bir parça daha yağ alıp erimesini izlerken geçirdiğim geceden dolayı hâlâ karmaşık duygular içindeydim ki bir anda aklıma geldi. Doğrudan temas. Ekmeğin istediğim oranda çıtırlaşması için sıcak tavaya değmesi gerekiyordu.

İşte bu. Çikolatalı kurabiye sorunumun cevabı buydu. Bunca zamandır yapışmamaları için pişirme kâğıdı kulla-

şimdi ve sonsuza dek, Lara Jean

nıyordum. Çözüm yağlı kâğıttı. Pişirme kâğıdının aksine incekti. Onun sayesinde hamur sığağa doğrudan temas edecekti ve daha fazla yayılacaktı. Voilà ince kurabiyeler!

O kadar kararlıydım ki kilerden malzemeleri çıkarmaya başladım. Hamuru şimdi yaparsam tüm gece dinlenebilirdi ve yarın bu teorimi test edebilirdim.

Öğretmenler toplantısı sebebiyle okul olmadığı ve saat üçe kadar hamurumu yapıp Kitty'yle televizyon izlediğim için yine bütün gün uyudum. Uyandığımda önceki gün gibi, Peter'dan mesajlar vardı.

Üzgünüm.

Ben bir pisliğim.

Bana kızma.

Mesajlarını tekrar tekrar okudum. Birkaç dakika arayla gönderilmişti, yani hâlâ kızgın olup olmadığım hakkında endişelenmiş olmalıydı. Kızgın olmak istemiyordum. Her şeyin eski haline dönmesini istiyordum.

Cevap yazdım:

Bir sürpriz için gelmek ister misin?

Anında cevap yazdı:

YOLDAYIM.

“Mükemmel çikolatalı kurabiyenin,” diye başladım ciddi bir tonda, “üç halkası olmalı. Merkezdeki yumuşak ve biraz

akışkan olmalı. Orta halka sakız gibi olmalı. Dış halka ise çıtır çıtır olmalı.”

“Bu konuşmayı bir kez daha dinleyemem,” dedi Kitty, Peter’a. “Yapamam.”

“Sabırlı ol,” dedi Peter, onun omzunu sıkarak. “Bitmek üzere. Sonra yiyebileceğiz.”

“Mükemmel kurabiye, hâlâ sıcakken en güzel halindedir ama oda sıcaklığında da lezzetlidir.”

“Konuşmayı kesmezsen sıcak olmayacaklar,” diye homurdandı Kitty. Ona ters ters baktım ama aslında Peter’la aramda tampon olduğu için mutluydum. Varlığı, her şey normalmiş gibi hissetmemi sağlıyordu.

“Fırıncılık dünyasında Jacques Torres’in çikolatalı kurabiyelerinin mükemmel olduğuna dair evrensel olarak kabul görmüş bir gerçek vardır. Peter, seninle aylar önce bizzat denedik.” Artık onlara işkence etmek için özellikle uzatıyordum. “Benim kurabiyem ne seviyede? İpucu vereyim. Harika.”

Kitty taburesinden kalktı. “Yeter. Ben gidiyorum. Çikolatalı kurabiye için buna değmez.”

Kitty’nin başına hafifçe vurdum. “Ah, saf, küçük Kitty. Zavallı kız. Bu kurabiye buna ve çok daha fazlasına değer. Otur yoksa yiyemezsin.”

Kitty gözlerini devirip tekrar oturdu.

“Dostlarım, sonunda buldum. Beyaz balınam. Altın yüzüğüm. Hepsine hükmedecek kurabiyem.” Abartılı bir hareketle havluyu kaldırdım ve onlara tabağa güzelce dizdiğim düz, sakız gibi, kabarmamış kurabiyelerimi sundum.

Peter bir tanesini ağzına tıkınca şaşırdım. Ağzı doluyken, “Leziz,” dedi.

Hâlâ kızgın olup olmadığım konusunda endişeli olduğun için her şeyi söylerdi. “Yavaş ye. Tadını çıkar, Peter.”

“İnan bana çıkarıyorum.”

Asıl memnun etmesi zor olan eleştirmen Kitty’ydi. Hevesle, “Bunda ham şeker kullandım. Şeker kamışı tadı alabiliyor musun?” diye sordum.

Düşünceli bir şekilde çiğniyordu. “Bununla iki önceki arasında bir fark bulamadım.”

“Bu kez çikolata parçacığı değil, *fève* kullandım. Çikolatanın çizgi çizgi erimesini görüyor musun?”

“*Fève* nedir?”

“Disk şeklinde.”

“O zaman disk de. Ayrıca babam çikolataya otuz dolar verdiğin için deliye dönmemiş miydi?”

“*Deliye döndü* demezdim. Belki biraz kızmıştı. Ama bence buna değdiğini kabul edecektir.” Kitty bana, *Ya tabii*, dercesine baktı. “Valrhona bu, tamam mı? Ucuz değil. Ayrıca bir kiloluk paketti! Konu bu değil. Bunun kenarlarının daha çıtır çıtır ve ortasının daha yumuşak olduğunu fark etmedin mi? Size pişirme kâğıdı ile yağlı kâğıt arasındaki farkı mı anlatmam gerekiyor?”

“Anladık,” dedi Kitty.

Peter parmağını kotumun kenarına geçirip beni kendine çekti. “Hayatımda yediğim en iyi kurabiye,” dedi. Gerçekten abartıyordu ama henüz kızgınlığının geçmemişti.

“Çok sıkıcısınız,” dedi Kitty. “Ben kendi payıma düşenleri alıp buradan gidiyorum.” Işık hızıyla bir peçeteye kurabiye doldurmaya başladı.

“Sadece üç tane al!”

İki tanesini bırakıp yukarı çıktı.

Peter onun gitmesini bekledi ve “Bana hâlâ kızgın mısın? Seni bırakacağım zaman bir daha asla içmeyeceğim, söz veriyorum,” dedi. Bana o meşhur gülümsemesiyle baktı.

“UNC’ye gitmemi gerçekten sorun etmiyor musun?” diye sordum.

Gülümsemesi kayboldu ve başını onaylarcasına sallamadan önce belli belirsiz bir şekilde tereddüt etti. “Senin de dediğin gibi. Alışacağız.” Kısa bir anlığına bana onu temin etmemi istercesine baktı. Kollarımı boynuna dolayıp ona sıkıca sarıldım. Burada olduğumu, onu bırakmayacağımı anlayacağı kadar sıkıca.

UNC'ye gitmeye karar verince hızla yapılması gereken işler çıktı. William and Mary'ye, oraya gitmeyeceğimi haber verdim. UNC'ye depozitomu gönderdim. Danışman öğretmenim Bayan Duvall'e haber verdim ve sevinçten havalara uçtu. Bizim dönemden oraya gidecek tek kişi olduğumu ve okul listesine UNC'yi de eklemek için sabırsızlandığını söyledi. "Beni gururlandıracağını biliyordum," dedi başını onaylarcasına sallayarak. "Biliyordum."

Peter'la birlikte keplerimiz ve cübbelerimiz ile mezuniyet ilanlarımızı almaya gittik.

Keplerimizi denemek için tribünlerde oturduk ve Peter başını yana eğerek, "Güzel görünüyorsun," dedi.

Ona öpücük gönderdim. "Duyuruna bakayım." İsminin kaligrafıyla yazılmış gösterişli halini görmek istiyordum.

Bana kutuyu uzattı ve alıp açtım. Parmaklarımı kabartmalı yazının üzerinde gezdirdim. *Peter Grant Kavinsky*. "Babanı davet etme konusunu düşündün mü?"

Peter cevap vermeden önce etrafta dinleyen birileri var mı diye baktı. "Neden bu konuyu açıp duruyorsun?"

Peter'ın kepine dokundum. "Çünkü içten içe onun da gelmesini istediğini düşünüyorum. Yalnızca yokluğunda geçen süre zarfında senin neler başardığını ve kaçırdığı şeyleri görebilmesi için bile olsa."

"Bakacağız," dedi ve ben de uzatmadım. Peter'ın kararıydı.

Eve giderken Peter, "Akşam sinemaya gitmek ister misin?" diye sordu.

"Olmaz," dedim. "Trina'nın arkadaşı Kristen bekarlığa veda partisinin son detaylarını gözden geçirmeye gelecek."

Bana şüpheli bir bakış attı. "Striptiz kulübüne mi gideceksiniz?"

"Hayır! Iyy. Sanki onları görmek istermişim gibi."

"Neleri?" diye sordu.

"Yağlı kasları." Ürperdim. "Senin iri kasların olmadığı için çok memnunum."

Peter kaslarını çattı. "Hey, ben de yapıyım."

Kol kasını sıktım ve anında onları gevşetti. "Sen küçük kaslarınla gayet narinsin."

"Bir erkeğin maskülenliğini bitirmeyi iyi biliyorsun, Covey," dedi sokağa girerken.

Lakros takımındaki diğer erkekler kadar formda olmadığını söylediğini hatırlayınca kendimi kötü hissettim. "Ben seni olduğun gibi seviyorum," dedim hemen ve Peter güldü, yani o kadar da alınmış olamazdı.

"Baban bekarlığa veda partisinde ne yapacak?"

Güldüm. "Babamla tanışmadın mı? Bekarlığa veda partisi yapacak son insan. Parti yapacak erkek arkadaşı bile yok!" Durup bunu düşündüm. "Sanırım sahip olduğun, arkadaşla

en yakın kişi Josh. O da üniversiteye gittiği için kendisini pek görmüyoruz ama babamla arada yazışıyorlar.”

“Ailenin o çocukta ne bulduğunu anlamıyorum,” dedi Peter tersçe. “Onu bu kadar mükemmel yapan nedir?”

Bu hassas bir konuydu. Peter babamın Josh’ı kendisinden daha çok sevdiği konusunda paranoyaktı ve ona bunun bir yarışma olmadığını söylemeye çalışmışım, ki gerçekten de değildi. Babam Josh’ı çocukluğundan beri tanıyordu. Birbirlerine çizgi roman alıp veriyorlardı, Tanrı aşkına. Yani ortada bir yarışma yoktu. Babam tabii ki Josh’ı daha çok seviyordu. Ama bunun tek sebebi onu daha iyi tanımasıydı. Ve birbirlerine daha çok benzemeleri: İkisi de havalı değildi. Peter ise kesinlikle havalıydı. Babam havalı insanlar karşısında afallardı.

“Josh babamın yemeklerine bayılıyor.”

“Ben de!”

“Film zevkleri aynı.”

“Bir de Josh hiçbir zaman kızlarından biriyle jakuzi videosunda yer almadı,” diye ekledi Peter.

“Aman Tanrım, Peter, bırak artık! Babam onu unuttu bile.” “Unuttu” demek fazla kaçabilirdi. Belki bir daha konuyu asla açmayacağını söylemek daha doğru olurdu. Öyle yapmasını umuyordum.

“Buna inanmakta güçlük çekiyorum.”

“Eh, inan. Babam bağışlayıcı biridir, unuttur.”

Evin önüne park ederken Peter aniden lafa girdi. “Babana bekarlığa veda partisi düzenleyeyim mi? Biftek pişiririz, belki puro...”

“Babam puro içmez.”

“Tamam o zaman sadece biftek olur. Tanrım.”

“Biftek tamam ama striptiz kulübü yok.”

“Aman Tanrım, bana biraz güven, Covey! Ayrıca daha yirmi bir yaşında değilim. Girebileceğimi sanmıyorum.”

Ona pis bir bakış attım.

“İsteyeceğimden değil tabii,” dedi çabucak. “Kız arkadaşımın babasıyla gitmeyi ise kesinlikle istemezdim.” Ürperdi. “İğrenç.”

“Öyleyse plan nedir? Biftek mi pişireceksiniz?”

“Hayır, güzel bir et lokantasına gideceğiz. Güzel giyineceğiz; tam bir erkekler gecesi olacak. Hatta belki takım elbise giyeriz.”

Gülümsememi bastırdım. Peter asla itiraf etmese de takım elbise giymeye bayılıyordu. Gösterişçi. “Güzel plan.”

“Sen bir sorar mısın?”

“Bence *sen* sormalısın.”

“Tamam derse kimi davet etmeliyim?”

Kabul etmeyeceğini bilerek yarım ağızla, “Josh?” diye önerdim.

“Asla olmaz. İş arkadaşı var mı?”

“İşyerinde çok fazla yakın arkadaş yok,” dedim. “Sadece Dr. Kang... Victor amcamı çağırabilirsin. Bir de bazen sokağın sonunda oturan Bay Shah’la bisiklete biniyor.”

“Bana onların e-posta adreslerini verebilir misin?” diye sordu Peter. “Baban tamam der demez davetiyeleri göndermek istiyorum. Bekarlığa veda ne zaman? Gelecek hafta sonu mu?”

Sevgim kabardı. Peter’ın babamı etkilemek için bu kadar hevesli olması beni çok etkiledi. “Aydın üçüncü cuması. Margot’nun gelmesini bekliyoruz.”

Kitty, Trina'nın partisine davet edilmeme konusunda beklenmedik bir şekilde sessizdi ve ben de kendi kendime, *Vay canına gerçekten büyüyor*, diye düşünmüştüm. Gecenin kendisiyle ilgili değil, Trina'yla ilgili olduğunu anladığını sanmıştım.

Fakat tabii ki uzun vadeli planı vardı.

Uzun zamandır ilk kez bizimle birlikte okula gidiyordu. Peter'ın onu Audi'siyle bırakmasını istemişti ama benim de okula gitmem gerektiği konusunda diretmiştim. Bu yüzden eski zamanlardaki gibi üçümüz birlikte annesinin minibüsündeydik.

Fakat Kitty önde, ben arkada oturuyordum.

Kitty oturduğu yerde yüksek sesle iç çekti ve başını cama yasladı.

“Neyin var?” diye sordu Peter.

“Nedimeler benim bekarlığa veda partisine gitmeme izin vermiyorlar,” dedi. “Beni dışladılar.”

Gözlerimi kısarak arkadan ona baktım.

“Saçmalık!” Peter dikiz aynasından bana baktı. “Neden onun da gelmesine izin vermiyorsunuz?”

“Karaoke bara gidiyoruz! Kitty çok küçük olduğu için gelemez. Açıkçası bana bile zor izin verdiler.”

“Neden bizim gibi normal bir restorana gitmiyorsunuz?”

“Çünkü o gerçek bir bekarlığa veda partisi değil.”

Peter gözlerini devirdi. “Sonuçta striptiz kulübüne falan gitmiyorsunuz. Bir dakika, fıkrınızı mi değiştirdiniz? Striptiz kulübüne mi gidiyorsunuz?”

“Hayır!”

“O zaman bu kadar büyütülecek ne var? Başka bir yere gidin.”

“Peter, bu benim kararım değil. Kristen’la uğraşman gerek.” Arkadan Kitty’nin koluna vurdum. “Senin için de geçerli, küçük şeytan! Peter’ı manipüle ederek istediklerini yaptırmaya çalışmayı kes. Bu konuda onun sözü geçmiyor.”

“Üzgünüm, küçük,” dedi Peter.

Kitty oturduğu yerde çöktü, ardından dikleşti. “Sizin gecenize gelsem?” diye önerdi. “Madem sadece restorana gidiyorsunuz?”

Peter kekeleydi. “Eee... şey, bilmem, diğerleriyle konuşmam gerek...”

“Soracak mısın? Çünkü ben de biftek seviyorum. Çok seviyorum. Yanında fırınlanmış patates isteyeceğim ve tatlı olarak da kremşantili, çilekli dondurma.” Kitty, Peter’a gülümsedi ve Peter da zayıf bir gülümsemeyle karşılık verdi.

Okulunun önüne geldiğimizde minibüsten indi, neşeyle sekerek okula koştu. Koltuğumda öne eğilip, “Oyuna geldin,” diye fısıldadım Peter’ın kulağına.

Okulun kapanmasına üç gün kala yıllıklar geldi. İmzalar için boş sayfalar vardı ama herkes en önemli yerin arka kapak olduğunu bilirdi. Benimkini tabii ki Peter'a ayırmıştım. Bu senenin ne kadar özel olduğunu hiçbir zaman unutmak istemiyordum.

Yıllığa yazdığım söz şuydu: "Hayallerimi önüne serdim; / Narince yürü çünkü hayallerimin üzerinde yürüyorsun." Bununla, "Sen olmasan, bugünün duyguları dünün kabuğu olur" sözü arasında çok kararsız kalmıştım. Peter, "Onun *Amèlie*'den olduğunu biliyorum ama kabuk ne alaka?" demişti ve haklıydı da. Peter kendisinininkini bana yazdırdı. "Şaşırt beni," dedi.

Kafeteryaya girerken biri bize kapıyı tuttu ve Peter, "Eyvallah," dedi. Teşekkürler yerine "eyvallah" demeyi alışkanlık haline getirmişti ve bunu Ravi'den öğrendiğini biliyordum. Her seferinde beni gülümsetiyordu.

Son bir aydır öğle yemeğinde kafeteryanın yarısı boş oluyordu. Son sınıfların çoğu kampüs dışında yiyordu ama Peter annesinin hazırladığı öğle yemeklerini seviyordu ve

ben de kafeteryanın patates kızartmasını seviyordum. Fakat bugün öğrenci konseyi yıllıkları dağıtacağından kafeterya ağzına kadar doluydu. Kendiminkini alıp masaya koştum. Önce Peter'ın sayfasını açtım. Smokinli, gülümseyen bir fotoğrafı vardı. Sözü ise şuydu: "*Rica ederim.*" - *Peter Kavinsky.*

Peter okuyunca kaşlarını çattı. "Bu ne anlama geliyor ki?"

"Çok yakışıklı ve bakması keyifli halimle karşınızdayım," anlamına geliyor. Papa gibi şefkatle kollarımı iki yana açtım. "Rica ederim."

Darrell ve kollarını iki yana açan Gabe kahkahalara boğuldular. Birbirlerine, "Rica ederim," deyip duruyorlardı.

Peter başını iki yana salladı. "Siz kafayı yemişsiniz."

Eğilip onu dudaklarından öptüm. "Buna bayıldın!" Yıllığımlı önüne bıraktım. "Unutulmaz bir şey yaz," dedim. omzunun üzerinden eğilerek. "Romantik bir şey."

"Saçın enseme gıdıklıyor," diye şikâyet etti. "Odaklanamıyorum."

Doğrudum ve kollarımı önümde birleştirip olduğum yerde durdum. "Bekliyorum."

"Sen omzumun üzerinden bakarken güzel bir şey nasıl düşünebilirim?" dedi. "Bırak da sonra yazayım."

Başımı sertçe iki yana salladım. "Hayır, çünkü sonra hiç yazmazsın."

Israr ediyordum ki Peter sonunda, "Ne yazacağımı bilmiyorum," dedi ve kaşlarını çattı.

"Bir anı, dilek... herhangi bir şey." Hayal kırıklığına uğradığımı belli etmemeye çalışıyordum ama kendi başına bir şey bulması bu kadar mı zordu?

"Bu gece bunu eve götüreyim, böylece düşünebilirim," dedi aceleyle.

şimdi ve sonsuza dek, Lara Jean

Günün geri kalanını yıllığımlı doldurarak geçirdim ve insanlar klasik şeyler yazdılar: *UNC'de başarılar, Birinci sınıfta beden eğitimi dersi sayende çok eğlenceli geçti, Beni Instagram'da takip et gibi*. Ama daha anlamlı şeyler yazanlar da vardı: *Keşke dışarı çıkmaya daha erken başlasaydın, böylece seni daha iyi tanıyabilirdim*. Ben Simonoff şöyle yazmıştı: *En ilgi çekici olanlar her zaman en sessizlerdir. İlgi çekici kal*. Günün sonunda yıllığı Peter'a verdim. "Dikkatli ol."

Ertesi sabah yıllığı getirmeyi unuttu, ki bu sinir bozucuydu çünkü son sınıflardan herkesin imzasını almak istiyordum ve daha birkaç kişi kalmıştı. Ertesi günse okulun son günüydü.

"En azından yazdın mı?" diye sordum.

"Evet! Sadece getirmeyi unuttum," dedi yüzünü ekşiterek. "Yarın getireceğim, yemin ederim."

Yaşadığımız yerde Plaj Haftası geleneği vardı. Tam da adından anlaşıldığı gibiydi. Mezuniyetten bir gün sonra son sınıflar bir haftalığına Nags Head'e giderlerdi. Oraya gideceğim hayatta aklıma gelmezdi. Öncelikle ev kiralamak için yeterince arkadaşınız olması gerekiyordu, on kişi falan! Peter'dan önce ev kiralayabileceğim on tane arkadaşım yoktu. Evi birinin ailesi adına kiralamak gerekiyordu çünkü kimse bir grup lise öğrencisine kiralamak istemiyordu. Margot kendi zamanında gitmemişti. Josh'la birlikte birkaç arkadaşıyla kamp yapmaya gitmişlerdi. Plaj Haftası'nın kendisine göre bir şey olmadığını söylemişti. Bir sene önce bana göre bir şey değildi. Ama şimdi Peter, Pammy, Chris ve Lucas vardı.

Aylar önce Plaj Haftası konusu ilk geçtiğinde Peter, babamın onunla aynı evde kalmama izin verip vermeyece-

ğini sormuştu. *Asla olmaz*, demiştim. Onun yerine kızlarla kalacaktım. Evi Pammy'nin ablası Julia kiralamıştı ve Pammy kliması ve diğer her şeyi olduğunu söylemişti. Erkeklerin evinin sahilde, bizimkinden iki sıra önde olduğunu ama böylesinin daha iyi olduğunu çünkü bu şekilde onların evini pisletebileceğimizi ve bizimkinin temiz kalacağını söylemişti.

Babam o zaman izin vermişti ama unuttuğundan emin-dim çünkü akşam yemeğinde konuyu açtığımda şaşırmış göründü. "Plaj Haftası neydi?"

"Mezuniyetten sonra herkesin sahile gidip parti yaptığı bir hafta," diye açıkladı Kitty, pizzasını ağzına tıkarak.

Ona sert bir bakış attım.

"Benim Plaj Haftam *çılğıncaydı*," dedi Trina ve yüzünde büyük bir gülümseme belirdi.

Ona da sert bakış attım.

Babamın alnı kırıştı. "Çılgınca mı?"

"Yani *o kadar da* çılgınca değildi," diye toparladı Trina. "Kızlarla eğlenceli bir geziydi. Üniversiteden önce kızlarla son kez yapılan bir eğlence."

"Peter nerede kalacak?" diye sordu babam ve alnı o anda ceviz gibi kırış kırış görünüyordu.

"Erkekler evinde. Sana uzun zaman önce bundan bahsetmiştim ve tamam demiştin, bu yüzden şimdi karar de-ğiştiremezsin. Mezuniyetten sonraki gün!"

"Başınızda yetişkin olmayacak mı? Sadece siz çocuklar mı olacaksınız?"

Trina elini babamın koluna koydu. "Dan, Lara Jean artık çocuk değil. Birkaç ay sonra yalnız yaşayacak. Bu yalnızca bir deneme."

şimdi ve sonsuza dek, Lara Jean

“Haklısın. Haklı olduğunu biliyorum. Yine de bu, durumdan hoşlandığım anlamına gelmiyor.” Derin bir iç çekip ayağa kalktı. “Kitty, masayı toplamama yardım eder misin?”

Onlar gider gitmez Trina bana dönüp kısık sesle konuştu. “Lara Jean, içki içmediğini biliyorum ama Plaj Haftası, üniversite ve ondan sonrası için bir tavsiye vereyim. Her zaman ama her zaman içme sisteminiz olsun. Şu şekilde: Bir gün sen iç, ertesi gün arkadaşın içsin. Böylece bir kişi her zaman diğerinin saçını tutmak ya da kötü bir şey olmadığından emin olmak için ayık kalmış olur.”

“Peter da orada olacak. Gerekirse saçımı o tutar. Ya da atkuyruğu yaparım,” dedim gülümseyerek.

“Doğru, ben sadece ilerisi için söylüyorum.” Peter’ın orada olmayacağı zaman için. Gülümsemem azaldığında Trina çabucak konuşmaya devam etti: “Benim Plaj Haftamda sırayla her gün birimiz yemek yapıyorduk. Sıra bana geldiğinde parmesanlı tavuk yaptım ve duman dedektörlerinin hepsi ötmeye başladı. Bütün gece bir türlü susturamadık!” Güldü. Trina’nın çok keyifli bir kahkahası vardı.

“Benim Plaj Haftamın o kadar çılgınca geçeceğinden şüpheliyim,” dedim.

“Eh, biraz çılgınca geçmesini umalım,” dedi.

29

Bu merdivenden birlikte son kez çıkışımızdı. Peter basamaklardan ikişer ikişer çıkıyordu, bense peşinden oflaya puflaya ona yetişmeye çalışıyordum. Son sınıflar için okulun son günüydü, lise hayatımın son günüydü.

Merdivenlerin tepesine ulaştığımızda, “Basamakları ikişer ikişer çıkmak bence gösteriş yapmaktan başka bir şey değil. Sadece erkeklerin bu şekilde çıktıklarını fark etmiş miydin?” dedim.

“Kızlar da bizim kadar uzun olsalar böyle çıkarlardı.”

“Margot’nun arkadaşının boyu 180 cm ama bu şekilde çıktığını sanmıyorum.”

“Yani ne demeye çalışıyorsun? Erkekler daha mı fazla gösteriş yapıyorlar?”

“Muhtemelen. Sence de öyle değil mi?”

“Muhtemelen,” diye kabul etti.

Zil çaldı ve insanlar sınıflarına doğru yola koyuldular.

“İlk dersi atlasak mı? Pancake yemeye gideriz?” Ayartmak istercesine kaşlarını kaldırıp çantamın askılarından tutarak beni kendine doğru çekti. “Haydi ama istediğini biliyorsun.”

“Hayatta olmaz. Bugün okulun son günü. Bay Lopez’e veda etmek istiyorum.”

Peter homurdandı. “İyi kız.”

“Benle çıkmaya başladığında nasıl biri olduğumu biliyordun,” dedim.

“Doğru,” dedi.

Ayrılmadan önce ellerimi uzatıp beklenti içinde durdum. Peter bana meraklı bir bakış attı. “Yıllığım!”

“Ah, kahretsin, yine unuttum.”

“Peter! Bugün okulun son günü! İstedğim imzaların daha sadece yarısını toplayabildim!”

“Üzgünüm,” dedi elini saçlarından geçirip iyice dağıtarak. “Eve gidip almamı ister misin? Hemen gidebilirim.” Gerçekten üzgün görünüyordu ama yine de sinirliydim.

Hemen bir şey söylemeyince Peter merdivenlere doğru yürümeye başladı ama onu durdurdum. “Hayır, gitme. Sorun değil. Mezuniyette hallederim.”

“Emin misin?” diye sordu.

“Tabii,” dedim. Zaten okulda tüm gün kalmayacaktık; sırf yıllığımı almak için eve gitmesini istemedim.

Dersler boş geçiyordu; etrafta dolaşıyor, öğretmenlere, ofis çalışanlarına, kafeteryadakilere, hemşireye veda ediyorduk. Çoğunu mezuniyette görecektik ama hepsini değil. Dün gece pişirdiğim kurabiyeleri dağıttım. Final notlarımızı öğrendik; hepsi iyiydi, endişelenecek bir şey yoktu.

Dolabımı boşaltmam çok zamanımı aldı. Peter’ın yazdığı, sakladığım bazı notları buldum ve kupür albümüme koyabilmek için dikkatlice çantama attım. Eski bir gofret. Tozlu, siyah saç tokaları; ki bu oldukça ironikti çünkü ihtiyacınız olduğunda onları asla bulamazdınız.

Yerde oturmuş, bana eşlik eden Lucas'a, "Bunları, şu eski gofreti bile atacağımı için çok üzgünüm," dedim. "Onu her gün dolabımın altında görürdüm, eski bir dost gibi. Bugünü anmak için paylaşalım mı?"

"İğrenç," dedi Lucas. "Muhtemelen küflenmiştir." Duyuru yaparcasına, "Mezuniyetten sonra bu insanları büyük olasılıkla bir daha hiç görmeyeceğiz," dedi.

Ona incinmiş gibi baktım. "Hey! Peki ya ben?"

"Sen değil. Sen beni New York'ta ziyaret edeceksin."

"Aah! Evet, lütfen."

"Sarah Lawrence şehre çok yakın. Broadway şovlarına istediğim zaman gidebileceğim. Öğrenciler için aynı gün bilet alma imkânı sağlayan bir uygulama var." Uzaklara daldı.

"Çok şanslısın," dedim.

"Seni götürürüm. Gay barlara da gideriz. Harika olacak."

"Teşekkür ederim!"

"Ama başka kimse olmayacak."

"Daha Plaj Haftası var," diye hatırlatınca başını onaylarcasına salladı.

"Hayatımızın geri kalanı hep Plaj Haftası olacak," dedi dalga geçerek ve ona saç tokası fırlattım.

Lucas nostaljik olduğum için benimle istediği kadar dalga geçebilirdi. Bugünlerin özel olduğunu biliyordum. Lise, hayatımız boyunca hatırlayacağımız zamanlar olacaktı.

Okuldan sonra Peter'la onun evine gittik çünkü benim evim düğün eşyalarıyla felaket bölgesine dönmüştü ve Peter'ın annesi işten sonra kitap okuma kulübüyle buluşacaktı, Owen'ın da futbol antrenmanı vardı, böylece ev bize kalmıştı. Sadece arabasında gerçekten yalnız kalabiliyor gibiydik, bu

yüzden böyle anlar ender ve değerliydi. Liseden eve son kez dönüyordum ve beni Peter K. bırakıyordu. Liseyi geçirdiğim şekilde noktalamak uygundu; Peter'ın arabasında.

Odasına çıktığımızda düzgünce kapatılmış yatağına oturdum. Örtü çekilmiş, yastıklar kabartılmıştı. Bu örtü yeniydi, muhtemelen üniversite içindi: vişne rengi, krem ve lacivert ekoseliydi ve annesinin seçtiğinden emindim. “Yatağını annen yapıyor, değil mi?” diye sordum yastıklara yaslanırken.

“Evet,” dedi hiç utanmadan. Yatağa atladı ve ona yer açmak için kaydım.

Soluk perdelerinden içeri sızan akşamüstü ışığı rüya gibi bir filtreyi andırıyordu. Bir isim verecek olsam “banliyöde yaz” derdim. Peter bu ışıktaki çok güzel görünüyordu. Her ışıktaki güzel görünüyordu ama özellikle de bunda. Zihnimde bir fotoğrafını çektim. Bana yaklaşıp başını göğsüme koyduğunda ve “Kalp atışlarını duyabiliyorum,” dediğinde yıllığımla unuttuğu için hissettiğim öfke geçiverdi.

Saçlarıyla oynamaya başladım; bunun hoşuna gittiğini biliyordum. Bir erkek için saçları yumuşacıktı. Deterjanının, sabununun, her şeyinin kokusunu seviyordum.

Bana bakıp parmağını dudağımın kıvrımında gezdirdi. “En çok burayı seviyorum,” dedi. Ardından yukarı çıkıp dudaklarını dudaklarıma değdirdi. Altdudağımı hafifçe ısırdı. Farklı öpüşme tarzlarının hepsini seviyordum ama sanırım en çok bunu seviyordum. Sonra telaşla, sanki tükenmişçesine beni öpmeye başladı ve, *Hayır, en sevdiğim bu*, diye düşündüm.

Öpücüklerin arasında, “Nasıl oluyor da sadece benim evimdeyken benimle öpüşmek istiyorsun?” diye sordu.

“Ben... bilmiyorum. Galiba daha önce hiç düşünmemiştim.” Sadece Peter’ın evinde böyle öpüştüğümüz doğrudur. Küçüklüğümden beri uyuduğum yatakta romantik olmak tuhaf geliyordu. Ama Peter’ın yatağında ya da arabasında bunlar aklımdan çıkıyor, anda kayboluyordum.

Yeniden öpüşmeye başladık –Peter tişörtünü çıkarmıştı, benimki hâlâ üzerimdeydi–, o sırada alt kattan telefon çaldı. Peter, boruları tamir edecek tesisatçının ne zaman gelmesi gerektiğini sormak için arıyor olabileceğini söyledi. Tişörtünü giyip telefonu açmak üzere aşağıya koştuğunda masasının üzerindeki yıllığıma gördüm.

Yataktan kalkıp yıllığın arkasını çevirdim. Hâlâ boştu. Peter yukarı çıktığında tekrar yatağında oturuyordum ve ona yıllıkla ilgili bir şey söylemedim. Neden hâlâ yazmadığını sormadım. Sebebinden emin değildim. Gitmem gerektiğini çünkü bu akşam Margot’nun geleceğini ve dolabı onun en sevdiği yiyeceklerle doldurmak istediğimi söyledim.

Peter’ın yüzü asıldı. “Biraz daha takılmak istemez misin? Seni markete götürebilirim.”

“Üst katı da temizlemem gerekiyor zaten,” dedim ayağa kalkıp.

Tişörtümden tutup beni yatağa çekmeye çalıştı. “Haydi, beş dakika daha.”

Yanına yattım ve Peter bana sarıldı ama aklım hâlâ yıllıktaydı. Aylardır kupür albümü üzerinde çalışıyordum; en azından bana güzel bir mesaj yazabilirdi.

“Üniversite için iyi bir alıştırmadır,” diye mırıldandı beni kendisine doğru çekip kollarını bana dolayarak. “UVA’daki yataklar küçük. UNC’dekiler nasıl?”

Sırtım ona dönük bir şekilde, “Bilmiyorum, yurtları görmedim,” dedim.

Başını enseme omzumun arasındaki boşluğa gömdü. “Tuzak soruydu,” dediğinde gülümsediğini hissedebiliyordum. “Chris’le rasgele bir UNC öğrencisinin odasına gidip gitmediğinizi kontrol ettim. Tebrikler, testi geçtiniz.”

Gülmeme engel olamadım. Sonra gülümsemem kayboldu ve ben de onu test ettim. “Giderken yıllıkımı vermeyi unutma.”

Bir an gerildi, ardından rahat bir ses tonuyla, “Nerede olduğunu bulmam lazım. Burada bir yerde olacaktı. Bulamazsam sonra getiririm,” dedi.

Ondan uzaklaşıp oturdum. Şaşkınlıkla bana baktı. “Yılığımı masanın üzerinde gördüm, Peter. Daha bir şey yazmadığını biliyorum!”

Peter oturup elini saçında gezdirdi. Bakışlarını bana doğru kaldırdı, ardından indirdi. “Ne yazacağımı bilmiyorum. Mükemmel, romantik bir şey yazmamı istediğini biliyorum ama ne yazacağımı bilmiyorum. Pek çok kez denedim ama... donakalıyorum. Böyle şeylerde iyi olmadığımı biliyorsun.”

Onu anlıyordum. “Kalbinden geldiği sürece ne yazdığın umurumda değil. Sadece tatlı ol. Kendin ol.” Ona yaklaşıp kollarımı boynuna doladım. “Tamam mı?” Peter başını onaylarcasına salladı ve ona ufak bir öpücük kondurduğumda o beni sertçe öptü ve aptal yıllıkım artık umurumda bile değildi. Her nefesin, her hareketin farkındaydım. Hepsini ezberleyip kalbimde sakladım.

Ayrıldığımızda bana bakıp, “Dün babamın evine gittim,” dedi.

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. “Öyle mi?”

“Evet. Beni ve Owen’ı yemeğe davet etti. Ben gitmeyecektim ama Owen gelmemi isteyince hayır diyemedim.”

Uzanıp başımı göğsüne koydum. “Nasıl geçti?”

“İyiymiş sanırım. Güzel bir evi var.” Bir şey söylemedim; devam etmesini bekledim. Çok uzun gibi gelen bir duraksamanın ardından konuştu. “Hani bana izlettiğin eski bir film vardı ya, zavallı çocuk burnunu cama dayayıp içeri bakıyordu? İşte öyle hissettim.”

Bahsettiği “eski film”, *Willy Wonka ve Çikolata Fabrikası*’ydı. Charlie’nin diğer çocukların şeker dükkânında kendilerinden geçmelerini izlediği ama parası olmadığı için içeri giremediği sahneydi. Peter’in –yakışıklı, kendinden emin, rahat Peter’in– bu şekilde hissetmesi beni ağlatacaktı. Babasıyla yeniden iletişime geçmesi için onu bu kadar zorlamamalıydım.

“O çocuklar için basketbol potası asmış. Ben de çok istemiştim ama hiç yapmamıştı. Çocukları atletik bile değiller. Everett’in hayatı boyunca eline top aldığını bile sanmıyorum.”

“Owen iyi vakit geçirdi mi?”

İstemeyerek de olsa itiraf etti. “Evet. O, Clayton ve Everett video oyunları oynadılar. Babam hamburger ve biftek yaptı. Şef önlüğü bile taktı. Annemle evli kaldıkları süre boyunca ona mutfakta bir kez olsun yardım ettiğini hatırlamıyorum.” Duraksadı. “Bulaşıkları yıkamadı gerçi, sanırım o huyu değişmemiş. Yine de Gayle’le birlikte çabaladıklarını söyleyebilirim. Gayle kek yapmıştı. Seninkiler kadar iyi değildi ama.”

“Neli?”

“Çikolatalı ıslak kek. Biraz kuruydu.” Peter devam etmeden önce tereddüt etti. “Onu mezuniyete çağırdım.”

“Öyle mi?”

“Okulu sorup duruyordu ve... bilmiyorum. Senin söylediklerini düşündüm ve çağırdım.” Babasının gelip gelmemesi umurunda değilmiş gibi omuz silkti. Numara yapıyordu. Umurundaydı. Tabii ki umurundaydı. “O gün tanışırsınız.”

Ona sokuldum. “Seninle gurur duyuyorum, Peter.”

Hafifçe güldü. “Ne için?”

“Hak etmemesine rağmen babana bir şans verdiğin için.”

Ona bakıp, “Sen iyi bir çocuksun, Peter K.,” dedim ve yüzüne yayılan gülümseme onu daha da çok sevmemi sağladı.

30

Peter beni eve bıraktıktan sonra markete gidip alışveriş yapacak kadar vaktim vardı: Cips, sos, dondurma, hallah ekmeği, Brie peyniri, kan portakallı soda... bilirsiniz, temel şeyler. Ardından eve gelip üst katın banyosunu temizledim ve Margot'nun yatağına temiz çarşaf serdim.

Babam işten dönüşte Margot'yu havaalanından aldı. Trina taşındıktan sonra eve ilk geliyordu. Valiziyle eve girdiğinde etrafa baktı; gözlerinin şöminenin üzerine kaydığını fark ettim, oraya Trina'nın kendi evinden getirdiği tabloyu asmıştık; soyut bir deniz kıyısı tablosuydu. Margot'nun ifadesi değişmedi ama bunu fark ettiğini biliyordum. Nasıl etmezdi? Annemle babamın tablosunu Trina taşınmadan bir gün önce kendi odama taşımıştım. Margot şimdi tüm salonu inceliyor, sessizce tüm değişiklikleri not ediyordu. Trina'nın getirdiği işlemeli yastıklar; koltuğun yanındaki sehpa koyduğu, babamın evlenme teklifi ettiği günden fotoğraf; Trina'nınkiyle değiştirdiğimiz tek kişilik koltuk. Trina'nın tüm ıvır zıvırları, ki her yerdeydiler. Şimdi Margot'nun gözünden bakınca gerçekten de biraz karmaşık görünüyor.

Margot ayakkabılarını çıkarıp ayakkabılığın kapağını açtı ve ne kadar dolu olduğunu gördü. “Tanrım, burası ağzına kadar dolu,” dedi kendi botlarına yer açmak için Trina’nın spor ayakkabılarını kenara iterek.

Valizini yukarı taşıdıktan sonra üzerine rahat kıyafetler giydi ve babam yemeği hazırlayana kadar bir şeyler atıştırmak için aşığa indik. Koltukta oturmuş cips yerken Margot aniden ayağa kalktı, ayakkabı dolabını düzenleyip eski ayakkabılarını atacağını söyledi. “Şimdi mi?” dedim, ağzım cipsle doluyken.

“Neden olmasın?” diye karşılık verdi. Margot bir şey yapmayı kafasına koymuşsa onu hemen yapardı.

Dolaptaki tüm ayakkabıları çıkardı ve yerde bağdaş kurarak hangilerini tutacağına, hangilerini bağışlayacağına karar vermeye koyuldu. Bir çift siyah botu havaya kaldırdı. “Kalsın mı atayım mı?”

“Kalsın ya da bana ver,” dedim, cipsi salsa sosa batırırken. “Taytla güzel oluyor.”

Onları kalacaklar yığınınına attı. “Trina’nın köpeği çok tüy döküyor,” diye söylendi Margot, taytındaki tüyleri toplarken. “Siyah kıyafet nasıl giyiyorsunuz?”

“Ayakkabılıkta tüy toplayıcı var. Bir de sanırım ben siyah pek giymiyorum.” Gerçekten de daha çok siyah giymeliydim. Tüm moda dergileri küçük, siyah elbisenin önemini vurguluyordu. Üniversitede küçük, siyah elbise giyebileceğim bir sürü etkinlik olacak mıydı acaba? “Saint Andrews’ta ne sıklıkla şık giyiniyorsun?”

“O kadar sık değil. İnsanlar dışarı çıkacakları zaman genelde kot ve bot giyiyorlar. Saint Andrews çok şık giyilen bir yer değil.”

“Profesörün evinde şarap ve peynir gecesine giderken bile mi?”

“Hocalarla yemeklerde sık giyiniyoruz ama birinin evine hiç davet edilmedim. Belki UNC’de yapıyorlardır.”

“Belki!”

Margot sarı yağmur çizmelerini kaldırdı. “Kalsın mı, atayım mı?”

“Kalsın.”

“Hiç yardımcı olmuyorsun. Her şeyin kalmasından yana oy kullandın.” Yağmur çizmelerini bağışlayacaklarının olduğu kutuya attı.

İki kardeşim de eski şeyleri atma konusunda acımasızdı. Margot ayakkabıları ayırmayı bitirdiğinde alabileceğim bir şey var mı diye kutuya bir kez daha baktım. Yağmur çizmelerini ve bir çift rugan Mary Jane marka ayakkabıyı aldım.

O gece dişlerimi fırçalamak üzere banyoya giderken Trina’nın kısık sesle Margot’nun odasında konuştuğunu duydum. Koridorda durup küçük bir casus gibi, Kitty gibi, dinledim. “Biraz garip olacak ama bunu banyoda bırakmışsın, ben de belki gizlemek istersin diye çekmeceye koydum.”

Margot buz gibi bir sesle cevap verdi: “Kimden gizleyeceğim? Kitty’den mi?”

“Şey, babandan. Ya da kim olursa. Sadece emin olmadım.”

“Babam jinekolog. Daha önce doğum kontrol hapı görmemiş biri değil.”

“Ah, biliyorum. Ben sadece... Sadece emin olmadım. Gizli olup olmadığından,” diye tekrarladı, zayıf bir şekilde.

“Teşekkürler. Düşündüğün için minnettarım ama babamdan bir şey gizlemiyorum.”

Trina’nın cevabını duymadan odama kaçtım.

Mezuniyetten bir gün önce Peter bize geldi. Ben kepimin üzerine küçük çiçekler dikiyordum, Kitty yerdeki armut minderinde televizyon izliyordu ve Margot da karıştırma kabında barbunya ayıklıyordu. Akşam yemeği için denemek istediği bir tarif vardı. Televizyonda bir düğün programı vardı; en mükemmel düğün kimin düğünüydü tarzı bir programdı.

“Babanın düğününde dilek tutup gökyüzüne fener uçurulan şu törenlerden mi yapmanız?” diye önerdi Peter. “Bir filmde görmüştüm.”

Etkilendim. “Peter, bu harika bir fikir!”

“Ben de filmde görmüştüm,” dedi Kitty. “*Felekten Bir Gece* 2 miydi?”

“Evet!” İkisine de bir bakış attım. Peter hemen, “Asya geleneği değil mi?” diye sordu. “Güzel olabilir.”

“Kore değil, Tay,” dedi Kitty. “Film Tayland’da geçiyordu, unuttun mu?”

“Bunun bir önemi yok çünkü Trina Asyalı değil,” dedi Margot. “Sırf biz Asyalıyız diye neden düğününe Asya kültüründen bir şeyler eklemek zorunda kalsın ki? Kendisiyle hiç ilgisi yok.”

“Ben o kadar abartmazdım,” dedim. “Bizim de kendimizi dahil edilmiş hissetmemizi istiyor. Geçen gün bir şekilde annemizi de anmamızın güzel olabileceğini söyledi.”

Margot gözlerini devirdi. “Onu tanı mıyordun bile.”

“Biraz tanıyordu. Sonuçta komşulardı. Bilmiyorum, tören sırasında üçümüz mum yakabiliriz...” Devam etmedim çünkü Margot ikna olmuşa benzemiyordu. “Sadece bir fikirdi,” dedim ve Peter bana iğrenir gibi baktı.

“Bilmiyorum, biraz tuhaf değil mi? Yani bu düğün Trina ve babamın yeni bir başlangıç yapımlarıyla alakalı, geçmişle değil.”

“İyi bir noktaya değindin.”

Peter, Margot’yu etkilemek için çok çaba sarf ediyordu. Hep onun tarafını tutuyordu. Buna kızıyor gibi yapıyordum ama aslında etkileniyordum. Elbette onun tarafını tutmalıydı. İş, onun tarafını tutmaktı. Margot’nun fikirlerinin benim için ne kadar önemli olduğunu ve hayatımdaki yerini anladığını gösteriyordu. Ailemin benim için ne kadar önemli olduğunu anlamayan biriyle birlikte olduğumu hayal bile edemiyordum.

Margot, Kitty’yi piyano dersine bırakmaya gittiğinde Peter, “Ablan Bayan Rothschild’ı gerçekten hiç sevmiyor,” dedi. Peter, Bayan Rothschild’a Trina demeye alışamamıştı ve görünüşe bakılırsa hiç de alışamayacaktı. Mahallemizdeki çocuklar komşularımıza isimleriyle hitap etmezlerdi. Herkes bay ya da bayandı. Doktor dedikleri babam dışında.

“Gogo’nun Trina’yı sevmediğini söylemezdim,” dedim. “Ondan hoşlanıyor; sadece henüz ona alışmadı. Trina’nın nasıl olduğunu biliyorsun.”

“Doğru.” dedi. “Ablanın nasıl olduğunu da biliyorum. Bana ısınması çok uzun zamanını aldı.”

“Çok uzun değildi. Sen insanların seninle tanıştıkları anda senden hoşlanmalarına alışıksın.” Ona yandan baktım. “Çünkü çok etkileyicisin.” Kaşlarını çatı çünkü bunu iltifat

olarak söylememiştim. “Gogo etkileyici olmanla ilgilenmez. Gerçekle ilgilenir.”

“Eh, artık beni seviyor,” dedi kendinden emin bir biçimde. Ben hemen cevap vermeyince, “Değil mi? Sevmiyor mu?” diye sordu.

Güldüm. “Seviyor.”

O gün ilerleyen saatlerde Peter annesine mağazada yardım etmek için gittikten sonra Margot ile Trina en olmayacak bir konuda, saç konusunda atıştılar. Çamaşır odasında elbisemi ütülerken Trina’nın sesini duydum. “Margot banyo yaptıktan sonra giderden saçlarını alır mısın? Bu sabah küveti temizlerken fark ettim.”

Margot hızlıca cevap verdi: “Tabii.”

Bir dakika sonra Margot çamaşır odasına geldi. “Duydun mu? Ona inanabiliyor musun? Senin ya da Kitty’nin değil de benim saçım olduğunu nereden biliyor ki?”

“Senin saçın daha ince ve kısa,” diye belirttim. “Ayrıca Kitty ve ben kendi saçlarımızı alıyoruz çünkü Trina’nın bundan tiksindiğini biliyoruz.”

“Ben de tüm kıyafetlerimin üzerindeki köpek tüyünden tiksiniyorum! Her nefes alışımda içime tüy çekiyormuşum gibi hissediyorum. Evin temizliğiyle bu kadar ilgileniyorsa daha sık etrafı süpürsün.”

Trina, ifadesiz bir suratla Margot’nun arkasında belirdi ve “Aslına bakarsan haftada bir etrafı süpürüyorum, ki bu da ideal bir oran,” dedi.

Margot kızardı. “Üzgünüm. Ama Simone kadar tüy döken bir köpeğin varsa haftada iki kez yapmak daha uygun olabilir.”

“O zaman babana söyle çünkü onu tanıdığım süre boyunca daha bir kere bile eline süpürge aldığını görmedim.” Trina uzaklaştı ve Margot’nun ağzı açık kaldı. Ütü yapmaya devam ettim.

“Bu sence de biraz fazla değil miydi?” diye fısıldadı bana.

“Haklı ama. Babam evi süpürmüyor. Toz alıyor ya da siliyor ama süpürmüyor.”

“Yine de!”

“Trina hafife alınacak biri değil. Özellikle de regl dönemi yaklaştığında.” Margot bana bakakaldı. “Biz birbirimize uyum sağladık. Kısa sürede sen de sağlarsın.”

Margot’yla sözde bana elbisem için sutyen almaya alışveriş merkezine gittik ama aslında Margot, Trina’dan kaçmak istiyordu. Döndüğümüzde alt kat halılarının yeni süpürülmüş ve pürüzsüz olduğunu, Kitty’nin de süpürgeyi kaldırdığını gördük. Margot’nun kendini kötü hissettiğini fark ettim.

Yemekte Trina ve Margot hiçbir şey olmamış gibi birbirlerine samimi davranıyorlardı, ki bu bir açıdan kavgadan daha kötüydü. En azından kavga ettiğiniz zaman karşınızdaki kişiye içten davranıyordunuz.

31

Mezuniyet günümde erkenden kalkıp ev ahalisinin uyanma seslerini dinledim. Babam alt katta dolanıyor, kahve yapıyordu; Margot banyodaydı; Kitty muhtemelen derin uykundaydı. Trina da öyle. İkisi de geç saate kadar uyumaktan hoşlanıyordu.

Evden ayrıldığımda bu sesleri özleyecektim. Bir yanımları şimdiden özlüyordu. Bir yanımda bir sonraki adım için çok heyecanlıydı. Üstelik işler beklediğim gibi gelişmeyince bu heyecanı yaşayacağımı hiç düşünmemiştim.

Margot mezuniyet hediyesi olarak bana üniversite için bir set verdi. Üzerine gümüşümsü mavi renkle ismimin işlendiği, pembe saten göz maskesi. Altın rengi ruj şeklinde flash bellek. Fıstık şeklinde kulaklık, pembe tüylü terlik, üzeri kurdele çizimleriyle kaplı naylon makyaj çantası. Setin içindeki her şeyi eşit derecede beğendim.

Kitty güzel bir kart hazırlamıştı. Fotoğraflarımızın kolajını yapmıştı ama onları boyama kitaplarındaki çizimlere dönüştüren bir uygulama kullanmıştı. Hepsini boyama ka-

lemleriyle boyamıştı. İçinde, *Tebrikler. Üniversitede iyi eğlenceler.* Not: *Seni 11 seviyesinde özleyeceğim,* yazıyordu. Gözlerime yaşlar doldu ve Kitty'yi kendime çekip ona o kadar uzun süre sıkıca sarıldım ki sonunda, "Tamam tamam, bu kadar yeter," dedi ama memnun olduğunu biliyordum. "Bunu çerçeveye koyacağım," dedim.

Trina bana vintage çay seti hediye etti. Krem rengi, pembe güllü ve altın rengi kenarlıydı. "Bu annemindi," dedi. O kadar beğendim ki ağlayabilirdim. Ona sarıldığımda, "Favori hediyem bu," diye fısıldadım ve bana göz kırptı. Göz kırpmak Trina'nın yeteneklerinden biriydi. O kadar doğal ve harika bir şekilde yapıyordu ki.

Babam kahvesinden bir yudum alıp boğazını temizledi. "Lara Jean, benim hediyemden Margot ve Kitty de faydalanacak."

"Nedir, nedir?" diye üsteledi Kitty.

"Şişşt, benim hediyem," dedim babama beklenti dolu gözlerle bakarak.

Babam gülümsedi. "Bu yaz sizi büyükannenizle birlikte Kore'ye gönderiyorum. Tebrik ederim, Lara Jean!"

Kitty çığlık attı, Margot'nun yüzü aydınlandı, bense şoktaydım. Yıllardır Kore'ye gitmekten bahsederdik. Annem hep bizi götürmek isterdi. "Ne zaman, ne zaman?" diye sordu Kitty.

"Gelecek ay," dedi Trina gülümseyerek. "Baban ve ben balayına çıkacağız, siz de Kore'ye gideceksiniz."

Gelecek ay mı?

"Ah, siz gelmiyor musunuz?" Kitty somurttu. Margot ise gülümsüyordu. Ravi yaz boyunca Hindistan'da olacaktı ve Margot'nun büyük bir planı yoktu.

“Gelmeyi çok istiyorduk ama hastaneden o kadar uzun süre izin alamam,” dedi babam üzümlere.

“Ne kadarlığına?” diye sordum. “Ne kadar kalacağız?”

“Temmuz boyunca,” dedi babam ve kalan kahvesini bir yudumda bitirdi. “Büyükannenizle her şeyi ayarladık. Seul’de büyük teyzenizde kalacaksınız, haftada birkaç kez Korece kursuna gideceksiniz ve tüm ülkeyi gezeceksiniz. Jeju, Busan, her yeri... Lara Jean, senin için özel bir şey de var: Kore pastacılık kursu! Endişelenme, İngilizce olacak.”

Kitty oturduğu yerde dans etmeye başladı.

Margot bana baktı. “Kore’ye özgü kremalı pasta yapmayı hep öğrenmek isterdin! Yüz maskeleri, kırtasiye malzemeleri ve bir sürü sevimli şeyler alacağız. Döndüğümüzde Kore dizilerini altyazısız izleyebileceğiz!” dedi gözleri parlayarak.

“Sabırsızlanıyorum,” dedim. Margot, Kitty ve babam ayrıntıları konuşmaya başladılar ama Trina beni dikkatle inceliyordu. Gülümsememi bozmadım.

Bir ay. Döndüğümde neredeyse üniversiteye gitme vakti olacaktı ve Peter’la yazı birbirimizden ayrı geçirmiş olacaktık.

Mezuniyet töreninde tüm kızlar beyaz elbise giyyordu. Her şey beyazdı. Margot’nun iki sene önce giydiği elbiseyi giydim; kolsuz, puantiyeli ve diz hizasındaydı. Margot’dan kısa olduğum için Trina etek ucunu kısaltmıştı. Margot Converse’le giymişti ama ben bileklikli, beyaz rugan sandalet giydim.

Arabayla okula giderken eteğimi düzeltip Kitty’ye, “Belki lise mezuniyetinde sen de bu elbiseyi giyersin, Kitten,” dedim. “Sen de meşe ağacının altında bizim yaptığımız gibi poz verirsin. Güzel bir triptik olur.” Kitty’nin nasıl ayakkabı

giyeceğini merak ettim. Beyaz topuklu ayakkabı da giyebildi, beyaz Reebok ya da paten de.

Kitty yüzünü ekşitti. “Sizinle aynı elbiseyi giymek istemiyorum. Kendi elbisemi istiyorum. Ayrıca o zamana kadar modası bayağı geçmiş olur.” Duraksadı. “Triptik nedir?”

“Şey, ee, bir araya gelince tek bir tabloyu oluşturan üç parça tablo.” Ona doğru açıklama yaptığımdan emin olmak için telefonumdan gizlice “triptik”i arattım. “Yan yana asılmış üç panel gibi. Bir araya gelince bütünlük oluşturuyorlar.”

“Telefonundan okuyorsun.”

“Emin olmak istedim,” dedim. Elbisemi tekrar düzelttim ve kepinin çantamda olup olmadığını kontrol ettim. Bugün liseden mezun olacaktım. Bu fikir aklıma sızıştı: büyümek. Arabayı kullanan Trina park yeri arıyor, onun yanında oturan Margot biriyle mesajlaşıyordu; Kitty benim yanımda pencereden dışarı bakıyordu. Babam ninemi almak için kendi arabasıyla gitmişti. Büyükanнем, erkek arkadaşıyla Florida'daydı ve gelemeyecekti. Annemin de burada olmasını diliyordum. Böyle önemli olayları hep kaçıırıyordu ve kaçıracaktı. Onun da bildiğine, bir şekilde hâlâ gördüğüne inanmak zorundaydım. Ama aynı zamanda mezuniyet törenimde ona sarılabilmeyi de diliyordum.

Birinci olan öğrencinin konuşması sırasında kalabalıkta Peter'ın ailesine bakıp durdum. Babası Peter'ın annesi ve kardeşiyle birlikte mi oturuyor yoksa ayrı mı merak ediyordum. Peter'ın üvey kardeşleriyle tanışıp tanışmayacağını da merak ediyordum. Kendi ailemi çoktan bulmuştum, ki zaten fark edilmemeleri imkânsızdı. Ne zaman onların olduğu tarafa baksam çılgınca el sallıyorlardı. Ayrıca Trina, at yarışında

kullandığı geniş kenarlı şapkasını takıyordu. Arkasında oturan kişi büyük ihtimalle hiçbir şey göremiyordu. Margot gözlerini devirmemek için kendine hâkim olma konusunda çok çaba sarf etmişti. Kitty bile “biraz fazla” olduğunu söylemişti ama Trina bana ne düşündüğümü sorduğunda beğendiğimi söylemiştim, ki bu doğru sayılırdı.

Müdür ismimi okudu ama Lara’yı Laura diye okuyunca bir an duraksadım.

Diplomamı alıp elini sıkarken, “*Laura değil, Lara,*” diye fısıldadım.

Sahne yürürken aileme öpücük atmayı planlamıştım ama o kadar heyecanlandım ki unuttum. Alkışların arasından Kitty’nin bağırışını ve babamın ıslığını duyabiliyordum. Peter’in ismi okunduğunda alkışlayıp deliler gibi çılgık attım ve tabii ki diğer herkes de aynı şeyi yaptı. Öğretmenler bile daha fazla alkışladılar. Öğretmenlerin favori öğrencilerini tespit etmek çok kolaydı. Gerçi Peter’ı sevdikleri için onları suçlayamazdım. Hepimiz seviyorduk.

Hepimiz diplomalarımızı aldık ve keplerimizi havaya attıktan sonra Peter insanların arasından geçerek yanıma geldi. Kalabalığın arasında ilerlerken gülüyor, şakalar yapıyor, insanlara selam veriyordu ama ters giden bir şey vardı. Bana sarılırken bile gözlerinde boş bir bakış vardı. “Selam,” dedi ve dudağıma ufak bir öpücük kondurdu. “Artık resmi olarak üniversiteliyiz.”

Cübbemi düzeltirken etrafıma bakındım. “Annenle Owen’ı göremedim. Baban onlarla mı oturdu? Kardeşlerin de geldi mi? Yanlarına şimdi mi gitmeliyim, ailemle fotoğraf çekildikten sonra mı?”

Peter başını iki yana salladı. Gözlerini benden kaçırmıyordu. “Babam son dakikada gelemedi.”

“Ne! Neden?”

“Acil bir durum varmış. Kim bilir.”

Şoke oldum. Babasıyla lakros maçında karşılaştığımda çok içten görünüyordu. “Umarım oğlunun mezuniyetini kaçırarak kadar ciddi bir aciliyettir.”

“Sorun değil.” Peter umurunda değilmiş gibi omuz silkti ama bunun doğru olmadığını biliyordum. Çenesini o kadar sıkıyordu ki dişlerini kırabilirdi.

Onun omzunun üzerinden ailemin kalabalığının arasından bana doğru geldiğini gördüm. Bu kalabalıkta bile Trina’nın şapkasını gözden kaçıramazdınız. Babamın elinde farklı renklerde güllerden oluşan bir buket vardı. Büyükanнем kızılıcık rengi döpiyes giymişti; saçları permalıydı.

Peter’la daha fazla yalnız kalamayacağım, onu rahatlatamayacağım ve yanında olamayacağım için acele ettim. Elini tuttum. “Üzgünüm,” dedim. Daha fazlasını söylemeyi elbette istiyordum ama ailem geldi ve herkes bana sarılmaya başladı. Peter büyükanнем selam verdi ve uzaklaşıp kendi ailesini bulmadan önce bizimle birkaç fotoğraf çekti. Ona seslendim ama çok uzaktaydı, arkasını dönmedi.

Fotoğraf çektikten sonra öğle yemeği için babam, Trina, büyükanнем, Kitty ve Margot’yla birlikte bir Japon restoranına gittik. Tabaklar dolusu saşimi ve suşi sipariş ettik. Beyaz elbiseme soya sosu dökülmesin diye üzerime peçeteden önlük yaptım. Trina büyükanнемin yanında oturuyor ve olabilecek her konu hakkında konuşuyordu. Büyükanнемin, *Lanet olsun, bu kız çok fazla konuşuyor,* diye düşündüğünü duyabiliyordum. Ama Trina çabalıyordu ve büyükanнем

bunu takdir ediyordu. Kutlama havasında olmak, ana odaklanmak, minnettar olmak istiyordum; sonuçta bu benim şerefime düzenlenmiş bir yemektir ama tek düşünebildiğim Peter ve onun adına hissettiğim üzüntüydü.

Dondurmamızı yerken büyükannem Kore’de bizi götürmek istediği yerlerden bahsetti: Budist tapınakları, sokak yemekleri satan yerler, benlerini lazerle aldırıldığı cilt kliniği. Kitty’nin yanağındaki küçük beni göstererek, “Onu hallederiz,” dedi.

Babam panikledi ve Trina hemen, “Daha çok küçük değil mi?” diye sordu.

Büyükannem elini sallayarak geçiştirdi. “Bir şey olmaz.”

Sonra Kitty, “Kore’de kaç yaşından sonra burnunu yaptırabiliyorsun?” diye sorunca babam az kalsın birasını boğazına kaçıracaktı.

Büyükannem ona tehditkâr bir bakış attı. “Burnunu asla değiştiremezsin. Sen şans getiren bir burna sahipsin.”

Kitty hafifçe burnuna dokundu. “Öyle mi?”

“Hem de çok şans getiren,” dedi büyükannem. “Burnunu değiştirirsen talihini de değiştirirsin. Bu yüzden asla yapma.”

Kendi burnuma dokundum. Büyükannem benim burnumun şans getirdiğine dair daha önce hiçbir şey söylememişti.

“Margot, sen Kore’de kendine yeni gözlük alabilirsin,” dedi büyükannem. “Kore’de gözlükler çok ucuz. Hepsi son moda uygun.”

“Aah,” dedi Margot, balığını soya sosuna batırırken. “Kırmızı çerçeveli bir gözlük istiyordum.”

Büyükannem bana döndü. “Ya sen Lara Jean? Yemek kursu için heyecanlı mısın?”

JENNY HAN

“Çok heyecanlıyım,” dedim canlı bir tonda. Masanın altından Peter’a mesaj attım:

İyi misin?

Yemek bitmek üzere.

İstediğin zaman gel.

Restorandan eve babamla ikimiz döndük çünkü Trina, Margot ve Kitty büyükannemi evine bırakacaklardı. Margot da bizimle geleceğini söyleyince büyükannem kendileriyle gelmesi için ısrar etti. Margot’nun Trina’ya ısınmadığını biliyordu; onları kaynaştırmaya çalıştığının farkındaydım. Büyükannem hiçbir şeyi kaçırmazdı.

Eve dönüşte babam direksiyonun başından yaşlı gözlerle bana baktı. “Annen seninle çok gurur duyardı, Lara Jean. Eğitiminize ne kadar önem verdiğini biliyorsun. Her imkâna sahip olmanızı isterdi.”

Kucağımdaki kepin püskülüyle oynayarak konuştum. “Sence annem yüksek lisansını bitiremediğine üzülüyor muydu? Yani Kitty’yi doğurduğu için pişman oldu falan demiyorum ama bazı şeylerin daha farklı olmasını dilemiş midir?”

Babam şaşırdı. Bana gözucuyla baktı. “Şey, hayır. Kitty gerçekten hoş bir sürpriz oldu. Bunu öylesine söylemiyorum. Her zaman büyük bir ailemiz olsun istedik. Kitty tam zamanlı olarak kreşe başladığında okula dönmeyi planlıyordu. O planından hiç vazgeçmemişti.”

“Öyle mi?”

“Tabii. Yüksek lisansını bitirecekti. Hatta o sonbahar bir ders alacaktı. Sadece... zamanı yetmedi.” Babamın sesi

şimdi ve sonsuza dek, Lara Jean

biraz çatallaştı. “Birlikte yalnızca on sekiz sene geçirdik. Senin hayatta olduğun kadar süremiz oldu.”

Boğazıma bir yumru oturdu. Düşününce, sevdiğiniz kişiyle on sekiz yıl çok fazla değildi. “Baba, markette durabilir miyiz? Fotoğraf kâğıdı almak istiyorum.” Bugün sabah törenden önce Peter’la cübbeli ve kepli fotoğraf çektirmiştik. Kupür albümünün son fotoğrafı olacaktı; lise hayatımızın son bölümü.

Peter annesi ve Owen’la yemek yedikten sonra bize geldi. Zil çalınca kapıya koştum ve ilk iş babasıyla konuşup konuşmadığını sordum ama Peter kayıtsızca beni geçiştirdi. “Sorun değil,” dedi ayakbılarını çıkarırken. “Zaten gelmesini istemiyordum ki.”

Bu canımı acıttı çünkü beni suçluyormuş gibi hissettim, sonuçta babasını davet etmesi için ısrar eden bendim. Hayır dediği zaman onu dinlemeliydim.

Peter’la odama çıkarken babamın her zamanki gibi şakayla karışık, “Kapıyı kapamayın!” dediğini duydum ve Peter yüzünü buruşturdu.

Yatağa oturdum. Peter da benden uzağa, masama oturdu. Yanma gidip elimi omzuna koydum. “Üzgünüm. Bu benim suçum. Onu davet etmen için seni zorlamamalıydim. Bana kızgınsan seni suçlamam.”

“Sana neden kızayım? Onun berbat biri olması senin suçun değil.” Ben bir şey söylemeyince yumuşadı. “Gerçekten üzgün değilini. Hiçbir şey hissetmiyorum. Başka zaman tanışırırsınız, tamam mı?”

Konuşmadan önce tereddüt ettim. “Aslında onunla daha önce tanıştım.”

İnanamayan gözlerle bana baktı. “Ne zaman?”

Yutkundum. “Senin maçlarından birinde tesadüfen karşılaştım. Bundan sana bahsetmememi istedi; orada olduğunu bilmeni istemiyordu. Seni oynarken izlemek istemiş. Özlediğini söyledi.” Peter’ın çenesindeki kas belirginleşti. “Sana söylemeliydim. Üzgünüm.”

“Üzgün olma. Dediğim gibi, ne yaptığı umurumda değil.” Bir şey söyleyecektim ki beni susturdu. “Artık ondan konuşmasak? Lütfen?”

Başımı onaylarcasına salladım. Gözlerinde saklamak için çok uğraştığı o acıyı görmek beni mahvediyordu ama üstüne gidersem durumu kötüleştireceğimi hissediyordum. Sadece kendini iyi hissetmesini istiyordum. O sırada hediyesi aklıma geldi. “Sana bir şey vereceğim!”

Yüz ifadesi rahatladı, omuzlarındaki gerginlik azaldı. “Ah, bana mezuniyet hediyesi mi aldın? Ben sana bir şey almadım ama.”

“Sorun değil, beklemiyordum zaten.” Yerimden fırlayıp şapka kutumdan kupür albümünü çıkardım. Ona verirken heyecandan ve gerginlikten kalbim deli gibi atıyordu. Bu onu neşelendirecekti, biliyordum. “Hemen aç!”

Peter yavaşça açtı. İlk sayfadaki fotoğrafı Trina’nın eşyalarına yer açmak için Kitty’yle tavan arasını temizlerken bir ayakkabı kutusunda bulmuştum. Ortaokul günlerimizde çektiğimiz birkaç fotoğraftan biriydi. Okulun ilk günüydü; servis bekliyorduk. Peter kollarını John McClaren ile Trevor Pike’ın omuzlarına atmıştı. Genevieve’le kol kolaydık; bana bir şey fısıldıyordu, muhtemelen Peter’la ilgiliydi. Ben ona

dönmüştüm, fotoğraf makinesine bakmıyordum. Üzerimde Margot'nun gri bluzu ve kot etek vardı. O kıyafetle kendimi büyümiş, genç kız olmuş gibi hissettiğimi hatırlıyordum. Saçım uzun ve düzdü. Şu anki haline benziyordu. Ortaokulda Genevieve saçlarımı kestirmem için beni ikna etmeye çalışmıştı ama hayır demiştim. Hepimiz çok küçük görünüyorduk. Pembe yanaklarıyla John, dolgun yanaklarıyla Trevor ve sıksa bacaklarıyla Peter.

Fotoğrafın altına, BAŞLANGIÇ yazmıştım. "Aaah," dedi Peter şefkatle. "Bebek Lara Jean ve bebek Peter. Bunu nereden buldun?"

"Bir ayakkabı kutusunda."

John'un gülümseyen suratına vurdu. "Zibidi."

"Peter!"

"Şaka yapıyordum," dedi.

Mezunlar balosundan fotoğrafımız vardı. Benim Mulan, Peter'in da ejderha kostümü giydiği geçen Cadılar Bayramı'ndan. *Tart and Tangy*'nin bir tarifi vardı. Bana eskiden yazdığı bir not: *Josh'ın o aptal beyaz çikolatalı yabanmersinli kurabiyesini yapar, benim meyveli kurabiyelerimi yapmazsan bu iş biter.* Son Sınıf Haftası'ndan fotoğraflarımız. Balodan. Çiçeğimin kurumuş yaprakları. 16. *Doğum Günü*m fotoğrafımız.

İlk gerçek randevumuzdan kalan biletleri ya da *mavi sana yakışıyor* yazdığı notunu eklememiştim. Onlar şapka kutumda duruyordu, asla vermezdim.

Fakat asıl özel olan ona çok uzun zaman önce yazdığım, bizi bir araya getiren mektuptu. Onu da saklamak istiyordum ama Peter'in almasının daha doğru olacağını hissediyordum. Bir gün burada olduğumuzun, birbirimizi

şimdi ve sonsuza dek, Lara Jean

sevdiğimizin kanıtı olacaktı. Gelecekte bize ne olursa olsun bu zamanın bize ait olduğunun garantisi olacaktı.

Peter o sayfaya gelince durdu. “Bunu saklamak istediğini düşünüyordum,” dedi.

“İstiyordum ama sonra senin almanın doğru olacağına karar verdim. Sadece sonsuza dek saklayacağına söz ver.”

Sayfayı çevirdi. Büyükannemi karaokeye götürdüğümüz günden bir fotoğraftı. Ben *You’re So Vain* şarkısını söyleyip Peter’a ithaf etmiştim. Peter da Taylor Swift’ten ‘*Style*’ı söylemişti. Sonra büyükannemle birlikte *Unchained Melody*’yi söylemişlerdi ve büyükannem UVA’da Korece dersi alacağımıza dair ikimize de söz verdirmişti. O gece Peter’la bir sürü fotoğraf çekilmişlerdi ve bir tanesini telefonunun arka plan resmi yapmıştı. Arkadaşları Peter’ın film yıldızı gibi görüldüğünü söylemişlerdi. Peter’a bunu söyleme hatasında bulunmuştum ve sonrasında günlerce bununla böbürlenmişti.

Peter bir süre o sayfada kaldı. Bir şey söylemeyince, “Bizi hatırlaman için yaptım,” dedim.

Kitabı kapadı. “Teşekkürler,” dedi bana hızla gülümseyerek. “Harika.”

“Diğer sayfalara bakmayacak mısın?”

“Sonra bakacağım.”

Peter Plaj Haftası’na hazırlanmak için eve gitmesi gerektiğini söyledi. Aşağıya inmeden önce ona iyi olup olmadığını sordum ve iyi olduğuna dair beni temin etti.

Peter gittikten sonra Margot odama gelip hazırlanmama yardım etti. Yerde bağdaş kurmuş oturuyor, valizimi düzenliyordum, Margot da bana kıyafetleri veriyordu. Peter

konusunda hâlâ endişeli olduğum için Margot'nun kafamı dağıtmasından memnundum.

“Mezun olduğuna inanamıyorum,” dedi Margot, bana katlanmış tişörtleri uzatırken. “Benim gözümde sen hâlâ evden ayrıldığım zamanki yaştasın. Sonsuza dek tatlı, on altı yaşında Lara Jean,” diye dalga geçti.

“Artık senin kadar yetişkin sayılırım, Gogo,” dedim.

“En azından her zaman benden kısa olacaksın,” deyince kafasına bir bikini üstü fırlattım. “Çok yakında üniversite valizini hazırlayacağız.”

Valizimin bir gözüne saç maşamı koydum. “Margot, üniversiteye ilk gittiğinde evle ilgili en çok neyi özledin?”

“Tabii ki sizi.”

“Peki ya başka? Yani akla gelmeyecek şeyleri özledin mi?”

“Kitty banyo yaptıktan sonra saçları temizken ona iyi geceler öpücüğü vermeyi özledim.”

Homurtu benzeri bir ses çıkardım. “Ender bir durum!”

Margot düşündü. “Güzel hamburger yemeyi özledim. İskoçya’da hamburgerlerin tadı farklı. Daha çok... köfte gibi. Çöreğin içine konulmuş köfte. Hımm, başka?.. Sizi arabayla bir yerlere götürmeyi özledim. Kendimi geminin kaptanı gibi hissediyordum. Senin keklerini özledim!”

“Hangilerini?” diye sordum.

“Nasıl?”

“En çok hangi kekimi özledin?”

“Limonlu.”

“Söyleseydin sana gönderirdim.”

“Yurtdışına kek göndermek eminim aşırı pahalıdır,” dedi gülümseyerek.

“Haydi şimdi yapalım,” dedim ve Margot mutlulukla bacaklarını salladı.

Aşağıya inip kek yapmaya koyulduk. Kitty uyuyordu; babamla Trina’nın odalarının kapısı kapalıydı. Trina’yı ne kadar sevsem de bu da alışılması tuhaf bir şeydi. Babamın kapısı hiç kapalı olmazdı. Ama sanırım onun da zamana ihtiyacı vardı, baba olmadığı zamana. Yalnızca seks için değil ama konuşmak, nefes almak için. Ama sanırım seks de buna dahildi.

“John’la ilk yaptığınızda müzik açmış mıydınız?” diye sordum Margot unu ölçerken.

“Sayıyı karıştırdım!” Margot tüm unu kaba döküp baştan başladı.

“Ee, açmış mıydınız?”

“Hayır. Meraklı! Yemin ederim Kitty’den daha kötüsün.”

Limonu sıkmadan önce tezgâhta yuvarlayarak yumuşattım. “Yani... sessiz miydi?”

“Sessiz değildi. Bahçelerinde biri çim biçiyordu. Annesi de kurutma makinesini çalıştırmıştı. Makine gerçekten gürültülüydü...”

“Ama annesi evde değildi, öyle değil mi?”

“Hayır! O şekilde yapamazdım. Bir keresinde oda arkadaşım odaya birini getirdiğinde uyuma numarası yaptım ama açıkçası gülmemek için kendimi zor tutuyordum. Çocuk gürültülü nefes alıyordu. İnliyordu da.”

İkimiz de güldük.

“Umarım benim oda arkadaşım öyle bir şey yapmaz.”

“Başta birtakım kurallar belirleyin. Ne zaman ne tür şeyler için odayı kimin kullanacağına dair. Ayrıca anlayışlı

olman gerektiğini unutma çünkü Peter seni sık sık ziyarete gelecek ve oda arkadaşının iyi niyetini suiistimal etmek istemezsin.” Duraksadı. “Henüz seks yapmadınız değil mi?” Ardından çabucak ekledi: “İstemiyorsan cevap vermek zorunda değilsin.”

“Hayır,” dedim. “Yani, henüz yapmadık.”

“Düşünüyor musun?” diye sordu Margot rahat davranmaya çalışarak. “Plaj Haftası yüzünden?”

Hemen cevap vermedim.

Düşünmüyordum. En azından özel olarak Plaj Haftası’nı düşünmüyordum. İleride sinemaya gider ya da el ele tutuşur gibi sıradan bir şekilde Peter’la seks yapacak olmamızı hayal etmek biraz tuhaf geliyordu. Yaptıktan sonra daha az özel olmasını istemiyordum. Kutsal bir şey olmasını istiyordum; herkes yaptığı için ya da daha önce yaptığımız için sıradan bir şey olarak görmesini istemiyordum. Sanırım herhangi bir şeyi yeterince yaparsanız sıradanlaşabilirdi ama asla böyle olmamasını umuyordum. “Ben kesinlikle müzik istiyorum,” dedim limon suyunu ölçme kabına dökerken. “Böylece o ya da ben sesli nefes alıyorsak bunu öğrenmemiş oluruz. Hem daha romantik olur. Müzik her şeyi daha romantik kılıyor, değil mi? Bir an banliyöde köpeğini gezdiriyorsun, sonra Adele açıyorsun ve sanki kalbinin acımasızca kırıldığı bir filmin karakterisin.”

“Filmlerde hiçbir zaman prezervatif kullanmıyorlar, bu yüzden o kısımda gerçek hayatta olduğunu unutma,” dedi Margot.

Bu beni hayallerimden uyandırmaya yetti. “Babam bana set verdi. Benim için üst kattaki banyoya bırakmış. Prezervatif,

krem, ağız koruyucusu.” Kahkaha attım. “Ağız koruyucusu, dünyanın en seksle alakası olmayan kelimesi, değil mi?”

“Hayır, asıl ‘bel soğukluğu’ öyle!”

Gülmeyi aniden bıraktım. “Peter’da bel soğukluğu yok!”
Bu kez Margot kahkahalara boğuldu. “Yok!”

“Biliyorum, sadece dalga geçiyorum. Ama bence ne olur ne olmaz diye o seti yanında götürmelisin.”

“Gogo, Plaj Haftası’nda Peter’la seks yapmayı planlamıyorum.”

“Ne olur ne olmaz diye dedim! Asla bilemezsin.” Saçını yüzünden geriye itip ciddi bir tonda konuştu: “İlk seferim Josh’la olduğu için gerçekten seviniyorum. Seni gerçekten tanıyan biriyle olmalı. Seni seven biriyle.”

Uyumadan önce setin içindeki prezervatifleri çıkarıp valizimin dibine koydum. Sonra en güzel çamaşır takımımı çıkardım: mavi dantelli, açık pembeydi ve daha önce hiç giymemiştim. Onu da valize koydum. Ne olur ne olmaz diye.

33

Peter sabah erken saatte beni almaya geldi. Herkes birlikte karavanla gidiyordu ama Peter iki kişilik arabasında baş başa gitmemizi istemişti. Ruh hali iyiydi; eski günlerdeki gibi donut almıştı. Hepsinin benim olduğunu söyledi. Lakros takımıyla geçirdiği hafta sonu antrenmanından döndüğünden beri form tutuyordu.

Kitty selam vermeye geldiğinde valizime yer açmak için arabasındaki eşyaları düzenliyorduk. Çantamın üzerinde duran donut paketini gören Kitty bir tanesini yürüttü. Ağzı doluyken, “Peter, Lara Jean sana Kore’yle ilgili haberi verdi mi?” diye sordu.

“Ne haberi?”

Başımı hızla kaldırıp Kitty’ye sert bir bakış attım. “Vermek üzereydim. Peter, dün söyleme fırsatı olmadı... Babam mezuniyet hediyesi olarak bizi Kore’ye gönderiyor.”

“Vay canına, süper,” dedi Peter.

“Evet, akrabalarımızı göreceğiz ve ülkeyi gezeceğiz.”

“Ne zaman?”

Ona baktım. “Gelecek ay.”

“Ne kadar süreliğine?” diye sordu.

“Bir ay.”

İnanamayarak bana baktı. “Bir ay mı? O kadar uzun mu?”

“Biliyorum.” Şimdiden haziranı yarılımıştık. Yazın bitmesine sadece iki ay kalmıştı ve sonra o hâlâ burada, bense Chapel Hill’de olacaktım.

“Bir ay,” diye tekrarladı. Peter’dan önce bir aylığına Kore’ye gitme konusunda ikinci kez düşünmezdim bile. Mutluluktan havalara uçardım. Şimdi ise... Bunu babama, Margot’ya ya da Kitty’ye asla söyleyemezdim ama gitmek istemiyordum. İstemiyordum. İstiyordum. Ama istemiyordum.

Arabaya binip yola çıktığımızda, “Her gün FaceTime yaparız. On üç saatlik zaman farkı var, gece ararsam burada sabah olur,” dedim.

Peter sıkıntılı görünüyordu. “4 Temmuz’da Bledell’in düzenlediği hafta sonu etkinliğine katılacaktık. Babası yeni tekne aldı. Sana su kayağı yapmayı öğretecektim.”

“Biliyorum.”

“Sen o kadar uzaktayken ben ne yapacağım? Bu yaz berbat geçecek. Seni Pony Pasture’a götürmek istiyordum.” Pony Pasture, Richmond’daki James Nehri’nin yanındaki küçük parktı. Üzerine oturabileceğiniz büyük taşlar vardı, ayrıca deniz simitleriyle nehrin üzerinde dolaşabiliyordunuz. Peter daha önce okuldan arkadaşlarıyla gitmişti ama ben hiç gitmemiştim.

“Döndüğümde gideriz,” dedim ve gönülsüzce başını salladı. “Sana bir sürü hediye getiririm. Yüz maskeleri. Kore şekerleri. Her güne bir hediye!”

“Kaplamlı çorap getir.”

“O kadar büyükleri varsa,” diye espri yaptım sırf gülsün diye. Yaz boyunca yokluğumu telafi etmek için haftanın mükemmel geçmesi, hayatımızın en iyi haftası olması gerekiyordu.

Peter’ın telefonu titredi ve kimin aradığına bakmadan kapadı. Bir dakika sonra yeniden titredi ve Peter’ın yüz ifadesi gerildi.

“Kim arıyor?” diye sordum.

“Babam,” dedi kısaca.

“Umarım özür dileyip oğlunun mezuniyetini neden kaçırdığını açıklamak için arıyordur.”

“Nedenini biliyorum zaten. Anneme Everett’in alerjik reaksiyon gösterdiğini ve onu acile götürmek zorunda kaldıklarını söylemiş.”

“Ah,” dedim. “Sanırım bu yeterince iyi bir bahane. Everett iyi mi?”

“İyi. O kadar alerjik olduğunu bile sanmıyorum. Benim de çilek yediğimde dilim kaşınıyor, ne büyük olay.” Peter müziği açtı ve bir süre hiç konuşmadık.

Kızların evi ikinci sırada, sahil manzaralıydı. İkinci sıradaki tüm evler gibi o da sütunların üzerindeydi. Üç katlıydı: girişte mutfak ve salon, üst katlarda ise yatak odaları vardı. Chris’le en üst katta iki yataklı odayı paylaşacaktık. Sanki deniz fenerinin tepesindeydik. Turkuvaz nevresimlerde deniz kabuğu resimleri vardı. Her şey hafif küflü kokuyordu ama kötü bir ev değildi.

Evde her kız farklı bir görev üstlendi. Chris dışında: Onun görevi yanındaki su şişesine doldurduğu birasıyla tüm gün, sahilde uyumaktı. İlk gün göğsü ve suratı kıp-

kırmızı olmuş halde döndü; yanmayan tek yeri gözlüğünün olduğu yerdı. Utanmasına rağmen Kosta Rika için hazırlık olduğunu söyleyerek espriyle geçiştirdi. Pammy anneydi. Ailesine içmeyeceğine dair söz vermişti, bu yüzden tüm kızları kontrol edip sabahları onlara su ve Advil götürmeyi kendine görev edindi. Kaila saç düzleştiricisini kullanmada çok iyiydi. Onunla dalga bile yapabiliyordu ki bu benim asla başaramadığım bir şeydi. Harley düzen ve diğer evlerle plan yapma konusunda iyiydi.

Ben aşçıydım. Eve gittiğimizde ilk iş alışverişe çıktık ve sandviç, granola, makarna, sos ve mısır gevreği aldık. Almadığımız tek şey tuvalet kâğıdıydı ve ikinci gün evdekileri bitirdik. Öğle ya da akşam yemeği için evden her çıktığımızda restorandan tuvalet kâğıdı çalışıyorduk. Neden gidip almadığımızı bilmiyordum ama aramızda bir oyuna dönüştü. Chris açık ara birinciydi çünkü ekonomik boy rulo çalmayı başarmış ve onu tişörtünün içine saklamıştı.

Erkekler her gün bedava yemek için bize geliyorlardı, bir de evleri şimdiden kumla dolmuştu. Oraya kumdan kale adını takmıştık. Koltuklarında oturunca bile vücudunuza *peeling* yapmış gibi oluyordunuz ve kalktığınızda bu iyi değil, kötü bir *peeling* oluyordu.

Kız yurdunda kalmanın böyle bir şey olup olmadığını merak ettim. Başta çekiciydi, 1940'ların pansiyonları gibiydi, birbirimizden oje ödünç alıyor, hazırlanırken müzik dinliyor, yatakta dondurma yiyorduk. Sonra çarşamba günü Kaila ve Harley gece birde düzleştiriciyi kimin açık bıraktığına dair çığlık çığlığa kavgaya tutuştu ve komşular polis çağırdı. Aynı gece Pammy sarhoş oldu ve ailesine verdiği sözü tutmadığı için sahilde saatlerce ağlarken onun yanında oturdum. Ertesi

gece kızlardan bazıları gece kulübüne gittiler ve Montanalı üç erkekle döndüler. Biri sinsi bakıyordu. O gece kapımı kilitleyip yattım. Chris'le paylaştığımız odadan, çoktan evine gitmiş olan Peter'a mesaj attım. Peter anında bize geldi ve "göz kulak olmak için" alt kata kamp kurdu.

Peter'la günlerimizi sahilde geçiriyorduk. Ben saatlerce kitap okuyordum, o da uzun koşulara çıkıyordu. Buraya geldiğimizden beri sürekli koşuyordu çünkü evdeki gibi spor salonuna gidemiyordu. Sabah hava ısınmadan uzun bir koşuya çıkıyordu, öğlen kısa süre koşuyordu ve akşam yeniden uzun koşuyordu. Onu zorla Kill Devil Hills'teki Wright Brothers müzesine götürdüğüm gün dışında. Oraya küçükken ailemle gitmiştim, daha Kitty doğmamıştı ama heykele tırmanamayacak kadar küçüktüm. Tepeye çıkıp manzaranın tadını çıkardık.

Peter tüm hafta boyunca her zamanki gibi neşeli ve çekiciydi, özellikle de başkalarının yanında yüzünde her zaman hoş bir gülümseme oluyor, etkinlik ya da oyun önerisi hep ondan geliyordu. Ama benimleyken uzaktı. Dibimde olmasına rağmen sanki çok uzaktaymış gibi hissediyordum. Ulaşılamaz. Babasının konusunu yeniden açmaya çalıştığımda gülerek geçiştirdi. Kore gezimle ilgili de bir daha konuşmadı.

Her gece evlerden birinde parti oluyordu; bizimki dışında. Biz hiç parti vermedik çünkü Pammy depozitomuzu kaybetmemizden endişeleniyordu. Güzel yanı şuydu ki farklı gruplar lisede yapmadıkları şekilde takılıyorlardı. Her şeyin bitmesinin verdiği özgürlük hissi vardı. Bir daha hiçbir zaman bu şekilde bir araya gelmeyecektik, bu yüzden neden olmasını ki? Chris de bu modla, Josh'ın anime kulübünden Patrick Shaw'la takıldı.

şimdi ve sonsuza dek, Lara Jean

Bu gece parti Peter'ın evindeydi. Depozitolarını nasıl geri alacaklarını bilmiyordum çünkü evde kum fırtınası çıkmış gibiydi: verandadaki hasır sandalyelerden biri kırılmıştı, her yerde bira kutuları vardı ve biri bej rengi koltuğa ıslak turuncu havluyla oturduğu için şimdi ortasında kocaman bir turuncu yuvarlak vardı. Mutfığa gittiğimde John Ambrose McClaren'in buzdolabını karıştırdığını gördüm.

Donakaldım. Peter'ın sağ sol belli olmuyordu; John'u kendi evinde gördüğünde ne yapacağını bilmiyordum.

Gidip Peter'ı bulup ona John'un burada olduğunu söylesem mi diye düşündüğüm sırada John buzdolabı kapağının arkasından başını uzattı. Elindeki havucu yiyordu. "Hey! Seni burada görebileceğimi düşünüyordum!"

Sanki beni görmeden önce ondan uzaklaşmayı düşünmüyormuşum gibi neşeyle, "Selam!" dedim. Yanına gittiğimde diğer elinde havuç olduğu için bana tek koluyla sarıldı. "Peter'ı gördün mü?" diye sordum. "Bu evde kalıyor."

"Hayır, daha yeni geldik." John bronzlaşmıştı, saçları güneşten açılmıştı ve üzerinde soluk mavi-beyaz ekoseli gömlek ile haki şort vardı. "Nerede kalıyorsun?"

"Buraya çok yakın. Ya sen?"

"Evimiz Duck'ta." Gülümseyip havucu bana uzattı. "İster misin?"

Güldüm. "Hayır, teşekkürler. Ee, hangi üniversiteye karar verdin?"

"William and Mary." John elini kaldırdı. "Orada görüreceğiz yani, değil mi?"

"Aslında... Ben Chapel Hill'e gidiyorum. Bekleme listesinden girdim."

John'un ağız açık kaldı. "Ciddi misin? Bu harika!" Beni kendine çekip sarıldı. "Müthiş. Senin için en uygun yer. Oraya bayılacaksın."

Mutfak kapısına doğru bakıp bu sohbeti kibarca nasıl bitirebileceğimi düşünüyordum ki Peter elinde birayla içeri girdi. Bizi görünce aniden durdu. İçim içimi yiyordu ama Peter sırtarak, "McClaren! N'aber!" diye bağırdı. Birbirlerine yaklaşıp hafifçe çarparak erkeklere özgü şekilde sarıldılar. Birbirlerinden uzaklaştıklarında Peter'ın gözleri John'un elindeki havuca takıldı. Peter her gün kendine havuçlu ve böğürtlenli meyve suyu yapıyordu ve John'un, havucunu almasına kafayı taktığını biliyordum. Hafta boyunca ne kadar havuca ihtiyacı olduğunu hesaplamış, ona göre almıştı.

"Lara Jean de tam Carolina'ya kabul edildiğini söylüyordu," dedi John, tezgâha yaslanarak. "Çok kıskandım."

"Evet, hep oraya gitmek istiyordun, değil mi?" Peter'ın gözleri hâlâ havuçtaydı.

"Çocukluğumdan beri. İlk tercihimdi." John beni şakayla dürttü. "Bu kız hırsız gibi sinsice girdi. Yerimi çaldı."

Gülümseyerek, "Üzgünüm," dedim.

"Hayır, sadece şaka yapıyorum." John havuçtan bir ısırık aldı. "Gerçi oraya geçiş yapabilirim. Bakalım."

Peter kolunu belime dolayıp birasından bir yudum aldı. "Yapmalısın. Hep birlikte Tar Heel maçına gideriz." Yeterince içten bir tonda söylemişti ama altındaki gerilimi hissedebiliyordum.

John da bunu hissetmişti. "Tabii," dedi. Ardından havucu bitirip dibini lavaboya attı. "Sizi kız arkadaşım Dip-ti'yle tanıştırayım. Burada bir yerde." Telefonunu çıkarıp ona mesaj attı.

Dipti yanımıza geldiğinde hâlâ mutfaktaydık. Benden uzun boylu, sportif yapılydı, omuz hizasında siyah saçları vardı ve koyu tenliydi, belki de Hintliydi. Beyaz ipek elbise ve sandalet giymişti. Peter'ın UVA tişörtü ile şort giydiğim için pişman oldum. Kendimizi tanıttık ve Dipti tezgâha oturup, "Birbirinizi nereden tanıyorsunuz?" diye sordu.

"Ortaokulda McClaren en yakın arkadaşımı," dedi Peter. "Bize Butch Cassidy ve Sundance Kid derlerdi. Sence hangimiz Butch, hangimiz Sundance Kid'dik, Dipti?"

Dipti güldü. "Bilmiyorum. O filmi hiç izlemedim."

"Butch ana karakterdi." Peter kendini gösterdi. "Şuradaki Sundance Kid de," John'u işaret etti, "yan karakterdi." Peter kahkahalara boğulduğunda içimden yüzümü buruşturdum ama John başını iki yana sallayıp keyifle güldü. Peter, John'un kol kasma dokundu. "Vücut mu çalışıyorsun?" Dipti'ye döndü. "Bu çocuğun eskiden spagetti kolları vardı ve tüm gün kitap okurdu. Bir de şimdiki haline bak. Tam bir sert çocuk."

"Hey, hâlâ kitap okuyorum," dedi John.

"Peter'la çıkmaya ilk başladığımızda belki okumayı bilmiyordur diye düşünmüştüm," dedim ve John gülmekten iki büklüm oldu.

Peter da güldü ama bir saniye önceki kadar içten değildi.

Saat geç olduğunda Peter kendi evime gitmek yerine orada kalmamı söyledi. Dış fırçam ya da diğer eşyalarım yanımda olmadığı için hayır dedim ama aslında John'a karşı davranışları yüzünden ona kızgındım.

Eve yürürken Peter, "Dipti iyi birine benziyor," dedi. "McClare için iyi olmuş. Gerçi ilişkilerinin devam edece-

ğinden şüpheliyim. Muhtemelen birbirlerini bir kez ziyaret ederler ve Noel'den önce ayrılmış olurlar.”

Durdum. “Bu söylediğin hiç hoş değil.”

“Ne? Gerçekçi konuşuyorum.”

Ona döndüğümde tuzlu sahil rüzgârı saçımı yüzüme savurdu. “Peki, madem ‘gerçekçi’ konuşuyoruz belki ben de konuşurum.” Peter tek kaşını kaldırıp devam etmemi bekledi. “Bu akşam tam bir pislik gibi davrandın. Özgüvensizlik sana hiç yakışmıyor, Peter.”

“Ben?” Peter alaycı bir ses çıkardı. “Özgüvensiz mi? Hangi konuda? McClaren mı? Lütfen. Nasıl da dolabımı karıştırıp havucumu yediğini gördün mü?”

Bu kez daha hızlıca, yeniden yürümeye başladım. “Havuçların kimin umurunda!”

Bana yetişmek için koştu. “Lakros için forma girmeye çalıştığımı biliyorsun!”

“Saçmaladığının farkında mısın?” Artık evimin önündeydik. Öfkeyle yürümek bir yere çok daha hızlı ulaşmanızı sağlıyordu. “İyi geceler, Peter.” Dönüp basamaklardan çıktım ve Peter beni durdurmaya çalışmadı.

Ertesi sabah uyandığım da Peter'la kavgalı olup olmadığımızdan emin değildim. Dün gece kavga etmişiz gibi gelmişti ama o mu bana kızgındı yoksa ben mi ona kızgın olmalıyım, emin olamadım. Huzursuz edici bir histi.

Ona kızgın olmak istemiyordum. 1 Temmuz'da Kore'ye gidecektim. Havuç ve John Ambrose McClaren yüzünden saçma kavgalara tutuşacak vaktimiz yoktu. Birlikte geçireceğimiz her saniye değerliydi.

Barışmak için ona yumurtalı ekmek yaptım. Donuttan sonra en sevdiği kahvaltılık buydu. Mutfak dolabında bir kutu şeker, süt, yarım ekmek ve yumurta buldum ama tarçın yoktu. Tarçın olmazsa olmazdı.

Pammy'nin arabasının anahtarını alıp evin yakınındaki küçük markete giderek tarçın, tereyağı, bir düzine yumurta ve taze ekmek aldım çünkü hazır başlamışken Peter'ın evinde kalan herkese yapmaya karar verdim. Son anda bir torba da havuç aldım.

Evdeki herkes hâlâ uyuyordu ve içerisi önceki geceden de berbat haldeydi. Her yerde bira şişeleri, boş cips paketleri,

mobilyaların üzerinde kuruyan mayolar vardı. Kirli bulaşıklar mutfak lavabosunda dağ gibi olmuştu ve kahvaltıyı hazırlayabilmem için bir kâse ile önceden yapılmış omletin içindeki spatulayı yıkamam gerekti.

Ekmek taze olduğundan ilk birkaç dilim yumurta karışımının içinde dağıldı ama üçüncü dilimde yapmayı başardım; ekmeği tavaya atmadan önce yumurtaya sadece birkaç saniyeliğine batırıyordum.

Çocuklar aşağı indiler ve ben ekmekleri kızartmaya devam ettim. Dilimler azaldıkça daha fazla ekledim. Aşağıya en son inen Peter oldu. Ona iyi kızarmış, çıtır çıtır bir dilim uzattığımda başını iki yana sallayıp diyeti yüzünden yemese daha iyi olacağını söyledi. Bunu söylerken gözlerime bakmadı. Benim yaptığım bir şeyi yemek istemiyordu.

Kahvaltıdan sonra orada kalmadım ve Peter beni yine durdurmaya çalışmadı. Eve dönüp üzerinde hâlâ dün geceki kıyafetleri olan Chris'i uyandırdım. "Alt katta senin için bir dilim yumurtalı ekmek var," dedim. Peter'ın dilimini ona getirmiştim.

O gece bizimkinden birkaç sokak ötedeki bir evde barbekü vardı. Biz ev olarak sapsarı renkte, bir sürü konserve patates salatası götürdük. Son gecemiz olduğu için buzdolabını boşaltıyorduk.

Kendimi verandada Genevieve'in arkadaşları Kaila ve Emily Nussbaum'la konuşurken buldum. Hafta boyunca Genevieve'i neredeyse hiç görmemiştim çünkü kiliseden arkadaşlarıyla gelmişti ve evinde başka okullardan kişilerle birlikte kalıyordu.

“Ee, Kavinsky’yle gerçekten devam edecek misiniz?” diye sordu Emily.

Tüm gece birbirimize iki kelime bile etmediğimizi düşünürsek, o an hiçbir fikrim yoktu. Tabii bunu söylemedim. Emily’ye söyleyeceğim her şey doğruca Genevieve’e gidecekti. Gen hayatına devam etmiş olabilirdi ama Peter’la benim kavgalı olduğumuzu öğrenmekten kesinlikle zevk alırdı. “Evet. UNC ve UVA birbirlerine o kadar da uzak değil.”

Kaila pipetiyle romlu kolasından bir yudum alırken yan gözle bana baktı. “İlginç bir kızsın, Lara Jean. Başta utangaç ve bebecsi görünüyorsun ama aslında özgüvenlisin. Bu bir iltifattı bu arada.”

“Teşekkürler,” dedim. Biri size iltifat ediyorsa bunu yaptığını söylemesi gerektiğini düşünmüyordum; karşıdaki kişi için bu zaten açık olmalıydı. Chris’in bana hazırladığı içkiden bir yudum aldım ve az kalsın tükürecektim çünkü çok sertti. Bunun yetişkin Shirley Temple’ı olduğunu söylemişti, artık bu ne anlama geliyor...

“Kavinsky’nin senden neden hoşlandığını anlıyorum,” dedi Kaila. “Umarım yürütebilirsiniz.”

“Teşekkür ederim,” dedim.

Emily ayaklarını benim sandalyeme koydu. “Blake benden ayrılırsa kafayı yerim. Kesinlikle darmadağın olurum.”

“Siz birbirinize çok bağlısınız. Muhtemelen üniversiteden hemen sonra evlenirsiniz.”

“Yok artık,” dedi Emily ama bunun hoşuna gittiği belliydi.

“Siz aynı okula gideceksiniz. Bu farklı.” Kaila bana baktı.

“Ben uzun mesafe ilişkisi yaşayabileceğimi hiç sanmıyorum.”

“Neden?” diye sordum.

“Ben erkeğimi her gün görmekten hoşlanıyorum. Neler yaptığını merak etmek istemiyorum. Sahiplenici biri miyim? Evet. Ama aynı zamanda her günün sonunda o gün neler yaptığımızı anlatmak istemiyorum. Onun günlük yaşamının bir parçası olmalıyım, o da benim yaşamımın bir parçası olmalı.” Dışlarıyla buzu parçaladı.

Margot üniversiteye gittiğinde biz de böyle olmuştuk. Tekneye dolan deniz suyu gibi, mesafe kendini yavaş yavaş hissettirmişti; biz farkına varmadan. İlişkimizi kurtarmıştık ama biz kardeşтик. Kardeşler her zaman birbirlerine dönmenin bir yolunu bulurlardı. Erkek arkadaşlar için aynı şeyin geçerli olduğunu sanmıyordum. Bunun Peter ve benim başımıza geldiğini düşününce içime hüznün doldu. Bu durumu nasıl önleyecektik? Her gün konuşarak mı? Ayda en az bir kez ziyaret ederek mi? Kendisi de söylemişti: Çok meşgul olacaktı ve hayatı lakros yüzünden çok yoğun geçecekti. Sağlıklı beslenme ve sporla şimdiden değişmeye başlamıştı bile. Bir de kavga ediyorduk, ki normalde hiç kavgaya etmezdik. Dönüşü olmayan kavgalar olmazdı. Şimdi ne olacaktı? Bir sonraki adıma nasıl karar verecektik?

Birkaç dakika daha oturdum ve Emily ile Kaila kız kardeşlik yurtlarına katılıp katılmamak hakkında konuşmaya başlayınca Peter’ı bulmak üzere kalktım. Bu konuşma ve dün geceki kavgamızdan sonra, hâlâ aynı yerdeyken onun yanında olmak istiyordum. Onu şenlik ateşi yakan bir grup erkekle birlikte otururken buldum. Sanki çok uzaklarda gibiydi ve ben yeniden eski halimize dönmeyi çok istiyordum. Cesaret için yetişkin Shirley Temple’ımdan büyük bir yudum aldım. Bakıştık ve dudaklarımı *Gitmek ister misin?*

şimdi ve sonsuza dek, Lara Jean

dercesine oynattım. Başını onaylarcasına salladı. İçeri yürümeye başladım, o da peşimden geldi.

Yetişkin Shirley Temple’ımdan bir yudum daha alırken, “Ne içiyorsun?” diye sordu.

“Chris’in yaptığı bir şey.”

Kırmızı plastik bardağı elimden alıp yol üstündeki çöpe attı.

Eve dönüşümüz okyanusun dalgalarını saymazsak oldukça sessiz geçti. Sanırım ikimiz de ne diyeceğimizi bilmiyorduk çünkü aramızda geçen şey her ne ise bunun sebebinin John Ambrose McClaren ya da havuç olmadığını farkındaydık.

Sokakta ilerleken Peter sessizce konuştu: “Dün gece yüzünden hâlâ kızgın mısın?”

“Hayır.”

“Tanıam, güzel,” dedi. “Aldığın havuçları gördüm. Yumurtalı ekmeğini yemediğim için özür dilerim.”

“Neden yemedin? Diyet yüzünden olmadığını biliyorum.”

Peter ensesini ovdu. “Sorunum neydi bilmiyorum. Sadece tuhaf bir ruh halindeydim.”

Ona baktım; karanlıkta yüz ifadesini göremiyordum. “Kore’ye gitmeme çok az kaldı. Boşa harcamayalım.” Elini tutuğumda karşılık olarak sıktı.

Bir haftadır ev ilk kez boştu. Diğer kızlar hâlâ partidelerdi. Chris ise Applebee’s’ten tanıdığı biriyle karşılaşmıştı. Odama çıktık, Peter ayakkabılarını çıkarıp yatağa girdi. “Film izlemek ister misin?” diye sordu, kollarını başının arkasına alarak.

Hayır, film izlemek istemiyordum. Kalbim aniden hızla atmaya başladı çünkü ne istediğimi biliyordum. Hazırdım.

Peter, “Ya da yeni bir diziye başlayabiliriz...” derken onun yanına oturdum.

Dudaklarımı boynuna bastırdığımda nabzının hızlandığını hissettim. “Film ya da dizi izlemesek? Onun yerine... başka bir şey yapsak?” Ona imalı bir bakış attım.

Şaşkınlıkla vücudu irkildi. “Nasıl yani, şimdi mi?”

“Evet.” Şimdi. Doğru zaman olduğunu hissediyordum. Boğazına doğru küçük öpücükler kondurdum. “Hoşuna gidiyor mu?”

Yutkunduğunu hissettim. “Evet.” Yüzüme bakabilmek için beni itti. “Bir saniye duralım. Düşünemiyorum. Sarhoş musun? Chris içkine ne koydu?”

“Hayır, sarhoş değilim!” Vücudumda hafif bir sıcaklık hissediyordum ama eve yürürken açılmıştım. Peter hâlâ bana bakıyordu. “Sarhoş değilim. Yemin ederim.”

Peter yutkundu, bakışlarına odaklandı. “Şimdi yapmak istediğinden emin misin?”

“Evet,” dedim çünkü gerçekten de emindim. “Ama önce Frank Ocean açar mısın?”

Telefonunu aldı ve bir saniye sonra Frank’ın ahenkli sesi odayı doldurdu. Peter gömleğinin düğmelerini açmaya çalıştı, sonra pes edip benim tişörtümü kaldırırken, “Dur!” diye bağırdım.

Peter o kadar afalladı ki geriye sıçradı. “Ne? Sorun ne?”

Yataktan fırlayıp valizime koştum. İçimde özel iç çamaşırı takımım yoktu; her zamanki kapuçino rengi, yıpranmış kenarlı sutyenim vardı.

şimdi ve sonsuza dek, Lara Jean

“Ne yapıyorsun?” diye sordu.

“Bir saniye bekle.”

Banyoya koşup eski sutyenimle külotumu çıkarıp dantelleri giydim. Sonra dişlerimi fırçaladım ve aynada kendime baktım. İşte bu. Ben, Lara Jean Song Covey bekâretimi Peter’a vermek üzereydim.

“Her şey yolunda mı?” diye seslendi Peter.

“Bir saniye!” Kıyafetlerimi giymeli miydim yoksa iç çamaşırla mı çıkmalıyım? Beni daha önce üzerimde sadece iç çamaşırlarım varken görmemişti. Ama çıplak da görmemişti, bu yüzden sanırım böyle çıkabilirdim.

Kıyafetlerimi bariyer gibi önümde tutarak banyodan çıktım ve Peter beni görünce baştan aşağı süzüp hemen gömleğini çıkardı. Kızardığımı hissediyordum. Çamaşırlarımı valize tıktım ve prezervatifleri bulmaya çalıştım. Bir tane alıp yatağa gittim ve örtünün altına girdim. “Tamam, şimdi hazırım.”

“Sutyenini beğendim,” dedi Peter, örtüyü üzerimden çekerken.

“Teşekkür ederim.”

Bana yaklaşıp gözkapağımdan öptü. Önce soldan, sonra sağdan. “Gergin misin?”

“Biraz.”

“Bu gece bir şey yapmak zorunda değiliz, Covey.”

“Hayır, istiyorum.” Prezervatifi kaldırıncı Peter’ın gözleri ona kaydı. “Babamın verdiği setten. Korunma seti hazırladığını söylemiştim sana, hatırladın mı?”

Peter prezervatifi benden alırken boynumu öptü ve “Şu an babandan konuşmasak?” dedi.

“Tabii,” dedim.

Üzerime çıktı. Onun yanında olduğum her zamanki gibi kalbim deli gibi atıyordu ama bu kez daha da şiddetliydi çünkü bazı şeyler değişmek üzereydi. Onunla geri dönüşü olmayan bir yola giriyordum. Peter ağırlığını kollarına vermeye, beni ezmemeye dikkat ediyordu ama vücudunun vücudumun üzerindeki ağırlığını dert etmiyordum. Elleri tıpkı sevdiğim şekilde saçlarındaydı; dudakları sıcaktı. İkimiz de hızlı hızlı soluk alıp veriyorduk.

Sonra aniden beni öpmeyi bıraktı. Gözlerimi açtığımda hâlâ üzerimdeydi ama kaşları çatıktı. “Bunun sebebi dün geceki kavgamız mı? Çünkü Covey...”

“Kavga yüzünden değil. Ben sadece... sana yakın olmak istiyorum.” Peter bana o kadar yoğun bir ifadeyle bakıyordu ki daha fazlasını beklediğini, daha ciddi bir sebep söylememi istediğini biliyordum. Aslında gayet basitti. “Bu aniden çıkmış bir şey değil. Seninle seks yapmak istiyorum çünkü seni seviyorum ve seninle olmasını istiyorum.”

“Ama neden ben?”

“Çünkü... Çünkü sen benim ilk aşkımsın. Başka kimle olacaktı ki?”

Peter üzerimden kalkıp oturdu ve başını ellerinin arasına aldı.

Ben de oturup örtüyü üzerime çektim. “Sorun nedir?” Sonsuzluk gibi gelen bir süre boyunca Peter hiçbir şey söylemedi. “Lütfen konuş.” Midem bulanmaya başladı.

“Şu an bunu yapmak istemiyorum.”

“Neden?” diye fısıldadım.

şimdi ve sonsuza dek, Lara Jean

Bana bakamıyordu. “Bilmiyorum... Kafamda bir sürü şey var. Lakros, babamın mezuniyete gelmemesi, senin yaz boyunca burada olmaman...”

“Yaz boyunca değil. Sadece temmuz. Temmuz sonunda döneceğim! Neden tüm yazı şimdiden ileri sarıp bitiriyorsun ki?”

Peter başını iki yana salladı. “Gitmen umurunda değilmiş gibi geliyor.”

“Bunun benim tercihim olmadığını biliyorsun! Babam sürpriz yaptı! Adil davranmıyorsun, Peter.”

Uzun bir an boyunca bana baktı. “Peki ya UNC? UVA’ya geçiş yapmayı hâlâ düşünüyor musun? William and Mary’ye gideceğin zaman planımız buydu, şimdi öyle görünmüyor.”

Dudaklarımı yaladım. Kalbim kontrolden çıkmışçasına atıyordu. “Emin değilim. Belki evet, belki de hayır. UNC konusunda daha farklı hissediyorum.”

“Evet, biliyorum. Belli oluyor.”

“Bu o kadar kötü bir şeymiş gibi konuşma! Mutsuz olacağım bir yere gitmemi mi isterdin?”

“Kısa süreliğine mutsuz,” diye düzeltti.

“Peter!”

“Haydi ama Lara Jean, gerçekten o kadar kötü biri olduğumu mu düşünüyorsun?”

“Hayır. Ben sadece... neden böyle davrandığını anlamıyorum. UNC’ye gerçekten bir şans vermek istiyorum. Kendime bir şans vermek istiyorum.” Gözlerim doldu, konuşmakta zorlandım. “Bence sen de benim için bunu istemelisin.”

JENNY HAN

Peter ona vurmuşum gibi geri çekildi. Yatak küçüktü ama benden çok uzaktaymış gibi hissediyordum. İçim acıyordu, yanına gitmek istiyordum. Ama yapamazdım.

Sessizce gömleğini giydi. “Gideceğim,” dedi. Kalktı, kapıya yürüdü ve gitti. Ağlamadan önce ön kapının kapanmasını bekledim.

35

Sabah valizlerimizi arabaya yerleştirirken Peter'ın beni eve götürmek için gelip gelmeyeceğini düşünüp duruyordum ama gelmedi, ben de onu aramadım. Virginia'ya kızlarla birlikte döndüm.

Peter'dan ertesi güne kadar haber almadım. Bana mesaj attı:

Dün gece için özür dilerim. Pislik
gibi davrandım. İlişkimizi yürüteceğiz.
Söz veriyorum. Annemin bazı işlerini
halletmem gerek ama daha sonra
görüşebilir miyiz?

Cevap yazdım:

Evet.

Tekrar mesaj attı:

JENNY HAN

Gerçekten çok üzgünüm.

Seni seviyorum.

Ben de seni seviyorum yazıyordum ki telefonum çaldı. Peter'ın ev numarasıydı. Telefonu heyecanla açtım.

“Ben de seni seviyorum,” dedim.

Hattın ucunda şaşkın bir sessizlik oldu, ardından şaşkınlığını bastırmak için bir kahkaha. “Merhaba, Lara Jean. Ben Peter'ın annesi.”

Utançtan ölecektim. “Ah! Merhaba, Bayan Kavinsky.”

Biraz sohbet etmek için uğramamı istiyordu. Peter'ın evde olmadığını, sadece ikimizin olacağını söyledi. Beni çağırmak için Peter'ı işlerini halletmeye göndermiş olmalıydı. Gitmekten başka çarem yoktu.

Sarı bir elbise giyip parlatıcı sürdüm, saçımı taradım ve Peter'ın evine gittim. Annesi yüzünde hazır bir gülümsemeyle kapıyı açtı; üzerinde çizgili bir bluz ve bermuda şort vardı. “İçeri gel,” dedi.

Peşinden mutfığa gittim. “Lara Jean, bir şey içmek ister misin? Buzlu çay?”

“Tabii,” dedim taburelerden birine otururken.

Peter'ın annesi plastik soğutucudan bana çay koydu. Bardağı uzatırken, “Kız kıza takılmaya geldiğin için teşekkür ederim. Seninle konuşmak istediğim bir şey vardı,” dedi.

“Tabii,” dedim tekrar. Tenim karıncalandı.

Elimi tuttu. Elleri soğuk ve kuruydu; aniden elimi nemli ve soğuk hissettim. “Peter çok şey yaşadı ve çok çalıştı. Babasının mezuniyete gelmemesinin onu ne kadar hayal kırıklığına uğrattığını bildiğinden eminim.” Soran gözlerle bakınca başımı onaylarcasına salladım. “Umurunda değilmiş

gibi davranıyor ama üzülüyor. Plaj Haftası'ndan döndüğünde ikinci sınıfta UNC'ye geçiş yapmaktan bahsetti. Bunu biliyor muydun?"

Kanın yüzüme akın ettiğini hissedebiliyordum. "Hayır, bilmiyordum. Bana bir şey söylemedi."

Bunu tahmin etmiş gibi başını salladı. "Geçiş yaparsa bir sene boyunca lakros oynayamaz. Bu da sporcu bursunun devam etmeyeceği anlamına gelir. Eyalet dışı okul ücretleri de bildiğin gibi çok pahalı."

Öyleydi. Babam sorun olmayacağını, Margot'nun sadece iki senesi kaldığını ve Kitty'nin üniversiteye gitmesine daha uzun zaman olduğunu söylemişti. Ama pahalı olduğunu biliyordum. Bunu hiç konuşmamış olsak da babamın, onun annesinden daha fazla para kazandığını biliyordum.

"Peter'ın babası katkıda bulunmak istediğini söylüyor ama o bel bağlanacak biri değil. Bu yüzden ona güvenemem." Kibarca duraksadı. "Ama sana güvenebileceğimi umuyorum."

"Bunun için endişelenmenize gerek yok. Kuzey Carolina'ya geçiş yapmaması için onunla konuşacağım," dedim hemen.

"Tatlım, buna minnettarım, gerçekten ama benim endişelendiğim yalnızca geçiş yapması değil. Düşünce yapısı hakkında endişeleniyorum. UVA'ya gittiğinde odaklanması gerek. Sporcu öğrenci olarak orada bulunacak. Her hafta sonu Kuzey Carolina'ya gelemez. Mantıklı değil. İkiniz de çok gençsiniz. Peter şimdiden seni düşünerek büyük hayat kararları alıyor ama gelecekte ikinizin ne durumda olacağını kim bilebilir? Henüz ergensiniz. Hayat her zaman sandığınız gibi ilerlemez. Peter'ın sana bunu söyleyip söylemediğini

bilmiyorum ama biz babasıyla çok erken evlendik. Ben... ikinizin aynı hataları yaptığınızı görmek istemem.” Durak-sadı. “Lara Jean, oğlumu tanıyorum. Sen onu bırakmadığın sürece o seni bırakmaz.”

Gözümü kırpıtm.

“Senin için her şeyi yapar. Bu onun doğasında var. Son derece sadıktır. Babasının aksine.” Bayan Kavinsky anlayışlı bir ifadeyle bana baktı. “Peter’a değer verdiğini ve onun için en iyisini istediğini biliyorum. Umarım söylediklerimi düşünürsün.” Tereddüt ettikten sonra, “Lütfen ona bu konu-şmadan bahsetme. Peter bana çok kırılır,” dedi.

Konuşmakta güçlük çektim. “Söylemem.”

Rahatlamış, içten bir gülümsemeyle baktı. “Sen tatlı bir kızsın, Lara Jean. Doğru olanı yapacağını biliyorum.” Elime hafifçe vurup bıraktı. Ardından konuyu değiştirerek babamın düğünüyle ilgili sorular sordu.

Arabaya bindiğimde aynaya baktım ve yanaklarımın hâlâ pembe olduğunu gördüm. Yedinci sınıfta Chris’in annesi kızının sigaralarını bulduğunda ikimizin de içtiğini düşün-düğü zaman gibiydi. Ona sigara içmediğimi söylemek istemiş ama yapamamıştım. Utanç içinde olduğum yerde sinmiştim. Şimdi de böyle hissediyordum. Başım belaya girmiş gibi.

Peter’la bulunduğumuz durumda istisna olduğumuzu düşünmemiz bizim aptallığımız mıydı? Annesi haklı mıydı? Bir anda aldığımız her karar o kadar ciddi göründü ki yanlış seçimler yapmaktan çok korktum.

Eve döndüğümde babam, Margot ve Kitty salonda oturmuş, yemeğe nereye gideceğimize karar vermeye çalışıyorlardı. Bir perşembe akşamı için oldukça normal bir konuydu ama

kendimi çok tuhaf hissediyordum çünkü sanki dünya altımdan kaymıştı ve yer artık sağlam değildi ama etrafımdaki herkes yemekten bahsediyordu.

“Canın ne istiyor, Lara Jean?” diye sordu babam.

“Pek aç değilim,” dedim telefonuma bakarken. Peter aradığında ona ne diyecektim? Ona söyleyecek miydim? “Evde kalabilirim.”

Babam bana dikkatlice baktı. “İyi misin? Bir şey mi oldu? Solgun görünüyorsun?”

Başımı iki yana salladım. “Hayır, iyiyim.”

“Seoul House’a ne dersiniz?” diye önerdi Margot. “Canım Kore yemeği istiyor.”

Babam tereddüt etti; sebebini biliyordum. Trina’nın damak zevki pek gelişmiş sayılmazdı. Diyet kola ve kızarmış tavukla hayatını sürdürebilirdi; karalahana salatası, gidebildiği en uç noktaydı. Suşi sipariş ettiğimizde sadece California Roll ve pişmiş karides yiyordu. Balık hiç yemiyordu. Ama kimse mükemmel değildi.

“Trina Kore yemeği çok sevmiyor,” dedim, babamı bunu söylemekten kurtarmak için. O sırada telefonum titredi ama sadece UNC’nin yurt bölümünden e-posta gelmişti.

Margot inanamayarak, “Ciddi misin?” dedi.

“Fazla baharatlı buluyor.” Babam aceleyle ekledi: “Ama sorun değil. Bulgogi sandvici ya da kızarmış pilav yiyebilir.”

“Ben de Kore yemeği istemiyorum,” dedi Kitty.

“Seoul House’a gidiyoruz,” dedi babam. “Trina sorun etmez.”

Babam rezervasyon yaptırmak için salondan çıkar çıkmaz Margot’ya, “Trina Kore yemeği sevmiyor diye onu

yargılama. Baharatlı yemekler yiyememek onun suçu değil,” dedim.

Kitty hemen söze girdi. “Evet, onu yargılama.”

Margot kırılmış görünüyordu. “Bir şey demedim ki!” diye itiraz etti.

“Ne düşündüğünü biliyoruz,” dedim. Ne düşündüğünü biliyordum çünkü ben de aynı şeyi düşünmüştüm ve şu an benim de sinir bozucu bulduğum konuda Trina’yı savunmak zorunda kaldığım için tuhaf bir pozisyona düşmüştüm. Damak zevkini biraz genişletmek onu öldürmezdi.

“Kızarmış pilav mı? Gerçekten mi?”

“Kore yemeği sevmiyorsa ne var bunda?”

“Kore yemeği, bizim Kore kültürüyle en büyük bağımız,” dedi Margot. “Trina sevmiyor diye Kore yemeği yiyemeyecek miyiz hiç?” Cevap vermemizi beklemedi. “Umarım babamla evlendiğinde pakete hepimizin dahil olduğunun farkındadır; Kore yemeği de dahil.”

“Margot, bunu biliyor zaten,” dedim. “Ayrıca yazın her gün Kore yemeği yiyeceğiz.” Peter’dan ayrı kaldığım her gün.

“Keşke babamla Trina da gelse,” dedi Kitty.

“Böylesi daha iyi,” dedi Margot. “Hem Trina Kore’de ne yedi?” Şakayla karışık söylemişti ama aslında şaka yapmıyordu.

Jamie’yi seven Kitty onu duymazdan gelerek bana, “Hepimiz birden gidince Jamie-Fox Pickle ve Simone’la kim ilgilenecek?” diye sordu.

“Köpek bakıcısı?” diye önerdim. Bunu öylesine söylemiştim. Şu an beynimin sadece yarısı buradaydı. Tek düşünebildiğim Peter’dı. “Bir şey buluruz.”

Margot salona baktı. Bakışlarını Trina'nın tek kişilik koltuğuna dikti. "Bir anda ev çok küçük gelmeye başladı. Trina'nın bütün eşyalarına yetecek yer yok."

"Sen burada yokken o kadar da küçük gelmiyor," dedi Kitty.

Şaşkınlıkla nefes aldım. "Kitty!"

Margot'nun yüzü kireç gibi oldu, ardından yanakları kızardı. "Bunu söyledin mi gerçekten?"

Kitty'nin pişman olduğunun farkındaydım ama her zamanki inatçılığıyla çenesini kaldırdı. "Sadece söylüyorum."

"Çok yaramazsın!" Margot bunu sertçe söyledi ama yukarı çıkarken yüzünü gördüm; yalnız başına ağlamak için odasına gittiğini biliyordum.

O gider gitmez Kitty'ye döndüm. "Neden öyle dedin?"

Gözlerinden yaşlar aktı. "İşte! Tree'ye sebepsiz yere kötü davranıyor."

Elimin tersiyle gözyaşlarını sildim. Ben de ağlayacak gibi oldum. "Gogo yalnızca kendini dışlanmış hissediyor, hepsi bu. Biz Trina'yı tanıyoruz çünkü onunla vakit geçirdik. Ama Margot onu tanımıyor. Ayrıca Kitty... Seni Gogo yetiştirdi sayılır. Onunla bu şekilde konuşamazsın."

Gönülsüzce, "Seninle konuşuyorum ama," diye homurdandı.

"O farklı, biliyorsun. Biz senle yaşça daha yakınız."

"Yani aynı seviyede olduğumuzu mu söylüyorsun?"

"Hayır. Margot ve ben aynı seviyede sayılırız, sen de bizim altımızdasın çünkü en küçüğümüzsün. Ama senle ben, senin Margot'yla olduğundan daha yakın seviyedeyiz. Onu da anlamaya çalış. Yeri elinden alınmış gibi hissetmek istemiyor."

Kitty'nin omuzları çöktü. "Yeri alınmadı ki."

"Sadece bundan emin olmaya ihtiyacı var. Anlayışlı ol." Kitty ne cevap verdi ne de başını kaldırdı ama beni duyduğunu biliyordum. "Gerçekten de biraz yaramazsın." Başını hızla kaldırıp beni itince güldüm. "Yukarı çık da Gogo'dan özür dile. Doğrusunun bu olduğunu biliyorsun."

Kitty beni bir kez olsun dinleyip yukarı çıktı. Bir süre sonra ikisi birlikte kıpkırmızı gözlerle aşağıya indiler. Bu sırada Peter mesaj attı ve dışarı çıkıp çıkamayacağımı sordu. Ona ailemle yemeğe gideceğimi ama yarın akşam görüşeceğimizi söyledim. Erkekler et restoranından sonra bizimle karaoke barda buluşacaklardı. Onu gördüğümde ne yapacağımı biliyor olmayı umuyordum.

O akşam odamda ertesi günkü bekârlığa veda partisi için nane yeşili oje sürüyordum; Margot da yatağıma uzanmış telefonuna bakıyordu. "Sana da sürmemi ister misin?" diye sordum.

"Hayır, umurumda değil," dedi.

İç çektim. "Trina konusunda huysuzluk yapmayı bırakman gerek. Babamla evlenecekler, Gogo."

Margot iç çekti. "Sadece Trina değil. Trina... Trina işte."

"Ne öyleyse?"

Margot üstdudağını ısırdı, ki çocukluğundan beri bunu yaptığını görmemiştim. "Sanki eve döndüm ve burada bir parçası olmadığımı yeni bir aile buldum."

Ona hiçbir şeyin değişmediğini, bu ailenin her zamanki gibi bir parçası olduğunu söylemek istedim ama bu doğru değildi. O yokken hayatımız devam etmişti, tıpkı bu sonbahar ben yokken de devam edeceği gibi.

şimdi ve sonsuza dek, Lara Jean

Yanağından bir damla yaş aktı. “Bir de annemi özlüyorum.”

Boğazım düğümlendi. “Ben de.”

“Keşke Kitty de onu tanıyabilseydi.” Margot iç çekti. “Bunun bencilce olduğunu biliyorum... ama babamın tekrar evleneceğini hiç düşünmezdim. Birileriyle çıkar, belki uzun süreli sevgilisi olur diye düşünüyordum ama evlenmek?”

“Ben de hiç düşünmezdim ama sen İskoçya’ya gittikten sonra... bilmiyorum, daha mantıklı gelmeye başladı. Hayatında birinin olması...”

“Biliyorum. Kitty için de iyi olacak.”

“Trina’nın kendisine ait olduğunu düşünüyor. Benim Trina’yla ayrı bir ilişkim var ama Kitty’nin onunla ilişkisi başından beri daha özel.”

“Tanrım, Trina konusunda pitbull gibi!” Margot titrek bir kahkaha attı. “Onu gerçekten seviyor.”

“Bugün Kore yemeği konusunda neden o kadar sinirlendiğini biliyorum. Babam Trina sevmiyor diye Kore yemeği yapmayı bırakırsa Kitty’nin herhangi bir bağı kalmayacağını düşünüyorsun. Kore’yi unutursak annemi unutacağımızı.” Yanaklarından akan yaşları kazağının koluyla sildi. “Ama Kore’yi hiçbir zaman unutmayacağız. Annemi de hiçbir zaman unutmayacağız. Tamam mı?”

Margot başını onaylarcasına sallayıp derin nefes aldı. “Tanrım, bugün ikinci defa ağlıyorum. Hiç benlik değil.” Gülümsediğinde ben de olabildiğince mutlu bir şekilde gülümsedim. Kaşlarını çattı. “Lara Jean, senin bir şeyin mi var? Plaj Haftasından döndüğünden beri biraz... bilmiyorum, melankolik görünüyorsun. Peter’la aranızda bir şey mi oldu?”

JENNY HAN

Ona her şeyi anlatmayı, ablama içimi dökmeyi, bana ne yapacağımı söylemesini çok istiyordum. Ne yapmam gerektiğini söylese her şey çok daha kolay olabilirdi. Ama Margot olsaydı ne yapacağını biliyordum çünkü zaten yapmıştı.

Üniversiteye erkek arkadaşıyla giden kızlardan olma. Annem böyle demişti. Margot böyle demişti.

36

Kristen bekârlığa veda partisinin temasının doksanlar olmasına karar verdi çünkü Trina doksanları çok seviyordu. Herkes doksanlardaki gibi giyinmek zorundaydı. Açıkçası bu temanın tek sebebinin Kristen'in kısa bluz giyip karın kaslarını göstermek istemesi olduğunu düşünüyordum. Bize geldiğinde üzerinde PATENCİ KIZ yazan mavi bir tişört ve bol kot vardı, saçlarını da ortadan ikiye ayırmıştı. Koyu kahverengi, mat dudak kalemi sürmüştü.

İlk iş doksanlar çalan bir radyo kanalı açtı ve müzik tüm evde bangır bangır yankılandı. Kızlar burada, erkeklerse (ve Kitty) restoranda buluşucaklardı. Bundan memnundum çünkü Peter'a ne diyeceğimi hâlâ bilmiyordum.

Hâlâ hazırlanıyorduk. Etsy'de bulduğum çiçekli, askılı elbise, krem rengi diz üstü çorap ve siyah platform Mary Jane ayakkabıları giydim. Saçımı iki atkuyruğu yaparken Kristen üstünde pembe elyazısıyla Baş Nedime yazan martini kadehiyle yukarı çıktı. "Ah, çok tatlı olmuşsun, Lara Jean," dedi kokteylinden bir yudum alırken.

Atkuyruklarımı sıktım. “Teşekkürler, Kristen,” dedim. Kıyafetimin temaya uygun olmasından memnundum. Aklimda o kadar çok şey vardı ki bir de Trina’nın gecesini mahvetmeyi hiç istemezdim.

Kitty ve Margot yerde oturuyorlardı; Kitty, Margot’ya siyah oje sürüyordu. Margot grunge tarzda karar kılmıştı: Uzun, geniş gömlek, kot ve Chris’ten ödünç aldığı Doc Martens botları giydi.

Kitty, Kristen’a, “Ne içiyorsun?” diye sordu.

“Cosmopolitan. Alt katta Sprite şişesinde daha var. Senin için değil ama.”

Kitty gözlerini devirdi. “Tree nerede?”

“Duşta,” dedim.

Kristen başını eğip gözlerini kısarak bana baktı. “Bir şey eksik,” dedi. Bardağını bırakıp çantasından bir ruj çıkardı.

“Ah... bu senin sürdüğün renk mi?” diye sordum.

“Evet! Toast of New York. Zamanında çok modaydı!”

“Şey...” diye geveledim. Kristen dudağına Hershey çikolatalarından bulaştırmış, sonra da çikolata donmuş gibiydi.

“Güven bana,” dedi.

“Ben bunu sürmeyi düşünüyordum.” Saç fırçamı bırakıp ona pembe, parlak dudak parlatıcımı gösterdim. “Spice Girls de böyle parlatıcılar sürmüyor muydu? Onlar da doksanlardan değil miydi?”

Kristen kaşlarını çattı. “Daha çok doksanlar sonu, iki binlerin başı ama evet. Sanırım olur.” Rujunu Margot’ya gösterdi. “Ama senin bunu sürmen lazım. Kıyafetin yeterince doksanlar değil.” Margot’nun tırnaklarına son dokunuşları yapan Kitty’yi izledi. “Ben eskiden gazlıkalemle boyardım,” dedi Kristen. “Bu kadar seçeneğiniz olduğu için ne kadar

şanslı olduğunuzu bilmiyorsunuz. Bizim elimizdekilerle idare etmemiz gerekirdi. Siyah için gazlıkalem, beyaz için *Wite-Out*’.”

“*Wite-Out* nedir?”

“Aman Tanrım, *Wite-Out*’u bilmiyor musunuz?”

Kristen kokteyli almaya için arkasını döndüğünde Kitty ona dişlerini gösterip sessizce tısladı.

“Seni aynadan gördüm,” dedi Kristen.

“Görmen için yaptım zaten,” diye karşılık verdi Kitty.

Kristen onu süzdü. “Ablanın tırnaklarını çabuk bitir de benimkileri de yap.”

“Bitti sayılır.”

Bir dakika sonra kapı çalınca üçü birden aşağı indi. Kristen’in, “Siz kapıyı açın, ben içkileri getiriyorum!” diye bağırıldığını duydum.

Trina’nın yurttan arkadaşı Monique üzerinde büyük ayçiçekleri olan ince askılı saten elbisenin altına beyaz tişört ve uzay ayakkabısı gibi görünen siyah platform Mary Jane ayakkabı giymişti. SoulCycle’den arkadaşı Kendra pembe fitilli bluz üstüne tulum giymiş, saçına da pembe saç bandı takmıştı. Bu insanların giydiği çoğu şeyi okuldan arkadaşlarım da giyyordu. Moda gerçekten kendini tekrarlıyordu.

Doksanlar teması doğru tercihti çünkü Trina hepsine bayıldı.

“Elbiseni çok sevdim!” dedi Kendra bana.

“Teşekkür ederim!” dedim. “Vintage.”

4 Yazım hatalarını düzeltmek için kullanılan beyaz şeritli silici. (ç.n.)

Gerçek bir dehşetle geri çekildi. “*Aman Tanrım*. Doksanlar vintage mı sayılıyor?”

“Evet, kızım. Onların doksanları bizim yetmişlerimiz.”

Kendra ürperdi. “Bu korkunç. Yaşlandı mı?”

“İhtiyar olduk,” dedi Trina eğlenerek.

Arabada karaoke bara giderken Peter mesaj attı, babamla birlikte takım elbiseli, kocaman gülümsedikleri bir fotoğrafı. Gördüğümde kalbime ağırlık çöktü. Böyle bir erkeği nasıl bırakacaktım?

Karaoke barda bize özel oda ayarlamışlardı. Garson kız geldiğinde Margot narlı martini sipariş etti. Trina bunu fark etti ama bir şey demedi. Ne diyebilirdi ki? Margot üniversiteliydi. Bir ay sonra yirmi yaşına basacaktı.

“Tadı güzel mi?” diye sordum.

“Çok tatlı,” dedi. “Bir yudum ister misin?”

Kesinlikle isterdim. Peter restorandan iki defa mesaj atıp gecemin nasıl geçtiğini sormuştu ve mideme kramp- lar girmişti. Çaktırmadan Trina’ya baktım; Kristen’la düet yapıyordu. Margot’ya bir şey dememiş olabilirdi ama bana bir şey söyleyeceğini hissediyordum.

“İskoçya’da alkol alma yaşı on sekiz,” dedi Margot.

Hızlıca bir yudum aldım. Tadı güzeldi. Ekşi ve buzlu.

Bu sırada herkes şarkı kitapçıklarına bakıyor, ne söyleyeceklerine karar vermeye çalışıyordu. Yalnızca doksanlar şarkıları çalma kuralı vardı. İnsanların ısınması biraz zaman aldı ama içkiler hızlıca tüketilmeye başlanınca sıraya girip şarkı numaralarını bağırmaya başladılar.

Trina’nın arkadaşı Michelle çıktı. “Bir zamanlar kalbim kırılmıştı...” diye şarkı söylemeye başladı.

şimdi ve sonsuza dek, Lara Jean

“Bu şarkıyı seviyorum. Kim söylüyor?” dedim.

Kristen sevecen bir şekilde başıma vurdu. “Aerosmith, bebeğim. Aerosmith.”

Hepsi kalkıp Spice Girls’ten bir şarkı söylediler.

Margot ile ben Oasis’ten Wonderwall’u söyledik. Oturduğumda soluk soluğaydım.

Trina’nın SoulCycle’dan arkadaşı Kendra içi yeşil içki dolu kadehini kaldırmış, Trina ve Kristen’in düetine sallanarak eşlik ediyordu.

“Ne içiyorsun, Kendra?” diye sordum.

“Elmalı martini.”

“Kulağa güzel geliyor. Tadına bakabilir miyim?”

“Tabii, bir yudum al! Meyveli olduğu için tadını almıyorsun bile.”

Ufak bir yudum aldım. Şekerliydi. Jelibon tadı vardı.

Kristen ile Trina’nın şarkısı bittiğinde koltukta yanıma yığıldılar ve Kendra kalkıp bir Britney Spears şarkısı söyledi.

Kristen gevelemeye başladı: “Sadece yakın olmak istiyorum, anlıyor musun? Sıkıcı olma. Bir anda anne olma, tamam mı? Yani anne olman gerektiğini biliyorum ama *anne* anne olma.”

“Anne anne olmam,” dedi Trina onu yatıştırırcasına. “Anne anne asla olamam.”

“Çarşamba günleri şarap akşamına gelmeye devam edeceğine söz vermek zorundasın.”

“Söz veriyorum.”

Kristen hıçkırdı. “Seni çok seviyorum, kızımı.”

Trina’nın da gözleri dolmuştu. “Ben de seni seviyorum.”

Kendra’nın martinisi masada yalnız başına duruyordu. Kimse bakmıyorken bir yudum daha aldım çünkü tadı

gerçekten güzeldi. Sonra bir yudum daha. Trina beni fark ettiğinde kadehi bitirmiştim. Kaşlarını kaldırdı. “Plaj Haftası’nda biraz *fazla* eğlendin sanırım.”

“Plaj Haftası’nda neredeyse içmedim bile, Trina!” diye itiraz ettim. Kaşlarımı çattım. “İçmedim mi içmemiştim mi?”

Trina panikledi. “Margot, kardeşin sarhoş mu?”

Ellerimi havaya kaldırdım. “Çocuklar, çocuklar, içmemiştim bile!”

Margot yanıma oturup gözlerime baktı. “Sarhoş.”

Hayatımda hiç sarhoş olmamıştım. Şimdi sarhoş muydum? Çok rahatlamış hissediyordum. Sarhoş olunca böyle mi oluyordu? Kaslarınız gevşemiş, yumuşamış mı hissediyordunuz?

“Baban beni öldürecek,” diye homurdandı Trina. “Kitty’yi eve bıraktılar, her an burada olabilirler. Lara Jean, bol bol su iç. Bu bardağın hepsini bitir. Bir sürahi daha isteyeceğim.”

Birkaç dakika sonra döndüğünde yanında erkekler de vardı. İkaz edercesine bana baktı. *Sarhoş gibi davranma*, diye oynattı dudaklarını. Başparmaklarımı kaldırdım. Sonra yerimden fırlayıp kollarımı Peter’a doladım.

“Peter!” diye bağırdım, müziği bastırarak. Gömlek ve kravatla çok tatlı görünüyordu. O kadar tatlıydı ki ağlayabildim. Yüzümü boynuna gömdüm. “Seni çok, çok özledim.”

Peter beni süzdü. “Sarhoş musun?”

“Hayır, sadece iki yudum falan içtim. İki içki.”

“Trina içmene izin mi verdi?”

“Hayır.” Güldüm. “Gizlice içtim.”

“Baban görmeden önce seni buradan çıkarsak iyi olur,” dedi Peter etrafına bakınarak. Babam, *Kendine gel*, dercesine bana bakan Margot’yla şarkı kitapçığına bakıyordu.

“Bilmediği şeyden zarar gelmez.”

“Otoparka çıkalım da biraz temiz hava al,” dedi kolunu bana dolayıp ve kapıdan çıktık.

Dışarı çıktığımızda olduğum yerde biraz sallandım. Peter gülmemeye çalışıyordu. “Sarhoşsun.”

“Sanırım keyif çakırım!”

“Çakırkeyif.” Yanaklarımı sıktı.

“Doğru. Keyifçakır. Yani çakırkeyif.” Neden bu kadar komikti? Gülmemi durduramıyordum. Ama sonra bana nasıl baktığını gördüm; o kadar şefkatliydi ki durdum. Artık canım gülmek istemiyordu. Ağlayacak gibi hissediyordum. Babamın bekârlığa vedasını ne kadar özel kılmıştı. Beni her anlamda ne kadar güzel seviyordu. Onu aynı şekilde sevmem gerekirdi. O ana kadar ne yapacağımı bilmiyordum ama artık biliyordum. “Sana söylemek istediğim bir şey var.” Aniden dikleşirken yanlışlıkla Peter’ın köprücük kemiğine çarptım ve öksürdü. “Üzgünüm. Söylemek istediğim şey şu. Yapman gereken şeyi yapmanı istiyorum ve kendim için de yapmam gerekeni yapmak istiyorum.”

Yüzünde yarım bir gülümseme vardı. Başını iki yana salladı. “Neden bahsediyorsun, Covey?”

“Şundan bahsediyorum: Bence uzak mesafe... uzak mesafe ilişkisi yaşamamalıyız.”

Gülümsemesi kayboldu. “Ne?”

“Bence sen hayatına UVA’da devam etmelisin, lakros oynayıp ders çalışmalısın, ben de UNC’de yapmam gereken her ne ise yapmalıyım. İlişkimize devam etmeye çalışırsak her şey mahvolacak. Bu yüzden yapamayız. Yapamayız.”

Gözlerini kırpıttı, ardından yüz ifadesi ciddileşti. “Devam etmek istemiyor musun?”

Başımı hayır anlamında sallayınca yüzündeki acı dolu ifade beni kendime getirdi. “Yapman gerekeni yapmanı istiyorum. Benim için bir şey yapmanı istemiyorum. Sen UVA için çalıştın, Peter. Orada olmalısın. UNC’de değil.”

Rengi attı. “Sen annemle mi konuştun?”

“Evet. Yani hayır...”

Çenesindeki kas gerildi. “Anladım. Başka bir şey söyleme.”

“Dur, dinle beni, Peter...”

“Hayır, sorun yok. Bilgin olsun diye söylüyorum, UNC’yi anneme olası bir seçenek olarak söyledim. Kesin bir şey değildi. Öylesine ortaya attığım bir şeydi. Ama gelmemi istemiyorsan tamam.” Benden uzaklaşmaya başlayınca onu durdurmak için kolundan yakaladım.

“Peter, öyle demedim! Gelirsen, UVA için çalıştığın her şeyden vazgeçersen sonunda sadece bana kızsarsın.”

Donuk bir ifadeyle konuştu. “Yeter, Lara Jean. Bunun olacağını başından beri biliyordum. UNC’ye gitmeye karar verdiğinden beri bana veda ediyorsun.”

Kolunu bıraktım. “Bu da ne demek oluyor?”

“Mesela o albüm. Bizi hatırlamam için yaptığını söyledin. Neden seni hatırlayacak bir şeye ihtiyacım olsun, Lara Jean?”

“O anlamda değildi! Onun üzerinde aylarca uğraştım. Suçu bana yüklüyorsun ama asıl sen beni kendinden uzaklaştırıyorsun. Plaj Haftası’ndan beri!”

“İyi, Plaj Haftası’nda o gece olanları konuşalım.” Meydan okurcasına bana bakarken yüzümün kızardığını hissediyordum. “Seks yapmak istediğin o gece sanki her şeyi sonlandırmak istiyordun. Sanki... beni şapka kutuna

koyar gibi. İlk aşk hikâyesindeki rolümü oynadım ve şimdi bir sonraki bölüme geçebilirmişsin gibi.”

Sersemledim, ayaklarımın üzerinde sabit durmakta zorlanıyordum. Peter’ı çok iyi anladığımı sanırdım. “O şekilde anladığın için üzgünüm ama böyle bir şey kast etmemiştim. Hem de hiç.”

“Bunu kast ettiğin çok açık çünkü şu an tam olarak bunu yapıyorsun. Öyle değil mi?”

Söylediklerinde gizli bir gerçeklik payı mı vardı? Birazcık da olsa? İlk seferimin başkasıyla olmasını istemediğim doğruduydu. Peter’la olmasının doğru geldiğini hissettiğim doğruduydu çünkü o sevdiğim ilk erkekti. Üniversitede tanıştığım biriyle olmasını istemezdim. O kişi bana yabancı olurdu. Peter’ı ise çocukluğumdan beri tanıyordum. Yoksa sadece bir bölümü kapamayı mı istiyordum?

Hayır. Onunla olmasını istediğim için bunu yapmıştım. Ama o farklı anlıyorsa, belki böylesi daha kolaydı.

Yutkundum. “Belki de haklısın. Belki de lise defterini, bizim defterimizi kapayabilmek için ilk seferimin seninle olmasını istedim.”

Donakaldı. Gözlerindeki acıyı gördüm, ardından yıkılan boş bir ev gibi yüz ifadesi donuklaştı. Uzaklaştı. Bu defa onu durdurmaya çalışmadım. Omzunun üzerinden seslendi: “Sorun yok, Covey. Endişelenme.”

O gider gitmez kenara dönüp o gece yiyip içtiğim her şeyi çıkardım. İki büküm olmuş öğürdüğüm sırada Trina, babam ve Margot bardan çıktılar. Babam yanıma koştu. “Lara Jean, sorun nedir? İyi misin?”

“İyiyim, iyiyim,” diye mırıldandım, gözlerimi ve ağzımı silerken.

Babamın gözleri panikle fal taşı gibi açıldı. “İçki mi içtin?” Sırtımı sıvazlayan Trina’ya suçlayıcı bir bakış attı. “Trina, Lara Jean’in içmesine izin mi verdin?”

“Narlı martiniden birkaç yudum aldı. İyi olacak.”

“İyi görünmüyor!”

Trina elini sırtımdan çekmeden dikleşti. “Dan, Lara Jean artık genç bir kadın. Onu hâlâ küçük kızın olarak gördüğün için bunu göremiyorsun ama onu tanıdığımdan beri pek çok anlamda büyüdü. Başının çaresine bakabilir.”

Margot araya girdi. “Baba, benim içkimden birkaç yudum almasına izin verdim, hepsi bu. Gerçekten hiç alkol toleransı yok. Açıkçası üniversiteye gitmeden önce bu konu üzerinde durması gerektiğini düşünüyorum. Trina’yı suçlama.”

Babam Margot’ya, Trina’ya, sonra yine Margot’ya baktı. Margot, Trina’yla omuz omuza duruyordu ve o an aralarında bir bağ kuruldu. Babam bana döndü. “Haklısın. Lara Jean’in sorunu. Arabaya bin.”

Eve giderken bir kez daha kusmam için arabayı kenara çekti. Ölmek istememe sebep olan narlı martini değildi. Peter’ın yüzündeki ifadeydi. Gözlerindeki ışığın sönmesiydi. O acı... Gözlerimi kapadığımda görebiliyordum. O bakışları bir de babası mezuniyete gelmediğinde görmüştüm. Şimdi ise benim yüzümden öyle bakıyordu.

Arabada ağlamaya başladım. O kadar hıçkırıyordum ki omuzlarım sallanıyordu.

“Ağlama,” dedi babam iç geçirerek. “Başın dertte ama o kadar da değil.”

“Ondan değil. Peter’dan ayrıldım.” Kelimeler ağzımdan güçlkle çıkıyordu. “Baba, yüzündeki ifadeyi görsen... Korkunçtu.”

şimdi ve sonsuza dek, Lara Jean

Babam şaşkınlıkla, “Neden ayrıldın? Çok iyi bir çocuk,” dedi.

“Bilmiyorum,” diye ağladım. “Şimdi ben de bilmiyorum.”

Bir elini direksiyondan çekip omzumu sıktı. “Geçecek. Geçecek.”

“Ama... geçmiyor.”

“Ama geçecek,” dedi saçımı okşayarak.

Bu gece doğru kararı vermiştim. Bunu biliyordum. Onu bırakmak en doğrusuydu.

Geleceği görebiliyordum, Peter. Kalp kırıklığı vardı. Bunu yapamazdım. Birbirimizi hâlâ belli bir şekilde görebiliyorken ayrılmamız daha iyiydi.

Gecenin bir yarısı ağlayarak uyandım ve ilk düşüncem her şeyi geri almak istediğimdi. Büyük bir hata yapmıştım ve geri almak istiyordum. Sonra ağlayarak yeniden uykuya daldım.

Sabah kalktığımda başım zonkluyordu ve bu kez tıpkı Plaj Haftası'ndaki kızlar gibi, banyoda kusan bendim. Fakat saçımı tutacak kimse yoktu. Kendimi daha iyi hissediyordum ama midem yeniden bulanır diye bir süre daha banyoda oturdum. Orada uyuyakaldım ve Kitty beni kolumdan sarsarak uyandırdı. “Çekil, çişimi yapmam lazım,” dedi, üzerimden atlayarak.

“Kalkmama yardım et,” dedim ve beni yukarı çekti. Çişini yapmak için oturdu, ben de yüzüme soğuk su çarptım.

“Git biraz ekmek ye,” dedi Kitty. “Midendeki alkolü emer.”

Dışımı fırçalayıp mutfığa indiğimde babam yumurta pişiriyor, Margot ile Trina ise yoğurt yiyordu.

“Günaydın, küçük kız,” dedi Trina sırtarak.

“Üzerinden tır geçmiş gibi görünüyorsun,” dedi Margot.

şimdi ve sonsuza dek, Lara Jean

“Düğün olmasa cezalıydın,” dedi babam sert bir ifade takınmaya çalışarak ama başarısız oldu. “Biraz omlet ye.”

Düşüncesi bile öğürmemeye yetti.

“Önce biraz ekmek ye,” dedi Margot. “Alkolü emer.”

“Kitty de öyle dedi.”

Trina kaşğını bana doğrulttu. “Midene biraz yemek girdikten sonra iki tane Advil al. Boş mideye sakın Advil içme. Çok geçmeden kendini daha iyi hissedeceksin.”

“Bir daha asla içmeyeceğim,” deyince Margot ve Trina birbirlerine bakıp gülümsediler. “Ciddiyim.”

Bütün günü ışıklar kapalı, perdeler çekili bir şekilde yatakta geçirdim. Peter’ı aramayı o kadar istiyordum ki... Beni affetmesini istemeyi... Söylediklerimin hepsini hatırlamıyordum bile. Genel olarak hatırlıyordum ama bulanık bir anıydı. Açıkça hatırladığım, asla unutmayacağım tek şey ise yüzündeki acı ifadesiydi. Öyle bakmasına sebep olduğum için kendimden nefret ediyordum.

Sonunda pes ettim. Mesaj attım. Sadece iki kelime.

Çok üzgünüm.

Peter cevap yazarken çıkan “...” simgesini gördüm. Beklerken kalbim çılınca attı. Ama cevap gelmedi. Onu aradım ama doğruca sesli mesaja düşünce kapadım. Belki beni telefonundan silmişti bile. Tıpkı babasına yaptığı gibi. Belki de... bitirmişti.

İlk giden Chris'ti. O hafta bize geldi ve "Babanın düğününe gelemeyeceğim. Yarın Dominik Cumhuriyeti'ne gidiyorum," dedi.

"Ne?"

"Biliyorum. Üzgünüm." Chris hiç de üzgün görünmüyordu; yüzünde kocaman bir gülümseme vardı. "Çılgınca. Ekolojik bir otelde bana yer açıldı, bunu asla geri çeviremezdim. Dominik'te İspanyolca konuşuyorlar, değil mi?"

"Evet. Ama Kosta Rika'ya gideceğini sanıyordum!"

Omuz silkerek, "Bu fırsat çıkınca hemen atladım."

"Ama... bu kadar kısa sürede gideceğine inanamıyorum! Ağustos'a kadar gitmeyecektin. Ne zaman döneceksin?"

"Bilmiyorum... İşin güzelliği de bu galiba. Orada altı ay kalabilirim ya da başka bir şey çıkarsa oraya giderim."

Gözlerimi kırptım. "Yani temelli gidiyorsun."

"Temelli değil. Şimdilik."

İçimden bir ses bunun temelli olduğunu söylüyordu. Chris'in bir sene sonra dönüp Piedmont Virgina Üniversitesi'ne gideceğini sanmıyordum. Bu Chris'ti, sokak kedisi

şimdi ve sonsuza dek, Lara Jean

gibiydi, istediği zaman gelir istediği zaman giderdi. Her zaman dört ayağının üzerine düşerdi.

“Bu kadar üzülme. Bensiz de iyi olacaksın. Kavinsky var.” Bir an nefes alamadım. Onun ismini duymak bile kalbime saplanan hançer gibiydi. “Hem kısa bir zaman içinde hepimiz gideceğiz. Burada yalnız kalmayacağım için mutluyum.”

O böyle hissediyordu; burada kalmak, devlet üniversitesine gitmek, Applebee’s’te çalışmak... Bunları yapmak yerine maceraya atılacağı için onun adına sevindim. “Bu kadar erken gideceğine inanamıyorum.” Peter’la ayrıldığımızı, artık ona sahip olmadığımı söylemedim. Bugün benimle ve Peter’la ilgili değildi; Chris ve onun heyecan verici geleceğiyle ilgiliydi. “En azından gelip hazırlanmana yardım edebilir miyim?”

“Hazırlandım bile! Sadece temel ihtiyaçlarımı götürüyorum. Deri montum, bikinilerim, birkaç kristal taş.”

“Spor ayakkabı, iş eldivenleri falan götürmen gerekmiyor mu? Ne olur ne olmaz diye?”

“Uçakta spor ayakkabımı giyeceğim. Başka bir şeye ihtiyacım olursa oradan alırım. Maceranın amacı da bu. Az eşya götür, diğer şeyleri orada hallet.”

Chris’in odamda takılması, gece sırlarımızı paylaşmamız, yatakta cips yememiz için daha fazla zamanımızın olacağını düşünmüştüm: Lara Jean ve Chrissy, tıpkı eski günlerdeki gibi.

Her şey sona eriyordu.

39

Düğünden önceki akşam pastalar için pişirdiğim kekler mutfak tezgâhının üzerinde soğuyor, evdeki herkes bahçe sandalyelerini düzenliyorken ben de Chris'e veda etmeye gittim.

Beni içeri alır almaz, "Ağlayacaksan girmene izin vermiyorum," dedi.

"Elimde değil. Bu seni son görüşümmüş gibi hissediyorum." Yanağımdan bir damla yaş süzüldü. Bir sondu bu. Biliyordum. Bir şekilde biliyordum. Chris bir sonraki adıma koşuyordu. Birbirimizi yeniden görsek bile bu şekilde olmayacaktı. O yerinde duramıyordu. Ona olabildiğince uzun süre sahip olduğum için şanslıydım.

"Muhtemelen gelecek hafta eve döndüğümde göreceksin," diye şaka yaparken sesinde az da olsa kaygı vardı. Tüm sertliğine ve cesaret gösterilerine rağmen endişeliydi.

"Yok artık. Daha yeni başlıyorsun. İşte bu, Chris." Ona sarıldım. Ağlamamaya çalışıyordum. "Gerçekleşiyor."

"Ne?"

"Hayat!"

şimdi ve sonsuza dek, Lara Jean

“Çok sıradansın,” dedi ama gözlerinin dolduğuna yemin edebilirdim.

“Sana bir şey getirdim,” dedim. Çantamdan hediye paketini çıkarıp ona verdim.

Paketi yırtıp kutuyu açtı. Noel ağacı boyutlarında küçük, kalpli bir çerçevenin içinde ikimizin fotoğrafıydı. Üzerimizde aynı bikinilerle sahildeydik; on iki ya da on üç yaşındaydık. “Bunu gittiğin her yerde duvarına as ki insanlar evde seni bekleyen biri olduğunu anlasınlar.”

Gözlerinden yaşlar akmaya başlayınca elinin tersiyle sildi. “Tanrım, çok kötüsün.”

En yakın arkadaşınızla üniversitede tanıştığınız ve hayatınız boyunca onlarla birlikte olacağınız söylenirdi ama Chris’in de hayatım boyunca benimle birlikte olacağından emindim. Ben bir şeyler biriktiren biriydim. Onu da sonsuza dek hayatımda tutacaktım.

Eve döndüğümde Trina SoulCycle’daydı. Babam dışarıda hâlâ sandalyeleri kuruyordu, Margot nedime elbiselerimizi ütülüyor, Kitty de tatlı masasının üzerine asılacak süs için kâğıttan bayraklar kesiyordu. Düğün pastasının kremasını hazırlamaya koyuldum: Trina’ya söz verdiğim gibi tereyağı kremalı sarı pasta yaptım. Babamın naneli bisküvili damat pastası çoktan bitmişti. Düğün pastasındaki ikinci denememdi; ilkinin üst katlarını yeterince kesmemiştim ve hepsini üst üste koyduğumda pasta yamuk durdu. İkincisi de birazcık yamuktu ama kendi kendime kremanın tüm kusurları kapatacağını söylüyordum.

“Hepimizi şeker hastası yapmaya yetecek kadar krema koyuyorsun,” dedi Kitty.

Dilimi ısıtırıp pastayı döndürmeye ve pürüzsüz görünüm elde edene dek krema sürmeye devam ettim. “İyi görünüyor, değil mi Margot?”

“Profesyonel eli değmiş gibi,” dedi ütüyle elbisenin kenarına bastırırken.

Kitty’nin yanından geçerken söylemeden edemedim. “Bu arada kestiğin son üç bayrak yamuktu.”

Kitty beni duymazdan gelerek kendi kendine şarkı söyledi. “Şeker koması bebeğim, o pasta hepimizi şeker komasına sokacak,” diye eski *Sugar Shack* şarkısının ritminde söylüyordu. Ne zaman pasta yapsam o şarkıyı açtığım için bu muhtemelen benim suçumdu.

“Bu son baş başa kalışımız,” dedim ve Margot bana bakıp gülümsedi.

“Artık baş başa kalmayacağız,” dedi Kitty.

“Ben de,” dedi Margot ve bunu içten bir şekilde söylediğine emindim.

Aileler küçülür ve büyürdü. Birbirinize sahip olduğunuz sürece tek yapabileceğiniz buna, birbiriniz adına mutlu olmaktı.

Uyuyamadığım için İyi Geceler çayı yapmaya mutfığa indim. Çaydanlığa suyu koyarken pencereden baktım ve karanlıkta yanan sigaranın kırmızı korunu gördüm. Trina dışarıda sigara içiyordu!

Çay yapmaktan vazgeçip o beni görmeden önce odama çıkmayı düşünüyordum ama ben çaydanlığı boşaltırken elinde Fresca kutusuyla içeri girdi.

“Ah,” dedi irkilerek.

şimdi ve sonsuza dek, Lara Jean

Ben, “Uyuyamadım,” derken o da, “Kitty’ye söyleme,” dedi.

İkimiz de güldük.

“Yemin ederim veda sigarasıydı. Aylardır içmiyordum!”

“Kitty’ye söylemem.”

“Sana borçluyum,” dedi Trina nefesini bırakarak.

“İyi Geceler çayı ister misin?” diye sordum. “Eskiden annem yapardı. Oldukça yatıştırıcı. Kendini iyi ve rahatlamış ve uykuya hazır hissetmeni sağlıyor.”

“Cennet gibi.”

Çaydanlığı doldurup ocağa koydum. “Düğünle ilgili gergin misin?”

“Hayır, gergin değilim, sadece... heyecanlıyım sanırım. Her şeyin pürüzsüz ilerlemesini çok istiyorum.” Hafifçe güldü. “Özellikle pürüzsüz dedim. Tanrım, buna bayılıyorum.” Sonra dikleşti. “Peter’la aranızda neler oluyor anlatsana.”

Fincanlara bal koymakla oyalandım. “Ah, hiçbir şey.” Trina düğünden bir gece önce benim sorunlarımı duymak istemezdi.

Bana baktı. “Haydi ama kızım. Anlat bana.”

“Bilmiyorum. Sanırım ayrıldık.” Ağlamamak için omuz silktim.

“Ah, tatlım. Çayları alıp yanıma otur haydi.”

Çayları hazırlayıp fincanlarla Trina’nın yanına oturdum. Trina bacaklarını poposunun altına alıp ikimizin de üzerine battaniye örttü. “Her şeyi anlat,” dedi.

“Galiba her şey UNC’ye girmemle başladı. Planımız benim William and Mary’ye gidip oradan geçiş yapmamdı. Bir sene uzak mesafe ilişkisi yaşayacaktık. Ama UNC çok daha uzak ve oraya gittiğimde orada okumak istediğimi fark

ettim. Bir ayağım orada bir ayağım burada olsun istemedim, anlıyor musun?” Çayımı karıştırdım. “Oraya gerçekten şans vermek istiyorum.”

“Bence bu son derece doğru bir yaklaşım.” Trina fincanı tutarak ellerini ısıttı. “Bu yüzden mi ayrıldınız?”

“Hayır, tam olarak değil. Peter’ın annesi bana onun gelecek sene UNC’ye geçiş yapmaktan bahsettiğini söyledi. Benim yüzümden hayatını mahvetmeden Peter’dan ayrılmamı istedi.”

“Kahretsin! Peter’ın annesi fenaymış.”

“Tam olarak bu kelimeleri kullanmadı ama genel anlam buydu.” Çayımdan bir yudum aldım. “Ben de Peter’ın benim için geçiş yapmasını istemiyorum... Annem eskiden üniversiteye erkek arkadaşla gitmememizi, yoksa gerçek bir ilk sene deneyimini kaçıracağımızı söylerdi.”

“Açık konuşmam gerekirse annen Peter Kavinsky’yle hiç tanışmadı. Her şeyi bilmiyordu. Onunla tanışsaydı...” Trina sessizce ısıklık çaldı. “Çok daha farklı konuşabilirdi.”

Gözlerim doldu. “Ondan ayrıldığım için çok pişmanım, keşke geri alabilsem!”

Çenemi kaldırdı. “Öyleyse al?”

“Onu böylesine üzdüğüm için beni affedeceğini sanmıyorum. İnsanları hayatına kolay kolay dahil etmiyor. Muhtemelen artık onun için ölmüşümdür.”

Trina gülümsemesini saklamaya çalıştı. “Bundan şüpheliyim. Yarın düğünde konuşursunuz. Seni o elbisenin içinde görünce her şeyi affeder.”

Burnumu çektim. “Geleceğini sanmıyorum.”

“Geleceğine eminim. Bir adamın bekârlığa veda partisini düzenleyip sonra düğüne gelmemezlik edemezsin. Sana deli olduğu gerçeğinden bahsetmiyorum bile.”

“Ama ya onu tekrar kırarsam?”

Ellerini fincanına dolayıp çayından bir yudum aldı. “Ne yaparsan yap onun kırılmasını engelleyemezsin, bebeğim. Hassas olmak, insanları hayatına sokmak, kırılmak... bunlar âşık olmanın bir parçası.”

Bunu düşündüm. “Trina, sen babamla gerçek bir ilişkiniz olduğunu ne zaman anladın?”

“Bilmem... Sanırım sadece karar verdim.”

“Neye karar verdin?”

“Ona. Bize.” Gülümsedi. “Hepsine.”

Bir sene önce onun yalnızca komşumuz Bayan Rothchild olduğunu düşünmek çılgıncaydı. Kitty’yle verandada oturur, sabahları arabaya koşuşunu ve üzerine sıcak kahve dökmesini izlerdik. Şimdiyse babamla evleniyordu. Üvey annemiz olacaktı ve bundan dolayı çok mutluydum.

40

Hava hanımeli ve devam eden yaz günleri gibi kokuyordu. Evlenmek için harika bir gündü. Haziranda Virginia'dan daha güzel bir yer olduğunu hiç sanmıyordum. Her yerde çiçekler açardı; yemyeşil, güneşli ve umut dolu olurdu. Evleneceğim zaman ben de düğünümün evde olmasını isteyebilirdim.

Erkenden uyandık, daha çok zaman var gibiydi ama tabii ki ne yapacağımızı bilmez halde evde koşturuyorduk. Trina, Kristen'ın hediye ettiği ipek, fildişi sabahlığıyla üst katta koşturuyordu. Kristen bizim için de ön cebine altın renkte isimlerimizin işlendiği pembe nedime sabahlıkları almıştı. Trina'nınkinde *Gelin* yazıyordu. Kristen'a hakkını vermeliydim. Sinir bozucuydu ama vizyon sahibiydi. Bir şeyleri nasıl güzelleştireceğini biliyordu.

Trina'nın fotoğrafçı arkadaşı sabahlıklarımızla fotoğraflarımızı çekti. Trina, bronz bir kuğu gibi ortamımızdaydı. Sonra giyinme vakti geldi. Kitty'nin takım elbise giymesine izin vermiştik; kısa kollu beyaz gömlek, ekoseli papyon ve bilekte pantolon. Saçını taç gibi örüp arkadan tokaladı. Çok güzel görünüyordu. Çok... Kitty gibi. Saçıma çiçek

tacı değil, sadece karanfıl takmaya karar verdim. Ayrıca Margot'yla peri elbiseleri giyme fikrimden de ödün verdim. Onun yerine Etsy'de bulduğum, 1950'ler modelinde çiçekli elbise giydik. Margot'nunki sarı papatyalı krem rengiydi, benimkinin de üzerinde pembe çiçekler vardı ve omuzdan bağlanıyordu. Benimkinin eski sahibi kısa boylu biri olmaydı çünkü kısaltmamıza gerek bile kalmamıştı. Tam da olması gerektiği gibi diz hizasındaydı.

Trina güzel bir gelin oldu. Bronz teninin üzerinde dişleri ve gelinliği bembeyaz parlıyordu. "Aptal gibi görünmüyorum, değil mi?" Bana endişeli bir bakış attı. "Beyaz giymek için çok mu yaşıyım? Yani, sonuçta boşanmış bir kadınıym."

Benden önce Margot cevap verdi. "Mükemmel görünüyorsun. Gerçekten mükemmel."

Ablam bir şey söylediğinde bunun doğru olduğunu hissederdiniz. Trina'nın tüm vücudu rahatladı, nefes verdi. "Teşekkür ederim, Margot." Sesi titredi. "Çok... mutluyum."

"Ağlama!" diye bağırdı Kitty.

"Şişşt," dedim. "Bağıрма. Trina'nın sakinliğe ihtiyacı var." Kitty gün boyunca gergin bir enerji topuydu; sanki doğum günü, Noel ve okulun ilk günü birleşmişti.

Trina koltukaltını yelledi. "Terliyorum. Sanırım biraz daha deodorant sıkmam lazım. Kitty, kokuyor muyum?"

Kitty ona yaklaştı. "İyisin."

Şimdiden yüzlerce fotoğraf çekilmiştik ve daha yüzlerce çekilecektik ama bunun favorim olacağını biliyordum: Biz Song kızları Trina'nın etrafındaydık; Margot mendille Trina'nın gözlerini siliyordu, Kitty tabureye çıkmış Trina'nın saçıyla uğraşıyordu ve Trina kolunu bana atmıştı. Hepimiz

gölümsüyorduk. Bir şeyler sona eriyordu ama aynı zamanda başlıyordu da.

Peter'dan ise hiç ses yoktu. Sokağa ne zaman bir araba girse pencereye koşup o mu diye bakıyordum ama hiçbirini o değildi. Gelmeyecekti ve onu suçlamıyordum. Yine de ummaya devam ediyordum çünkü ummaktan başka yapabileceğim bir şey yoktu.

Arka bahçe Noel ışıklarıyla ve beyaz kâğıttan fenerlerle kaplıydı. Tamam, güllerden duvarlar yoktu ama yine de sevimli görünüyordu. Bütün sandalyeler yerlerindeydi; ortaya Trina'nın yürümesi için halı serilmişti. Gelen misafirleri karşıladım. Küçük bir gruptuk, elli kişi bile değildik. Arka bahçe düğünü için mükemmel sayıydı. Margot, büyükannem, ninem, Trina'nın babası ve ablasıyla birlikte ön sırada oturuyordu. Ben de etrafta dolaşıp komşularımız Shah'lara, Carrie teyzeme, Victor amcama ve elbiseme iltifat eden kuzenim Heather'a selam veriyordum. Bu süre boyunca gözlerim garaj yolundaydı, gelmeyen siyah Audi'yi bekliyordum.

Dixie Chicks'ten *Lullaby* çalmaya başladığında Kitty, Margot ve ben yerimizi aldık. Babam dışarı çıkıp damat tarafında durdu ve hepimiz eve doğru baktık; Trina bize doğru yürüyordu. Göz kamaştırıyordu.

Yeminler sırasında hepimiz ağladık, asla ağlamayan Margot bile. Geleneksel yemini ettiler ve büyükannemin kilisesinden Papaz Choi, "Şimdi gelini öpebilirsiniz," dediğinde babam kıpkırmızı oldu ama Trina'yı gösterişli bir şekilde öptü. Herkes alkışladı; Kitty bağırdı. Jamie Fox-Pickle havladı.

şimdi ve sonsuza dek, Lara Jean

Baba-kız dansı Trina'nın fikriydi. Bunu daha önce zaten yaşadığını ve yeniden yapma gereği duymadığını, onun yerine biz kızların yapmasının daha anlamlı olacağını söylemişti. Hafta içi babamın kiraladığı dans stüdyosunda prova yapmıştık.

Babam önce Margot'yla dans edecekti, sonra ben araya girecektim, sonra da Kitty. Babam Stevie Wonder'ın, kızı doğduğunda onun için yazdığı, *Isn't She Lovely* şarkısını seçmişti.

Kitty'yle kenarda durup ritme göre alkış tuttuk. Şimdi-den dans etmek için babamı benden alacağı anı beklediğini biliyordum.

Babam Margot'yu bırakmadan önce onu kendine çekip kulağına bir şey fısıldadı ve Margot'nun gözleri doldu. Ne söylediğini sormadım; onlara özel bir andı.

Babamla birkaç hareket çalışmıştık. Asıl övgü toplayan, uyum içinde birlikte dans ederek yürümemiz oldu.

“Seninle gurur duyuyorum,” dedi. “Ortanca kızım.” Bu kez benim gözlerim doldu. Onu yanağından öpüp Kitty'ye teslim ettim. Mızıka çalmaya başladığında babam onu döndürdü.

Dans pistinden inerken onu gördüm. Takım elbiseli Peter kenarda, ağacın altında duruyordu. O kadar yakışıklı görünüyordu ki zor dayanacaktım. Bahçeyi geçtiğim sırada gözlerini benden ayırmadı. Kalbim çok hızlı atıyordu. Benim için mi buradaydı? Yoksa sırf babama söz verdiği için mi gelmişti?

Karşısında durduğumda, “Geldin,” dedim.

Peter başka yöne baktı. “Tabii ki.”

“Keşke o gece söylediklerimi geri alabilsem. Hepsini hatırlamıyorum bile.”

Peter yere baktı. “Ama söylediklerinde ciddiydin, değil mi? Yani söylemen iyi oldu çünkü birinin söylemesi gerekiyordu ve sen haklıydın.”

“Hangi konuda?”

“UNC konusunda. Benim oraya geçiş yapmamam konusunda.” Başını kaldırıp kırgın gözlerle bana baktı. “Ama annemin seninle konuştuğunu bana söylemeliydin.”

Titrekçe nefes aldım. “Sen de geçiş yapmayı düşündüğünü söylemeliydin! Nasıl hissettiğini söylemeliydin, nokta. Mezuniyetten sonra içine kapandın; hayatına dahil olmama izin vermedin. Her şeyin yoluna gireceğini söyleyip durdun.”

“Çünkü korkuyordum, tamam mı!” diye patladı. İnsanlar duydu mu diye etrafına bakındı ama müzik çok yüksek sesliydi ve herkes dans ediyordu, kimse bize bakmıyordu. Sanki bahçede yalnızca ikimiz vardık.

“Seni bu kadar korkutan neydi?” diye fısıldadım.

İki yandaki ellerini yumruk yaptı. Sonunda konuştuğunda sesi sanki bir süredir hiç konuşmuyormuş gibi boğuk çıktı. “UNC’ye gidip de benim buna değmeyeceğimi düşünmeden ve benden ayrılmandan korkuyordum.”

Ona doğru bir adım attım. Elimi koluna koydum; geri çekilmedi. “Ailemden sonra benim için dünyadaki en özel kişi sensin. O gece söylediklerimin bir kısmında ciddiydim ama sırf bizim bölümümüzü kapamak için bekâretimi kaybetmek istediğim dışında. Seni sevdiğim için seninle olmasını istedim.”

Peter bir elini belime koyup beni kendine çekti, hiddetle konuştu. “İkimiz de ayrılmak istemiyorsak neden ayrılalım

şimdi ve sonsuza dek, Lara Jean

ki? Annemin söylediği saçmalıklar yüzünden mi? Ablan öyle yaptı diye mi? Sen ablanla aynı kişi değilsin, Lara Jean. Biz Margot ve Sanderson ya da başka bir çift değiliz. Biz sen ve beniz. Evet, zor olacak. Ama Lara Jean, sana karşı hissettiklerimi daha önce hiçbir kıza karşı hissetmemiştim.” Bunu ancak genç bir erkeğin söyleyebileceği bir eminlikte söylemişti ve onu hiç bu kadar çok sevmemişim.

Lovin' in My Baby's Eyes çalıyordu. Peter elimi tutup beni bahçeye götürdü.

Daha önce hiç böyle bir şarkıda dans etmemiştik. Bir sürü göz teması ve gülümsemeyle, birlikte sallandığınız türdendi. Farklı hissettiriyordu; sanki şimdiden Peter ve Lara Jean'ın büyük versiyonlarıydık.

Dans pistinin diğer tarafında Trina, Kitty ve Margot, büyükannemi ortalarına almış, daire şeklinde dans ediyorlardı. Haven babamla dans ediyordu. Bakışlarımı yakaladığında, *Çok tatlı* dercesine ağzını oynattı. Peter'dan bahsediyordu, babamdan değil. Çok, çok tatlıydı.

Bu geceyi hayatım boyunca unutmayacaktım. Bir gün şanslıysam genç bir kıza hikâyelerimi anlatacaktım. Tıpkı Stormy'nin bana anlattığı gibi. Böylece onları yeniden yaşama fırsatım olacaktı.

Yaşlandığımda ve saçlarım beyazladığında bu geceyi tıpkı yaşandığı gibi hatırlayacaktım.

Yaşanıyor gibi.

Hâlâ buradaydık. Henüz gelecekte değildik.

O gece misafirler gidip tüm sandalyeler içeri taşındıktan ve kalan yemekler buzdolabına konduktan sonra üzerimi

JENNY HAN

değiştirmek üzere odama çıktım. Yatağın üstünde yıllığım duruyordu. Arka sayfasını açtığımda Peter'ın notu beni bekliyordu.

Not değıl, sözleşmeydi.

Lara Jean ve Peter'ın Düzeltilmiş Sözleşmesi

*Peter haftada bir kez Lara Jean'e mektup yazacak.
Elle yazılmış mektup, e-posta değıl.*

*Lara Jean, Peter'ı her gün arayacak. Tercihen
yatmadan önce günün son konuşması olacak.*

*Lara Jean, seçtiğı bir duvara Peter'ın fotoğrafını
asacak.*

*Peter kupür albümünü masasının üzerinde tutacak
ki kendisiyle ilgilenen biri olursa sevgilisi olduğı
görölsün.*

*Peter ve Lara Jean birbirlerine her zaman doğruyu
söyleyecekler, zor olsa da.*

Peter, Lara Jean'i her zaman tüm kalbiyle sevecek.

Üniversiteye gitmeden bir önceki gece Perseid meteor yağmuru vardı. Güzel olması bekleniyordu. Peter’la birlikte izlemek için göle gidecektik. Kitty bir şey söylemese de gelmek istiyordu; hatta bunun için ölüp bitiyordu. Tüm vücudu bunu isteyip de sormadığı için gergindi. Başka zaman olsa onu da götürürdüm.

Ona veda ederken dudakları bir an hayal kırıklığıyla büküldü ama iyi sakladı. Bazen en küçük olmak, geride bırakılmak ne kadar zor olmalıydı.

Arabada Peter’la vakit geçirme konusunda bu kadar bencil olduğum için kendimi suçlu hissediyordum. Ama artık çok az zamanımız kalmıştı... Berbat bir ablaydım. Margot olsa onu götürürdü.

“Ne düşünüyorsun?” diye sordu Peter.

“Ah, hiçbir şey,” dedim. Kitty’yi de davet etmem gerektiğini sesli söylemeye utanıyordum.

Sonbahar tatilinde geldiğimde üçümüz birlikte bir şeyler yapacaktık. Peter’la onu açık hava sinemasına götürebilirdik; pijamasıyla gelebilirdi ve uyuyakalırsa diye arka koltuğa

battaniye serebilirdim. Ama bu gece Peter’la baş başa olmak istiyordum. Zaten bencilce bir karar vermiştim ve artık suçluluk duygusunda boğulup geceyi mahvetmenin anlamı yoktu. Gerçekten dürüst olmam gerekirse, yine olsa yine aynı kararı verirdim. Peter’la kalan son vakitlerim konusunda bu kadar açgözlüydüm. Gözlerini yalnızca kendi üzerimde istiyordum; yalnızca onunla konuşmak, kalan vaktimizde yalnızca ikimiz olmak istiyordum. Kitty bir gün anlayacaktı. Bir gün o da âşık olacaktı ve onu yalnızca kendisine isteyecekti, dikkatini başkasıyla paylaşmak istemeyecekti.

“Kitty’nin de gelmesine izin vermeliydik,” diye patladım aniden.

“Biliyorum,” dedi. “Ben de kendimi kötü hissediyorum. Sence kızmış mıdır?”

“Üzölmüşdür muhtemelen.”

Ama ikimiz de geri dönüp onu almayı teklif etmedik. Sessizdik. Sonra ikimiz birden sersemce ve rahatlamış bir şekilde gülmeye başladık. Peter, “Bir dahakine onu da alırız,” dedi kendinden emin bir şekilde.

“Bir dahakine,” diye tekrarladım. Uzanıp elini tutarak parmaklarımı parmaklarına sardım. Bu gece onun da tam olarak aynı duyguları hissetmesi ve aramızda hiç mesafe olmaması beni rahatlatmıştı.

Yere battaniye serip yan yana uzandık. Ay, lacivert gökyüzünde buzul gibi görünüyordu. Henüz sıradışı bir şey görmemiştim. Normal geceye ait gökyüzü gibi geliyordu.

“Belki de dağa çıkmalıydık,” dedi Peter yüzünü bana çevirerek.

“Hayır, böyle mükemmel,” dedim. “Ayrıca nerede olursan ol, yıldız gözlemciliğinin sabır işi olduğunu okudum.”

şimdi ve sonsuza dek, Lara Jean

“Bütün gece bizim,” dedi beni kendine yaklaştırarak.

Bazen onunla yirmi yedi yaşında tanışmış olmayı diliyordum. Yirmi yedi, hayatınızın geri kalanını geçireceğiniz kişiyle tanışmak için ideal bir yaş gibi geliyordu. Yirmi yedi yaşında hâlâ gençtiniz ama olmak istediğiniz kişi olma yolunda da ilerlemeye başlamış oluyordunuz.

Ama sonra hayır diye düşündüm. Peter’la geçirdiğim on iki, on üç, on altı, on yedi yaşlarımı dünyalara değişmezdim. İlk öpüşmem, ilk sahte erkek arkadaşım, ilk gerçek erkek arkadaşım. Bana mücevher alan ilk erkek. Stormy her şeyin içinde en muazzam anın o olduğunu söylerdi. Bir erkeğin senin ona ait olduğunu bu şekilde gösterdiğini söylemişti. Ben bunu tam tersi olarak düşünüyordum. Ben onun bana ait olduğunu bu şekilde anlamıştım.

Bunların hiçbirini unutmak istemiyordum. Bana nasıl baktığını. Beni her öptüğünde ensemden aşağıya doğru nasıl da ürperdiğimi... Hepsine sıkıca tutunmak istiyordum.

“Altıncı sınıf toplantısı.”

Ona baktım. “Ne?”

“Seni ilk o zaman görmüştüm. Benim önümde oturuyordun. Şirin olduğunu düşünmüştüm.”

Güldüm. “İyi denemeydi.” Romantik olmak adına bir şeyler uydurmak tam da Peter’dan beklenecek bir şeydi.

Konuşmaya devam etti: “Saçın çok uzundu ve kurdeleli bir saç bandı takmıştın. O zamanlar bile saçlarını beğenirdim.”

“Tamam, Peter,” dedim yanağına hafifçe vurarak.

Beni duymazdan geldi. “Sırt çantanda simli harflerle adın yazılıydı. Daha önce Lara Jean adını hiç duymamıştım.”

Ağzım açık kaldı. Çantama simli harflerle adımı yapıştırıcıyla yazmıştım! Harfleri düz yazmak için çok uğ-

raşmıştım. O sırt çantasını tamamen unutmuştum. Sahip olduğum en değerli şeydi.

“Müdür sahneye çıkarıp ödül oyunu oynatmak için rasgele birilerini seçmeye başlamıştı. Herkes el kaldırıyordu ama senin saçın sandalyeye takılmıştı ve onu çözmekle uğraştığın için seçilmedin. Sana yardım etsem mi diye düşündüğümü hatırlıyorum ama sonra bunun tuhaf olacağını düşünmüştüm.”

“Bunu nasıl hatırlıyorsun?” diye sordum hayretle.

Gülümseyerek omuz silkti. “Bilmem. Hatırlıyorum işte.”

Kitty her zaman başlangıç hikâyelerinin önemli olduğunu söylerdi.

Üniversitede insanlar nasıl tanıştığımızı sorduklarında onlara ne cevap verecektik? Kısa cevap, birlikte büyüdüğümüzüzdü. Ama o daha çok Josh’la hikâyemdi. Lise aşkı? O da Peter ve Gen’in hikâyesiydi. Öyleyse bizimki neydi?

Sanırım her şeyin bir aşk mektubuyla başladığını söyleyecektim.

*“Harika vakit geçirdim,” diye bitirdi mutlulukla,
“ve hayatımda yeni bir çağ açtığını hissediyorum.*

Ama en güzeli eve dönmekti.”

–L. M. MONTGOMERY, *Yeşilin Kızı Anne*

Teşekkürler

Lara Jean'le ilgili bir kitap daha yazacağımı hiç düşünmezdim, bu yüzden bu yolculukta bana yardım eden herkese son kez teşekkür etme fırsatım olduğu için kendimi şanslı hissediyorum. Yayın temsilcim Emily van Beek'e ve Folio'daki ekibe tüm kalbimle teşekkür ediyorum: editörüm Zareen Jaffery ve S&S'deki ailem ama özellikle de Justin Chanda, Anne Zafian, Chrissy Noh, Lucy Cummins, Mekisha Telfer, KeriLee Horan, Audrey Gibbons, Katy Hershberger, Candace Greene, Michelle Leo ve Dorothy Gribbin'e. Film temsilcim Michelle Weiner'a, reklamcım Brianne Halverson'a ve asistanım Dan Johnson'a da teşekkür etmek istiyorum. Ayrıca UVA kabul bölümünden Jeannine Lalonde'a ve spor bölümünden Vincent Briedis'e teşekkür ediyorum. Bu yolculuğun her adımında beni destekleyen, bana müthiş fikirler veren ve taslağı okuyan arkadaşlarıma ve yazarlara teşekkürler: Siobhan Vivian, Adele Griffin, Jennifer E. Smith, Melissa Walker ve Anna Carey. Siz olmasaydınız başaramazdım.

Son olarak okuyucularıma teşekkür ederim. Siz olmasaydınız bu kitabı yazmazdım. Doğrusunu söylemem gerekirse bu kitap sizin için. En büyük dileğim, Lara Jean'in hikâyesinin sonundan mutlu ve tatmin olmanız. Bu defa ciddiym, Lara Jean ve benim için yolun sonuna geldik. Ama kalbimde yaşamaya devam edecek çünkü yolda her zaman dönemeçler olabilir.

Jenny

Ya şimdiye dek âşık olduğunuz her erkek onlar
hakkında ne düşündüğünüzü öğrenseydi?..

Hem de hepsi aynı anda!

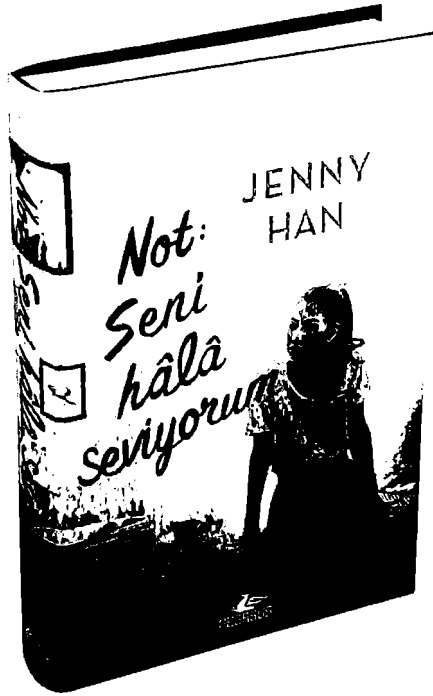
“Lara Jean’in şaşkın, sakar, erkekler konusunda deneyimsiz
kişiliği bu dokunaklı hikâyeye özgünlük ve cazibe katıyor.”

Publishers Weekly

“Bu sevimli, neşeli aşk hikâyesi sayesinde okurlar kitabı
bitirdikten çok sonra bile Song kardeşleri ve hayatlarındaki
erkekleri hatırlayacak.”

School Library Journal

Aşk kolay değildir.
Onu bu kadar muhteşem
kılan da bu!

“Samimi diyaloglar, kalpleri ısıtacak kardeşlik bağı ve gerçekçi anlatımıyla kitaplığınızda kesinlikle bulunması gereken bir kitap.”

School Library Journal